

Giới thiệu Độc Thiếp

Dịch: Bòn Bon 1906

Số chương : 277

“Chỉ còn mấy ngày nữa đại thiếu gia sẽ cưới Vân Sơ công chúa, vì thế người hãy từ bỏ mơ ước viễn vông của mình đi còn không mau mau dẫn theo tiểu tỳ của mình đi châu Diêm Vương đi.”

Đêm giao thừa, gió tuyết gào rú, một tờ giấy ẩm ướt phủ lên mặt nàng, bắt nàng phải kết thúc sinh mệnh theo cách không cam lòng và khuất nhục nhất.

Nàng là thê tử của hắn, vì hắn mà bỏ qua mối thù của cha mẹ, vì hắn trúng độc hủi dung, thậm chí đã sinh con cho hắn. Nhưng cuối cùng, vì tiền đồ, vì một nữ nhân khác, hắn tàn nhẫn sát hại nàng, ngay cả con gái chưa đầy 3 tuổi cũng không tha.

Đau thấu xương tủy, khổ tận tim gan, nàng lấy linh hồn của mình mà thề, nếu có kiếp sau, những gì phải chịu đựng hôm nay, ngày khác nhất định sẽ đòi lại tất cả.

Dục hòa trùng sinh, nàng xoay tay thành mây, lật tay thành mưa, quyết tâm nắm giữ vận mệnh của mình, đuổi tận giết tuyệt những người trước kia đã phản bội mình.

Lấy ác trị ác, độc cam em chồng; mượn đao giết người, trừng trị ác nô; tạo nên sóng gió, vạch trần bộ mặt thật của tiểu tam; từng bước ép sát, đấu với âm mưu thâm độc của mẹ chồng.

Chỉ là, vạn không ngờ tới, tái thế phong hoa, lại rước lấy vô số nghiệt duyên.

Nam nhân kiếp trước nàng bỏ lỡ, kiếp này lặng lẽ chờ đợi nàng.

Nam nhân kiếp trước nàng vô duyên, kiếp này vừa gặp đã yêu nàng.

Nam nhân kiếp trước chưa từng gặp, kiếp này dây dưa không ngừng với nàng.

Thậm chí, còn dẫn đến một tên yêu nghiệt còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, vì nàng đòi sống đòi chết.

Là âm mưu? Là chân tình? Hay lại là một trận đấu sinh tử?

Lỡ bước vào thâm cung, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, ai sẽ là con cờ của ai?

Chén giết giữa rừng, vực sâu vạn trượng, ai là người chiến thắng cuối cùng?

Lần thứ hai gặp lại, thứ chấn trước mặt họ vẫn là thân phận bí ẩn kia.

Phồn hoa tan mất, rốt cuộc ai là người có thể làm rung động trái tim nguội lạnh kia, bầu bạn với nàng trải qua năm tháng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Chết oan giữa đêm đông

Thiên Nguyên năm thứ hai, đêm giao thừa.

Bầu trời một mảng lạnh lẽo thê lương, tuyết bay tán loạn đầy trời như những sợi bông bị xé nhỏ, phiêu đảng giữa không trung.

Tuyết càng rơi càng nhiều, ngay cả gió bắc cũng theo đó gào thét ầm ĩ.

Cao phủ, trong một phòng chứa củi rách nát, nửa cánh cửa sổ bị gió quật vào phát ra âm thanh vang vọng, Lý Thanh Ca ôm con gái núp ở trong góc, miệng liên tục nói lời dỗ dành: “Con gái ngoan, đừng sợ đừng sợ, chỉ là tiếng gió thôi, bên ngoài có tuyết rồi, con nhắm mắt lại, mau ngủ đi, đến khi thức dậy thì trời đã sáng, gió cũng ngừng, tuyết cũng ngừng, mẹ sẽ mang...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên cửa phòng chứa củi một người ta một cước đá văng.

Theo sau đó là một tiếng ầm, luồng gió gào thét lạnh buốt và bông tuyết bị cuốn ào ào vào phòng, gió tuyết đâm nhói mắt Lý Thanh Ca, nhưng người đến là ai, nàng vừa liếc mắt đã biết.

Không cần nhìn kỹ, nàng vội vàng ôm con gái nhỏ vào lòng, nhưng hai chân nàng đã đông cứng ngắt, còn chưa đứng lên thân thể đã nặng nề té xuống.

Không quan tâm đến con lạnh thấu xương kia, Lý Thanh Ca khàn giọng cầu cứu người vừa xuất hiện: “Dật Đình, Dật Đình, con gái bệnh rồi, mau tìm đại phu, mau tìm đại phu...”

Nhưng mà, Cao Dật Đình không đi vào, hắn chỉ liếc mắt nhìn vào trong một cái rồi đứng ở cửa, giữa gió tuyết, dáng người hắn vẫn vững vàng như thường, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng băng giá, hai mắt lóe sáng về âm u tàn nhẫn.

“Thiếu gia.” Hạ nhân đi theo phía sau liếc mắt nhìn hắn.

“Còn không mau lắm, chờ cái gì, không lẽ muốn để tiện phụ này sống tới năm mới sao?” Cao Dật Đình không lên tiếng, người nói chuyện chính là tiểu thiếp của hắn Lý Bích Như.

Vừa nghe âm thanh này, đôi mắt của Lý Thanh Ca lóe lên vẻ tuyệt vọng, nhưng rất nhanh trấn định lại, tiếp tục nói vọng ra ngoài: “Dật Đình, ta hứa với chàng, chuyện gì ta cũng hứa hết, ta sẽ rời khỏi Cao gia, cầu xin chàng cứu lấy con gái.”

Nhưng mà, người đi vào không phải Cao Dật Đình, là nữ mẫu Trương thị của nàng.

“Phu nhân.” Trương thị cười gằn đi đến trước mặt nàng, phía sau có một nha hoàn, nha hoàn kia bưng cái khay, không nhìn rõ dáng vẻ.

“Ma ma.” Từ trong ánh mắt của bà, Lý Thanh Ca cảm nhận được một tia không rõ ràng, theo bản năng nàng ôm chặt đứa con gái đang phát sốt vào lòng.

Nhìn thấy sự đề phòng trong mắt nàng, Trương thị cười ôn hòa, nhưng trong mắt hiện rõ vẻ ác độc khát máu, “Phu nhân, hôm nay là giao thừa, là ngày toàn gia đoàn viên, ma ma ta xin đưa người và tiểu tiểu thư đi đoàn tụ với lão gia và thái thái, có được không?”

“Người muốn làm gì?” trong lòng Lý Thanh Ca nhảy lên một cái, liền thấy Trương thị vẫy tay, nha hoàn phía sau liền bưng khay lên.

Trương thị cầm một tờ giấy được gấp chính tề lên, sau đó ngâm vào chén nước bên cạnh, vừa cười vừa nhìn Lý Thanh Ca: “Phu nhân, đây là giấy thượng đẳng, cũng không làm nhục người đâu.”

Chờ đến khi tờ giấy hoàn toàn thấm ướt, bà mới mở ra cho Lý Thanh Ca nhìn: “Qua đây.”

Bà ta có ý gì? Bảo nàng qua chịu chết sao? Lý Thanh Ca ôm hải tử lùi về phía bức tường: “Không, không... Dật Đình, Dật Đình.”

Chờ đến khi nàng biết được ý đồ của Trương thị liền thê lương hướng ra phía cửa mà gọi tên người đàn ông đó.

Trương thị không kiên nhẫn, hung tợn áp tờ giấy lên mặt Lý Thanh Ca, trên gương mặt trắng trẻo mập mạp của bà lộ ra vẻ độc ác khiếp người, “Bỏ cuộc đi, mấy ngày nữa thiếu gia sẽ cưới Vân Sơ công chúa, còn người, nên ôm theo tiểu tạp chủng này mà đi châu Diêm Vương đi. Nhanh tay lên, không chừng sẽ bớt được chút đau khổ, nếu chậm trễ sẽ sang một năm mới, vậy coi như lại phải làm cô hồn đã quý thêm một năm.”

Tờ giấy ngâm nước đó đắp lên mặt nàng, khí lạnh tràn ngập, hô hấp lập tức bị cắt đứt, Lý Thanh Ca đau khổ vung tay lên, lại bị Trương thị tóm được, gắt gao ép sát vào tường.

Nàng gào thét loạn xạ, thân thể kịch liệt run rẩy, toàn bộ lồng ngực tràn ngập đau đớn, như muốn nổ tung.

Có lẽ là người sắp chết nên khí lực đột nhiên rất mạnh, nàng đẩy Trương thị ra, hất tờ giấy trên mặt đi.

Không khí trong trẻo, mặc dù lạnh lẽo đến mức khiến người ta đau đớn nhưng nàng cũng rất tham lam mà hít thở, mãi đến khi phổi dường như đông cứng mới thôi.

“Tiện nhân chết tiệt, dám đẩy ta.” Trương thị đứng lên, lập tức muốn bắt lấy đứa bé trong ngực nàng.

Con gái đang bệnh, nàng làm sao có thể để độc phụ này bắt được, Lý Thanh Ca lập tức ôm con bò qua chỗ khác, vừa bò vừa gọi tên Dật Đình, mặc dù nàng đã tuyệt vọng với nam nhân này, nhưng giờ khắc này nàng không còn đường nào khác, không còn...

“Trương ma ma, ta thấy người già rồi, làm việc cũng không ra gì nữa, hai người các người khỏe mạnh như vậy mà cũng không bắt được một kẻ tàn phế, xem ra cơm của Cao phủ đúng là tốn vô ích.” Không biết từ lúc nào Lý Bích Như đã đi vào, không nhìn được cười chê.

“Nhị phụ nhân”. Trương thị nịnh nọt kêu một tiếng, sau đó lại hung hăng quắc mắt nhìn Lý Thanh Ca, “Tiện nhân, ta không trị được mẹ người, nếu còn không trị được tiểu tiện nhân người thì lão nương đúng là sống vô ích.”

Nói xong lại nhào về phía Lý Thanh Ca.

Nàng không ngờ Trương thị sẽ hung ác như thế, mãi đến khi bà ta lôi tóc của nàng, kéo nàng tới trước mặt Lý Bích Như, nàng vẫn còn chút hoảng hốt, dù sao cũng là người nuôi nàng từ nhỏ tới lớn, sao lại hận như thế chứ?

Lý Bích Như từ trên cao nhìn xuống Lý Thanh Ca, tóc khô héo như cỏ, sắc mặt nhợt nhạt vàng vọt, trên má còn có vết tích như bị bỏng nước sôi, càng nhìn càng khiến người ta buồn nôn, khóe môi xanh tím còn thấm tơ máu. Nàng không kềm được mà dùng mũi chân nâng cầm Lý Thanh Ca lên, nhìn chằm chằm đôi mắt trong suốt của Lý Thanh Ca, đột nhiên cảm thấy cảm xúc không lý do.

Mũi chân dùng sức, đá Lý Thanh Ca lăn một vòng trên đất, cái cầm lập tức ứ đọng một đốm máu.

Lý Thanh Ca một tay chống đỡ, một tay bảo vệ hài tử, trong lồng ngực một luồng khí dâng lên, nàng ho đến sắp tắt thở.

Lý Bích Như cười lạnh: “Lý Thanh Ca, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, hừ.”

Lý Thanh Ca hoàn toàn không nhìn nàng ta, chỉ dùng một chút sức lực cuối cùng nói với bên ngoài: “Cao Dật Đình, ta biết hôm nay mình không thể không chết, nhưng con gái vẫn là cốt nhục của ngươi, nó còn chưa đầy 3 tuổi, van cầu ngươi buông tha cho nó, tìm một nhà đảng hoàng mà đưa nó đi.”

Tiếng gió ngoài cửa gào thét chen lẫn âm thanh tuyết rơi, nhưng lại không có tiếng trả lời nào.

Ánh mắt Lý Bích Như lạnh lẽo, tiếng lên một bước đá vào ngực Lý Thanh Ca: “Đồ xấu xí, ngươi từ bỏ suy nghĩ này đi, đêm nay chính là ngày chết của ngươi và tiểu tiện chủng này.”

Nói xong, nàng tự mình tiến lên, đoạt lấy đứa nhỏ trong lồng ngực Lý Thanh Ca, đôi mắt xinh đẹp lóe qua vẻ hắc ám, như ác quỷ địa ngục, không chờ Lý Thanh Ca lên tiếng, nàng vung tay lên, liền thấy một vật nhỏ nhỏ từ trong cửa sổ bay ra ngoài.

Tựa hồ có âm thanh vật nặng rơi xuống, lại dường như không có, dường như tất cả chỉ là tiếng gió đang gào thét.

Trái tim Lý Thanh Ca phút chốc vỡ tan thành từng mảnh, trước mắt chỉ có khung cửa sổ đang không ngừng lay động, bàng hoàng, sững sờ...

Ngoài cửa sổ, trong bóng đêm, chỉ có từng bóng người bị gió tuyết quét qua.

Con ơi, nàng khẽ gọi một tiếng, đôi mắt đen óng giờ đây một mảng đỏ tươi, lập tức một thứ chất lỏng theo khóe mắt rơi xuống, giữa bóng đêm tối tăm lại lập lòe ánh đỏ.

“Lý Bích Như.” Xoay người, thân thể gầy yếu như cỏ lau lại đột ngột bò lên, nhào tới Lý Bích Như, ngón tay khô gầy như que củi mạnh mẽ ấn chặt lên cái cổ non nớt của nàng ta.

Đôi mắt Lý Bích Như trừng lớn, đôi mắt của Trương thị thì lóe lên vẻ ác độc tàn nhẫn, hay tay từ từ nâng một tảng đá lên.

Ý thức dần dần suy yếu, lồng ngực trống rỗng, bên tai dường như còn nghe tiếng khóc yếu ớt của con gái, nhưng rất nhanh lại không còn nữa.

Sinh mệnh như đã đi đến cực hạn, giữa một mảng trắng xóa, hình ảnh từng chút một lóe qua trong đầu nàng.

Tuổi ấu thơ vui sướng bên cạnh cha mẹ và đệ đệ, sau khi đến Cao gia lại sống cùng với những người này.

Nhất là Cao Dật Đình, nam nhân từ nhỏ đã đính hôn với mình.

Vì hấn, nàng nhận đủ oan ức, ngay cả thù của cha mẹ cũng miễn cưỡng bỏ qua, đến cuối cùng, lại không thoát được kết cục thế này.

Chỉ vì nàng không còn giá trị lợi dụng, chỉ vì nàng và con gái sẽ ngăn chặn tương lai tươi sáng của hấn, cho nên không thể không chết.

Thật ác, thật độc.

Thật ác, thật độc.

Thật hận, thật hận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sống lại

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Bên tai truyền đến âm thanh lo lắng của một nam hài.

Đầu Lý Thanh Ca đau như sắp nứt ra, nhưng lại cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc: “Ai?”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đệ là Họa Nhi, là Họa Nhi.”

Giữa non xanh nước biếc một chiếc thuyền đang chậm rãi di chuyển.

Trong khoang thuyền, nha hoàn Túy Nhi cùng với tiểu nam hài Lý Thanh Họa đang ở một bên, nhìn thấy hàng mi cô gái nhẹ chóp như muốn tỉnh lại, nam hài mừng rỡ lập tức nắm lấy tay nàng.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Túy Nhi cũng nhìn thấy, lập tức mừng rỡ lên tiếng.

Họa Nhi? Họa Nhi? Đệ đệ của nàng sao?

Mi mắt thật nặng, tựa hồ dùng sức thế nào cũng không mở ra được.

“Họa Nhi.” Đôi môi trắng bệch của Lý Thanh Ca hơi giật giật.

Lý Thanh Họa nắm chặt tay nàng, rất hiểu chuyện mà đưa bàn tay lạnh lẽo áp lên gò má mình: “Tỷ tỷ, Họa Nhi ở đây, Họa Nhi ở đây...”

Cảm xúc mềm mại ảm áp, vô cùng chân thực.

Lý Thanh Ca thở dài một trận.

Nhưng mà làm sao có thể, năm Họa Nhi tám tuổi... đã ngã vào hồ sen... chết đuối.

“Tỷ tỷ, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại...” Nhìn nàng lại muốn ngủ thiếp đi, Lý Thanh Họa gấp gáp lắc tay nàng.

“Tiểu thiếu gia, đừng lắc, người làm vậy tiểu thư sẽ khó chịu đấy, Túy Nhi, sao người còn ở đây, bảo người nấu nước sôi đã nấu chưa?”

Âm thanh này, cho dù là ôn hòa như gió xuân tháng ba, nàng vẫn nhớ rất rõ sự tàn nhẫn âm độc trong phòng chứa củi khi chuẩn bị giết mình.

Trương thị, nhũ mẫu của nàng.

Đột nhiên hai mắt Lý Thanh Ca mở ra, sáng như sao, nhưng lại lạnh như băng, mang theo sự thù hận thấu xương, nhìn thẳng vào Trương thị.

Giống như có vô số kim nhọn đâm vào, Trương thị bị nhìn đến cả người không thoải mái, trong lòng chột dạ, không lẽ tiểu tiện nhân này phát giác cái gì rồi? Nhưng không thể nào, bà đã làm rất kín kẽ.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là do rơi xuống nước làm kinh sợ mới có biểu hiện này.

“Tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi, tỷ tỷ...” Lý Thanh Họa đứng bên cạnh thấy tỷ tỷ đột nhiên mở mắt ngồi dậy, lập tức vui vẻ nhào vào lòng nàng.

Âm thanh này là thật, Lý Thanh Ca sững sờ, lại chạm đến người đang ôn nhu mềm mại nằm trong ngực mình, càng thêm bối rối.

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Họa thấy tỷ tỷ không nhúc nhích, lại ngẩn đầu kêu nhẹ một tiếng, trên mặt gương mặt xinh xắn hơn cả nữ nhi của hắc mang theo vẻ hoảng loạn mất mát.

“Họa...Họa Nhi?” Lý Thanh Ca rõ ràng là không dám tin, mình còn có thể gặp lại Họa Nhi.

Ah, không.

Bỗng nhiên cảm giác được không đúng, nàng ôm Họa Nhi vào trong lòng, rồi quét mắt nhìn khắp căn phòng.

Trong phòng rất đơn sơ, ngoại trừ hai tấm ván thì chỉ còn lại mấy cái rương gỗ, không còn gì khác.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Túy Nhi lo lắng nhìn Lý Thanh Ca.

“Túy Nhi?” Lúc này Lý Thanh Ca mới nhìn thấy nha hoàn Túy Nhi vẫn đứng bên cạnh, gương mặt tròn trịa, vẫn đáng yêu như xưa, thậm chí còn mang theo vài phần non nớt, không thể thâm như khi bị nàng phạt trượng tới chết.

Bên dưới lớp chăn, nàng mạnh mẽ bấm vào đùi mình một cái, rất đau.

“Túy Nhi, mau xuống bếp nấu ít canh gừng lên đây, tiểu thư mới bị rơi xuống nước, phải uống nước nóng để giữ ấm.” Trương thị một bên nói.

Túy Nhi lập tức trả lời “vâng”, sau đó đi ra cửa.

Trương thị đi lên phía trước, đưa tay muốn kéo Lý Thanh Họa ra, nhưng còn chưa chạm được vào hắc đã bị Lý Thanh Ca quát: “Dừng tay.”

Lý Thanh Họa sợ hết hồn, “Tỷ tỷ.”

Lý Thanh Ca dùng tay vỗ vỗ sau lưng hắc, ý bảo đừng sợ, nhưng đôi mắt lạnh lẽo vẫn nhìn chằm chằm Trương thị.

Trương thị ngưng ngừng thu tay về, “Tiểu thư sao vậy? Ta sợ tiểu thiếu gia quấy rầy người nghỉ ngơi nên muốn đưa tiểu gia đi chỗ khác chơi.”

Lý Thanh Ca vẫn chưa đáp lời, nàng cứ nhìn thẳng vào gương mặt trắng trẻo mập mạp của Trương thị.

Thật ra Trương thị không hề xấu, ngược lại, dáng vẻ bà trắng trẻo tròn trịa khiến người ta có thiện cảm, nếu không, mẫu thân cũng không cho bà ta làm nhũ nương của nàng, an tâm giao cho bà ta chăm sóc cuộc sống hàng ngày của nàng.

Nhưng mà, người xem có vẻ hiền lành thành thật như vậy, lại ác độc khiến người ta không tin nổi.

Nếu không phải Trương thị đã đến phòng chứa củi giáo huấn mẹ con nàng, nếu không thấy bộ dạng hung tợn của bà ta vào đêm giao thừa đó, nàng sẽ không thể ngờ được, phụ nhân trước mắt mình chính là một con rắn độc.

Đột nhiên, thuyền chao đảo một cái, Lý Thanh Họa hô to một tiếng, càng thêm ôm chặt Lý Thanh Ca.

Đứa nhỏ này luôn rất nhát gan, hơn nữa cha mẹ đột ngột mất đi nên càng sợ người, ngoại trừ người tỷ tỷ là nàng hẳn sẽ không để ai chạm vào.

Mùi cay cay, Lý Thanh Ca ôm chặt đệ đệ, nước mắt ào ào rơi xuống như vỡ đê, không thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Trò khôi hài

Trương thị nghĩ đến có thể vì nàng mới vừa rơi xuống nước nên hoảng sợ khóc lóc, không khỏi tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu thư, đừng khóc, không sao rồi, qua một canh giờ nữa là thuyền cập bến, đến Cao gia rồi chúng ta sẽ nghỉ ngơi thật tốt.”

Lý Thanh Ca vẫn chưa liếc nhìn bà một cái, nàng sợ, sợ mình không kèm được mà giết chết lão bà này.

Nàng hận, nàng đau, từng hình ảnh trước khi chết, đặc biệt là cảnh con gái bị ném qua cửa sổ, đang đâm nhói trong đầu nàng.

Lạnh như vậy, gió lớn như vậy, còn có tuyết, con gái nàng đang sốt, con gái nàng đang hôn mê, con gái nàng sợ đau...

Con gái nàng chết rồi.

Nỗi đau thấu xương tủy đâm từng nhát vào trái tim này, sau cơn đau chính là hận ý ngập trời.

Hình ảnh trước mắt, nàng ghi nhớ thật kỹ.

Năm Khánh Gia thứ ba mươi hai, cũng là năm cha mẹ nàng qua đời, nàng được Cao gia cho người đón lên kinh đô.

Năm đó, nàng còn vì hành động trượng nghĩa này của Cao gia mà cảm động, nhưng vật đổi sao dời, nàng phát hiện, tất cả chẳng qua là toan tính lợi dụng và âm mưu mà thôi.

Mà chuyện rơi xuống nước ngày hôm nay, cũng chính là khởi đầu của âm mưu.

Trong mắt lấp lánh nước, nàng nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn của Trương thị, cắn răng cười gằn. Nàng từng xem bà ta như mẹ ruột, nhưng thì ra đó là một con rắn độc nguy trang, hận chỉ hận bản thân mình không thấy rõ, ngược lại luôn nghe lời và ỷ lại vào bà ta, cho nên mới dẫn đến bao nhiêu bi kịch về sau.

“Tiểu thư, canh đến rồi.” Tụy Nhi đẩy cửa ra, bưng một chén canh gừng còn bốc hơi đi vào, đột nhiên, một bóng người từ phía sau vọt qua, suýt nữa đụng vào nàng.

Tụy Nhi lao đảo thân người, cố gắng cầm chắc chén canh, nhưng nước trong chén vẫn lung lay một thoáng, cuối cùng rơi một ít ra ngoài.

“Nương.” Hồng Hi không liếc mắt nhìn Tụy Nhi một chút, trực tiếp nhào vào lòng Trương thị làm nũng: “Nương, bảo người lấy cho con bộ quần áo cũng khó khăn như vậy sao?”

“Đúng là quá đáng, không thấy tiểu thư vừa tỉnh sao, ồn ào cái gì?” Tụy Nhi thờ phỉ phò trừng mắt nhìn Hồng Hi, sau đó bưng canh gừng đến, ngồi xuống bên cạnh Lý Thanh Ca, dùng muỗng đút cho nàng ăn.

“Có gì ghê gớm chứ.” Hồng Hi nhẹ nhàng liếc nhìn Lý Thanh Ca một cái, bộ dáng không để ý chút nào.

Trong lòng Lý Thanh Ca lạnh lẽo, kiếp trước, Hồng Hi này rất vô lễ với mình, mà mình thì e ngại Trương thị, chưa bao giờ làm khó, không chỉ có vậy, còn tưởng là nàng tính tình ngay thẳng nghĩ gì nói đó, cho nên nhường nhịn nàng ta khắp nơi.

“Hi Nhi, nha đầu này khi nào mới lớn đây hả? Cả ngày lỗ mãng hô to gọi nhỏ, đến chừng nào mới khiến người ta yên lòng đây?” Trương thị làm ra bộ dáng trách Hồng Hi, nhưng trong đôi mắt rõ ràng mang theo ý cười.

Hồng Hi thấy thế càng vênh mặt lên lời kéo Trương thị làm nũng: “Nương, cây trầm này cần phải phối với y phục màu hồng mới đẹp, con nhớ tiểu thư có một bộ, cổ áo còn thêu hoa sen, rất đẹp.”

Lý Thanh Ca nghe vậy sắc mặt đột biến, kiếp trước, nàng luôn dung túng Hồng Hi, đến mức ngay trước mặt mình nàng ta cũng dám đòi lấy trang phục và trang sức của mình.

Nhưng mà bộ váy hồng đó là do mẫu thân tự tay may cho nàng, hoa sen ở cổ áo và tay áo cũng là do nàng thêu, thức suốt hai đêm mới hoàn thành.

Kiếp trước, Hồng Hi nói thích, trước mặt Trương thị và nàng lên tiếng đòi, Trương thị ngoài mặt thì mắng nàng ta không biết phân biệt, nói cái gì đồ của chủ nhân không phải là thứ nô tài có thể xin. Sau đó còn đánh nàng ta một bạt tai, khiến Hồng Hi khóc lóc inh ỏi trên thuyền.

Sau một phen náo loạn, bản thân nàng không đành lòng, nhất thời nhẹ dạ đã đưa cho Hồng Hi, còn không ngừng tự an ủi mình, Trương thị đối đãi với mình như con gái ruột, như vậy Hồng Hi có khác gì tỷ tỷ của mình? Đồ của mình chia sẻ với nàng ta cũng đúng.

Nhưng sau đó, khi thấy y phục mẫu thân làm cho mình bị Hồng Hi đạp dưới chân rồi xé rách, nàng mới biết mình ngốc tới mức nào.

“Tiểu nha đầu, con là người gì chứ, đồ của chủ nhân mà cũng muốn, xem xem nương có đánh chết con không?” Trương thị làm dáng giờ tay ra, tựa hồ chuẩn bị đánh xuống.

Nhưng mà Lý Thanh Ca ngồi ở đầu giường, yên tĩnh uống canh gừng, giống như không nhìn thấy trò khôi hài này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bắt nạt chủ

Mất thấy Lý Thanh Ca thờ ơ không động lòng, Trương thị vung tay lên lại ngơ ngác hạ xuống, đến cùng vẫn không nỡ đánh nữ nhi của mình.

“Nương.” Hồng Hi lại càng đắc ý, lời Trương thị, bắt bà phải đi tìm cho mình: “Nương, người mau tìm cho con, thuyền sắp cập bờ rồi, chúng ta chuẩn bị đến Cao gia rồi, Cao gia giàu có như vậy, người để con ăn mặc như thế này sao? Người không ngại mất mặt nhưng con thì ngại đó.”

“Nha đầu chết tiệt, quần áo của tiểu thư mà người cũng dám đòi hỏi, xem nương có đánh chết người hay không.” Lý Thanh Ca không biểu hiện, Trương thị không nắm được suy nghĩ của nàng, chỉ có thể dùng lời nói hung dữ để chặn nữ nhi của mình. Nhưng bà cũng biết, Lý Thanh Ca nhẹ dạ, trước kia mỗi lần bà giáo huấn Hồng Hi, nàng đứng xem không đành lòng, cuối cùng vẫn sẽ thỏa hiệp theo ý của hai mẹ con bà.

Cho nên, một phát tàn nhẫn, Trương thị quả thật vỗ xuống, chỉ là thân thể Hồng Hi vụt né qua, kết quả chỉ có vài ngón tay lướt qua, cũng không tạo thành cái gì.

“Nương, người hẹp hòi quá, tiểu thư cũng không lên tiếng, sao người lại đánh? Sao lại như vậy, người có phải là mẹ của con không? Hừ.” Hồng Hi nhăn mũi hừ một cái, vòng qua Trương thị, chạy thẳng đến cái rương gỗ trong góc phòng, trực tiếp hỏi Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, bộ váy kia của người ở đâu? Cho Hồng Hi tỷ tỷ mượn mặc mấy ngày, thế nào?”

Đây không phải mượn, rõ ràng là không khác gì cướp.

Túy Nhi sớm đã nghe không lọt tai, nhưng chuyện thế này lại diễn ra hàng ngày, nàng đã nói không biết bao nhiêu lần tiểu thư cũng không nghe, còn trách nàng hẹp hòi, cho nên nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn Hồng Hi, thấy nàng ta dùng chân đá rương gỗ, lại kéo cái khóa bên trên, cuối cùng không nhịn được: “Hồng Hi, không được động vào cái rương đó.”

“Không được động vào? Tại sao? Cũng không có tiền bạc gì, còn sợ người ta cướp à?” Hồng Hi cười liếc mắt nhìn Túy Nhi, xoay người đứng thẳng nhìn Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, nhanh đưa chìa khóa cho ta, quần áo ở đây đúng không, Hồng Hi tỷ tỷ này...”

Chát – nàng còn chưa dứt lời chỉ cảm thấy có một thứ gì đó ào tới, đập thẳng vào mặt mình, chờ khi phản ứng lại thì trên trán đã thật sự bị đập một cái.

“Nương ta chỉ sinh ra ta và Họa Nhi, ta thật không biết từ khi nào lại có thêm một tỷ tỷ?” Tiếng nói lạnh lạnh hòa lẫn với âm thanh cái chén sứ nhỏ vỡ nát dưới mặt đất, Hồng Hi cứng đờ cả người, cái trán trơn bóng đầy đặn đã bị chén sứ đập vào, đau đớn lan ra, có một thứ chất lỏng từ từ chảy xuống.

Nàng vung tay lên, bàn tay đầy máu, màu đỏ đáng sợ.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hồng Hi nhào tới Lý Thanh Ca như phát điên: “Tiểu tiện nhân, ngươi dám ném ta? Ngươi cũng dám ném ta sao?”

“Ngươi điên rồi sao? Tiểu thư mà cũng dám đánh?” Dĩ nhiên Túy Nhi sẽ không cho nàng xúc phạm đến Lý Thanh Ca, cho nên không chờ khi Hồng Hi lao tới nàng đã cầm một cái ghế nhỏ chặn ngay trước mặt tiểu thư của mình, thề rằng chỉ cần Hồng Hi dám xông đến nàng sẽ mạnh mẽ đập xuống một cái.

Hồng Hi biết nha đầu Túy Nhi này cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa thân phận của Lý Thanh Ca còn đó, quả thật không thể làm gì được. Chỉ là, trong nháy mắt lúc này nàng bị tức đến hồ đồ thôi. Phải nói là Lý Thanh Ca cùng tuổi với nàng, nhỏ hơn nàng hai tháng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vì có Trương thị nên Lý gia cũng chưa bao giờ xem nàng như nha hoàn, ngược lại tất cả ăn ở mặc đều không khác gì tiểu thư. Nhưng giả chính là giả, mỗi khi nhìn thấy Lý Thanh Ca trở mã xinh đẹp, cả người tỏa ra khí chất cao quý, nàng liền đỏ kị như điên. Cho nên, đồ của Lý Thanh Ca nàng đều muốn lấy, sau đó thì hủy diệt, tựa hồ làm vậy mới ổn định được tâm trạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dạy dỗ nô tài

Hồng Hi hung tợn trừng mắt nhìn Lý Thanh Ca, nhưng chỉ nhìn thấy vẻ mặt còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm, tim không khỏi run rẩy, lại vì cái ghế trong tay Túy Nhi nên không dám tiến lên, nhưng như vậy cảm giác mất hết mặt mũi, chỉ đành nước mắt nước mũi tràn lan mà nhào vào lòng ngực Trương thị: “Nương, hu hu, con chỉ muốn mượn một bộ y phục thôi mà, tiểu thư còn dùng chén ném vào con, còn nói cái gì tình như tỷ muội chứ? Hu hu, đều là lừa gạt, hu hu...”

Trương thị đã sớm bị tình cảnh lúc này làm cho sững sốt, giờ khắc này nhìn máu trên trán con gái mới phục hồi tinh thần lại, lòng đau đến cực điểm, một vết nham hiểm lướt qua đáy mắt. Nhưng dù sao Lý Thanh Ca cũng là chủ nhân, bà không dám làm gì, chỉ có thể mắng Hồng Hi.

“Ngươi đúng là không biết điều, cái gì cũng đòi, cũng không biết nhìn lại thân phận của mình, tiểu thư là người người trèo cao được sao? Đồ của tiểu thư tùy tiện cho người dùng vào sao? Đừng nói là tỷ muội, được làm nha hoàn đã là đề cao ngươi lắm rồi, đúng là đồ không biết chừng mực...”

“Được rồi.” Lý Thanh Ca không phải không hiểu sự châm chọc trong lời nói của bà, nếu là kiếp trước dĩ nhiên nàng sẽ rất hồ thẹn, nhưng giờ khắc này, ngoại trừ căm ghét và phẫn nộ thì nàng không còn cảm giác gì khác.

Một canh giờ trước nàng rơi xuống nước, đến giờ này mới tỉnh lại, chắc là đầu óc còn choáng váng. Mẹ con Trương thị, một là chủ mẫu của nàng, một người thì được xem như nửa nha hoàn, không chỉ không tận tâm chăm sóc, ngược lại ở bên cạnh la hét không ngừng, hành vi như vậy có còn xem nàng là chủ nhân không?

Hừ, kiếp trước cũng có tình cảnh này, nàng còn tưởng rằng mẹ con Trương thị xem nàng như người thân, cho nên không kiêng kị gì, có thể thông cảm.

Bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười, người ta vốn coi nàng là quả hồng mềm, tùy ý bóp nát.

Mẹ con Trương thị dĩ nhiên bị một tiếng này của nàng làm cho chấn động, hai người đột nhiên ngừng lại, sững sờ nhìn Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư...”

“Ma ma.” Lý Thanh Ca lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người, trầm giọng nói: “Phụ mẫu ta qua đời chưa đầy ba tháng, còn trong thời gian để tang, một nô tì cả ngày ăn mặc lòe loẹt, trang điểm lộng lẫy, ma ma, bà nói có nên hay không?”

Trái tim Hồng Hi run lên, còn tưởng rằng tiểu thư ngu dốt nhu nhược cho nên nàng lộ liễu ương ngạnh quen rồi, ai ngờ hôm nay lại nói ra mấy câu này.

Trương thị lại càng cả kinh, môi giật giật, muốn nói cái gì nhưng lại nhanh chóng bị Lý Thanh Ca cắt ngang.

“Hay là các người không phải người nhà họ Lý? Nếu như thế thì chỗ ta cũng không giữ được, không bằng ma ma tự mình thu thập hành lý, dẫn nàng ta đi đi, ta sẽ không làm khó.”

“Cái gì?” Trương thị nghe vậy sợ đến trắng bệch mặt mày. Từ nhỏ đến lớn tiểu thư vẫn rất ý lại vào mình, thậm chí ngay cả mẹ ruột cũng không cần, buổi tối nhất định phải ngủ cùng mình mới được, cũng vì vậy mà địa vị của bà ở Lý gia rất cao. Thậm chí, vào buổi sáng tiểu thư phải được mình đỡ mới chịu ăn điểm tâm. Nhưng mà, tại sao sau khi rơi xuống nước tỉnh lại thì tính tình liền thay đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đáng sợ như vậy?

Bà không nghĩ ra, giờ khắc này cũng không thể nghĩ nhiều, dù sao, hai mẹ con bà năm xưa cũng nhờ được Lý phu nhân thu nhận, quá quen cuộc sống nhưng lựa rồi, một khi rời đi, cô nhi quả phụ có thể đi đâu được? Hi Nhi những năm này đã được nuôi dưỡng thành tính khí tiểu thư, nếu đi rồi càng không sống được.

Còn nữa, Cao gia là nơi nào chứ? Đó là nhà giàu, Cao lão gia bây giờ là tổng quản Thái y viện, xem bệnh cho Hoàng thượng, vinh hiển cực kỳ, nếu các nàng tiến vào Cao phủ, cuộc sống sau này chắc cũng sẽ vinh hoa vô hạn. Cho nên, đánh chết các nàng cũng sẽ không đi.

Nghĩ đến đây, Trương thị lập tức lòi Hồng Hi, quỳ xuống với Lý Thanh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cứu người

“Tiểu thư, là ma ma không biết dạy dỗ, xin tiểu thư bớt giận, xin bớt giận, ma ma hầu hạ tiểu thư nhiều năm như vậy, đã sớm xem tiểu thư như là con ruột của mình, nếu phải đi thì lão bà này phải sống thế nào đây? Tiểu thư, ma ma không thể rời xa người ngày nào được.” Nói xong, Trương thị dùng tay áo lau khóe mắt, tựa hồ như đang lau lệ.

Hồng Hi không cho là đúng, khịt mũi xem thường hành vi của Trương thị, Trương thị tức giận bầm nằng: “Người nhà đầu không hiểu chuyện này, còn không mau chịu tội với tiểu thư, nếu thật sự rời khỏi tiểu thư để xem người còn sống được hay không?”

Hồng Hi sững sờ, nhưng nhìn thấy ánh mắt Trương thị thì tâm tư cũng dần hiểu rõ, bắt đầu đi làm bầm một câu “xin lỗi”, nhưng trong lòng vẫn không phục. Hừ, nàng bằng tuổi với Lý Thanh Ca, đáng vẻ cũng xinh xắn, dựa vào đâu mà nàng ta là chủ nhân cao cao tại thượng, còn mình lại là nha đầu thấp hèn? Nàng không cam lòng.

“Ôi, Hồng Hi tỷ tỷ làm sao vậy? Nói không rõ ràng gì cả, ngày xưa nhanh mồm nhanh miệng như vậy mà bị ai chặn miệng rồi hay sao?” Túy Nhi liếc nhìn trỏ hay nãy giờ, không nhịn được chế nhạo.

“Người...” Hồng Hi nhất thời thẹn quá hóa giận, muốn đứng dậy cãi lại Túy Nhi, lại bị Trương thị dè xuống: “Lộn xộn, người làm gì vậy? Có tiểu thư ở đây, đến lượt người làm cần sao?”

“Cút ra ngoài.” Lý Thanh Ca xem thường hai người này, trong lòng cũng cười gằn, Trương thị làm sao cam lòng đi? Bà ta còn hy vọng bám vào cành cây Cao gia mà.

Đĩ nhiên, mình cũng sẽ không để cho mẹ con bà ta đi, thù còn chưa báo, làm sao bọn họ đi được?

Lúc này chẳng qua chỉ là chút cảnh báo mà thôi, những ngày tháng mượn tên nàng đi ra ngoài làm mưa làm gió đã đến lúc kết thúc rồi.

Trương thị sùng sốt, Túy Nhi che miệng cười khê: “Ma ma, tiểu thư bảo các người cút ra ngoài, còn không mau cút đi?”

Gương mặt trắng trẻo mập mập đã biến thành màu gan heo, nhưng chỉ cần không bị đuổi đi bà cũng không ngại, lúc này kéo Hồng Hi đứng dậy, vâng dạ lui ra ngoài.

Hai mẹ con gây sự vừa đi ra, Túy Nhi liền nhìn Lý Thanh Ca, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Tiểu thư, hôm nay người thật lợi hại, không chỉ đánh Hồng Hi còn làm cho họ phải sợ hãi, đúng là lợi hại.”

Lý Thanh Ca cũng hưng phấn đến đỏ cả mặt, thân thể không tự chủ được mà nhào vào lòng Lý Thanh Ca, hân cảm thấy tỷ tỷ như vậy thật mạnh mẽ, khiến hắn không sợ gì cả.

Lý Thanh Ca chậm rãi cong môi, đáy mắt lóe qua một tia thống khổ, nếu kiếp trước mình tàn nhẫn một chút thì sao có thể rơi vào hoàn cảnh đó?

Đột nhiên, thân thuyền chao đảo một cái, dường như đã đụng vào thứ gì.

Túy Nhi cười nói: “Có lẽ đã cập bờ, tiểu thư, nô tì hầu hạ người ra ngoài.”

“Khoan đã.” Lý Thanh Ca đột nhiên nghĩ tới điều gì, chặn Túy Nhi lại, sau đó giao Lý Thanh Ca cho nàng ta: “Người mang Họa Nhi lên trước, sau đó gọi Từ quân gia đến.”

“Tiểu thư...” Túy Nhi không yên lòng, còn muốn nói gì nữa, Lý Thanh Ca đã nhanh chóng cầm lấy quần áo mặc vào người, lại nói thêm một câu đơn giản: “Người cứ đi, ta lập tức tới ngay.”

“Dạ được.” Túy Nhi liền nắm tay Lý Thanh Ca đi ra khỏi khoang thuyền.

Chờ người vừa đi, Lý Thanh Ca lạnh lùng quét mắt về phía khoang thuyền, đột nhiên, ánh mắt dừng lại ở chỗ mấy tấm ván, nếu nàng nhớ không lầm thì

nam nhân đó trốn ngay phía sau.

Nàng nhanh chóng đi đến, lật mặt mảy tẩm ván gỗ lên, quả nhiên, nhìn thấy một nam tử áo đen ngã ngồi trong góc, trên mặt che cái khăn đen, máu me khắp người.

Lý Thanh Ca vội vàng lấy thuốc cầm máu ra, chuẩn bị nhét vào miệng hắn, không ngờ, bàn tay còn chưa chạm đến cái khăn che mặt đã cảm thấy yếu hèn căng thẳng, lập tức sa vào trong đôi mắt thăm thẳm như hầm băng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ta chết, ngươi cũng phải chết

Hồ hấp Lý Thanh Ca cứng lại, vốn là vì rơi xuống nước mà mặt mày tái nhợt, giờ khắc này càng trắng bệch như sương.

Nhưng dù như thế, đôi mắt nàng vẫn trong suốt, trầm tĩnh mà lạnh lùng, không một tia hoảng loạn, ngược lại, khóe môi nhợt nhạt cong lên, tạo nên một độ cong trào phúng.

“Ta chết, ngươi cũng phải chết.” Nàng nói, âm thanh rất thấp, còn mang theo sự ngọt ngào ép buộc, nhưng cũng có khí thế không thể nghi ngờ.

Hai mắt nam tử lóe sáng, sát khí trên mặt cũng vì câu nói của Lý Thanh Ca mà giảm đi không ít.

Lý Thanh Ca hít một hơi, nhân cơ hội đó tránh thoát tay của hắn, sau đó lập tức tìm thấy cầm của nam nhân, nhấc cái khăn đen lên, nhét viên thuốc cầm máu vào miệng hắn. Lại thấy sắc môi hắn phát tím, liền nhanh chóng quay người tìm kiếm trong mớ quần áo một phen, cuối cùng tìm được một cái bình nhỏ màu đen.

“Ngươi bị trúng độc.” Nàng vừa đem Tuyết hoa ngọc lộ hoàn nhét vào miệng hắn, vừa nói “Hơn nữa đã trúng hơn mười hai canh giờ, thuốc này của ta chỉ có thể tạm thời ức chế độc tố, qua hai canh giờ nữa nhất định phải tìm được thuốc giải, nếu không thì không chết cũng tàn phế.”

Nàng nói rất không khách khí, cũng không chút cảm tình, nói xong lại giúp hắn kiểm tra vết thương trên người, phần lớn đều là bị thương ngoài da, ngoại trừ ngực trái bị đâm một dao ra, còn lại đều không đáng lo.

Thế là, nàng lại lấy một ít kim sang được, giúp hắn thoa lên rồi băng bó cẩn thận.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng không nói một câu, mặc nàng muốn làm gì thì làm, thậm chí, nàng mạnh tay cố ý làm hắn đau, hắn cũng không rên một tiếng.

Trong lòng Lý Thanh Ca hừ lạnh, quả nhiên là sát thủ, tìm lạnh máu lạnh, kiếp trước hắn như vậy, kiếp sau cũng như vậy.

Chờ sau khi làm tất cả, Lý Thanh Ca nhẹ thở ra một cái, “Được rồi, vết thương trên người ngươi đã không còn đáng ngại, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa sẽ có người đi vào chuyển đồ, chờ chuyển xong thì ngươi liền đi, nhớ kỹ, ngươi chỉ có hai canh giờ.”

Nói xong, nàng không liếc nhìn hắn thêm lần nào nữa, những gì nên làm cũng chỉ có vậy, kiếp trước nợ hắn một mạng, kiếp này coi như là trả lại đi.

Nhưng mà, nàng vừa muốn đứng dậy, tay liền bị một luồng sức mạnh lôi héo, theo quán tính nàng té ngã trên người hắn, cũng không biết có phải là động đến vết thương trên người hắn không, chỉ nghe hắn đau đớn rên một tiếng.

Nhưng hắn chỉ chăm chú nhìn Lý Thanh Ca, trong giọng nói yếu ớt lộ ra sát ý nồng đậm: “Ta chết, ngươi cũng phải chết.”

Lý Thanh Ca cau mày, sát thủ quả nhiên là sát thủ, lòng dạ độc ác lạnh lùng, nàng đã cứu hắn, hắn vẫn còn có ý nghĩ như vậy.

Không kềm được mà nảy sinh suy nghĩ độc ác, nàng chỉ nhẹ nhàng nhấn vào vết thương trên bả vai hắn, trầm giọng nói: “Yên tâm, ngươi sẽ không chết, nhưng sẽ sống không bằng chết.”

Nhưng mà, mãi đến khi huyết dịch theo vết thương chảy ra, thấm ướt bàn tay nàng, hắn vẫn không có ý buông nàng ta.

Lý Thanh Ca không khỏi cười gằn: “Ngươi bắt ta cũng vô ích, ta không có thuốc giải.”

“Ngươi là đại phu.” Hắn lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt hung tàn.

“Thương thế của ngươi ta đã xử lý xong, nhưng ta không thể giải độc.” Lý Thanh Ca lạnh lùng lắc đầu một cái.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh của quản gia: “Tiểu thư, có ở đây không?”

“Có, Từ bá bá chờ một lát.” Lý Thanh Ca hô một tiếng với bên ngoài, sau đó quay mặt lại nói với nam nhân: “Bắt lấy ta cũng không phải quyết định sáng suốt.”

Mi mắt nam nhân hơi khép, tựa hồ đang suy tư lời của nàng, nhưng chỉ trong nháy mắt, thân hình Lý Thanh Ca lóe lên, nhanh nhẹn thoát khỏi tay hắn, đáy mắt lóe ra ánh sáng giao hoạt, còn duỗi ra hai ngón tay: “Hai canh giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bán mình chôn cha

Lý Thanh Ca móc khăn ra lau vết máu trong lòng bàn tay, sau đó ném khăn đi, sửa sang lại quần áo rồi đi về phía cửa.

Từ quán gia đang ở sau cửa, thấy nàng đến thì cúi đầu hành lễ: “Tiểu thư, Trương ma ma và Túy Nhi đã lên bờ, nô tài còn đang chờ đỡ đồ đạc xuống thuyền.”

Lý Thanh Ca đứng ở cửa khoan thuyền, một vệt ánh mặt trời chênh chếch chiếu tới, lẳng lặng tỏa sáng trên người nàng, nhìn nam nhân trung niên trước mắt này, nàng không khỏi nhớ tới phụ thân của mình, đáy mắt tràn ngập tình cảm.

“Từ bá bá, nơi này không có người ngoài, đừng gọi tiểu thư nô tài nữa, người cũng giống như cha con, gọi con là Ca Nhi đi, còn con gọi người là Từ bá bá, được không?”

“Tiểu thư?” Sau khi Từ Thăng cảm động thì lại cảm thấy nghi hoặc.

“Gọi là Ca Nhi.” Lý Thanh Ca quật cường sửa lại, kiếp trước, vì bản thân mình không hiểu chuyện, vị kẻ gian che mắt, khiến cho Từ bá bá, người đã đi theo phụ thân mình cả đời và chứng kiến mình lớn lên phải đau lòng rồi đi. Kiếp này gặp lại thật muôn vàn cảm khái, cũng cảm nhận được sự quý giá của phần tình cảm này.

Từ Thăng đỏ mặt lên, cho dù trong lòng ông vẫn luôn yêu thương Lý Thanh Ca như con gái mình, nhưng mà thật sự gọi như vậy thì có chút không thích ứng.

Lý Thanh Ca biết rõ lòng ông, cũng không miễn cưỡng, chỉ cần ông biết tâm ý này của nàng là được.

Bình tĩnh lại tâm tư, nàng liền nghiêng người về phía trước, thấp giọng hỏi: “Người của Cao gia đang ở đâu?”

“Lên bờ trước rồi, đang chuẩn bị xe ngựa.” Từ Thăng trả lời.

“Từ bá bá.” Lý Thanh Ca nói, “Con không muốn đến Cao gia.”

Từ Thăng kinh ngạc “Tiểu thư?” Không lẽ tiểu thư đã biết cái gì?

Lý Thanh Ca cúi hàng mi dài xuống, trong mắt lại chỉ có một mảng lạnh lẽo, nói thẳng: “Từ bá bá, những cái rương này người trước tiên tìm nơi sắp xếp cẩn thận, còn về Cao gia, con tự có an bài.”

Từ Thăng nhìn Lý Thanh Ca, đột nhiên có cảm giác không nói ra được, lúc sáng sớm còn là một hải tử mảnh mai yếu ớt, nhưng giờ khắc này, khí thế tỏa ra khắp người không giống một đứa bé chút nào.

“Từ bá bá?”

“Ồ.” Từ Thăng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới vui mừng nở nụ cười: “Xin nghe theo lời tiểu thư.”

“Uhm.” Lý Thanh Ca đáp một tiếng, lại ngừng một lúc, ánh mắt không tự chủ được mà liếc nhìn về góc phòng, sau đó, mặt không biến sắc mà đi ra ngoài.

Từ Thăng tự động cho người đến thu xếp những tài sản trong khoan thuyền.

“Tiểu thư, bên này.” Vừa xuống thuyền, Túy Nhi liền nắm tay Lý Thanh Ca bước lên nghênh đón.

Lý Thanh Ca liền dẫn theo hai người đi đến một quán trà bên đường.

Trương thị tự tay lau ghế, lại lót một cái khăn sạch sẽ, mới mời Lý Thanh Ca ngồi xuống.

Lý Thanh Ca không hề liếc mắt nhìn bà một cái, trực tiếp ngồi xuống một cái ghế khác bên cạnh.

Giương mặt Trương thị lập tức vừa trắng vừa xanh.

Túy Nhi xì một tiếng, nắm tay Lý Thanh Họa đi theo.

Hồng Hi cắn răng, đi tới bên cạnh Trương thị hung hăng nói: “Làm ơn mắc oán, nương, người cũng hay thật.”

“Con hiểu cái gì?” Trương thị trừng mắt nhìn Hồng Hi, xoay người lại thì vẻ mặt đã như thường, khoe miệng còn mang ý cười: “Tiểu nhị, còn đứng đó làm gì, mau dâng trà cho tiểu thư nhà ta, nhớ đó, chén bát phải sạch sẽ.”

Tiểu nhị đáp lời, liền mang theo ấm trà và chén qua đây.

Lý Thanh Ca vẫn chưa uống trà, chỉ nhìn vào đám đông chen chúc cách đó không xa, hiểu kỳ hỏi: “Tiểu nhị ca, bên kia đang làm gì vậy, đông người quá.”

“Ai nha, tiểu thư, giống như trong tuồng hát vậy, bên kia có cô nương bán mình chôn cha, nhìn bộ dạng rất là đáng thương.” Tiểu nhị còn chưa trả lời, Túy Nhi đã không nhịn được nói.

Tim, đột nhiên nhảy lên một cái, một luồng ký ức quen thuộc kéo tới, ngực lập tức tràn ngập thống khổ và thù hận.

Lý Bích Như, là người sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xin ngài, mua ta đi

Thấy sắc mặt Lý Thanh Ca âm trầm, Túy Nhi cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, cô nương kia thật đáng thương, chúng ta có cần qua đó nhìn một cái không?”

“Đáng thương?” Lý Thanh Ca ngẩn đầu nhìn Túy Nhi, gương mặt trái táo trắng hồng, đôi mắt trắng đen rõ ràng long lanh trong suốt, vẫn lương thiện đơn thuần như thế. Nếu nàng biết, kiếp trước chính vì cô nương đáng thương này hại nàng bị chết oan, nàng sẽ thế nào?

“Tiểu thư?” Bị Lý Thanh Ca nhìn chằm chằm, Túy Nhi thấy khó chịu cả người.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì mà đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, chờ nó tí một chút.” Túy Nhi lập tức mừng rỡ đuổi theo, trong lòng nghĩ, tiểu thư vẫn có lòng lương thiện, sẽ không mặc kệ như vậy.

Trương thị cũng lập tức đuổi theo: “Tiểu thư, người của Cao phủ sắp đến rồi.”

“Bà chờ ở đây là được rồi.” Túy Nhi liếc nhìn bà một cái, hừ, trước đây ý được tiểu thư sủng ái, mẹ con Trương thị đều gây khó dễ với nàng, lần này tiểu thư đột nhiên đổi tính, làm cho các nàng biết khổ một phen.

Trương thị bị ghen, quát lên: “Nha đầu thôi.”

Túy Nhi làm mặt quỷ với bà, nắm tay Lý Thanh Họa đuổi theo Lý Thanh Ca.

Đây là bến tàu lớn nhất kinh thành, người lui tới rất nhiều, cũng rất phức tạp.

Mà tiết mục bán mình chôn cha này, giữa thời loạn lạc phân tranh vẫn thường hay có, như trước kia thì cũng không tạo nên được bao nhiêu hứng thú của mọi người. Nhưng hôm nay, người bán thân là một cô nương rất xinh xắn, làm hấp dẫn không ít khách qua đường.

Lý Thanh Ca cũng đứng trong đám người, trái tim như bị ngâm trong chất độc, các loại đau khổ thi nhau ủa đến, bàn tay trong tay áo không ngừng nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, máu thịt be bét. Tuy nhiên, trên mặt nàng bình tĩnh không lay động, thậm chí, đôi mắt trong suốt như trẻ con còn mang theo mấy phần ý cười.

Cho dù lưu lạc đến mức phải bán mình chôn cha, Lý Bích Như vẫn sửa soạn cho bản thân thật sạch sẽ gọn gàng, mảnh và nhỏ trên quần áo có chút trắng bệch, tựa hồ còn tỏa ra mùi hương. Mái tóc cho dù khô vàng vì không được chăm sóc, nhưng cũng rất sạch sẽ, còn dùng một cây trâm gỗ búi lại.

Giờ khắc này, nàng quỳ trên đất, trước người bày ra một tấm bố cáo ghi lại thân thể đáng thương, mặc cho người bu chung quanh chỉ trỏ, nàng vẫn không nhúc nhích, tấm lưng thẳng tắp kia tựa hồ còn lộ ra mấy phần thanh cao và quật cường. Chỉ là, đôi mắt đang cúi xuống thỉnh thoảng lại nhỏ một

giọt nước mắt long lanh, khóc không một tiếng động, càng lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Tiếng chế nhạo trên đùa dần dần thay đổi, có không ít người cho rằng, cô gái này hẳn là con nhà khá giả, có lẽ là thiên kim tiểu thư gặp rủi ro, cứ nhìn khí độ trên người nàng thì biết.

Ý cười trên môi dần tan đi, hai mắt Lý Thanh Ca chăm chú nhìn vào Lý Bích Như. Đúng rồi, kiếp trước mình gặp được nàng ta trên phố, cũng là bán mình chôn cha, lúc nàng vừa thấy nàng ta, cũng giống như mọi người ở đây, cho rằng nàng ta nhất định phải gặp biến cố gì đó mới lưu lạc đến mức này.

Còn bản thân mình thì may mắn, có Cao gia giúp đỡ, lại có vị hôn phu tuyệt vời như Cao Dật Đình.

Nhưng cô gái này thê thảm hơn rất nhiều.

Nhất thời cảm động liền nhẹ dạ giúp nàng ta.

Nhưng vật đổi sao dời, chuyện cũ luân hồi, lần thứ hai gặp lại Lý Bích Như, Lý Thanh Ca cười gằn, Lý Bích Như là loại người gì chứ? Đó là một nữ tử lòng cao hơn trời, xưa nay đều chưa từng từ bỏ dã tâm bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng. Bây giờ cũng vậy, muốn dùng hoàn cảnh bản thân chôn cha để lấy được sự đồng tình của người khác, một bước lên mây.

Nhưng mà, kiếp trước nàng bị che mắt, kiếp này, nàng làm sao lại để nàng ta như ý được?

Trong lúc đang suy tư, không ngờ Lý Bích Như đột nhiên nhào tới trước, không ngừng dập đầu với Lý Thanh Ca: “Tiểu thư, xin ngài, mua ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vì người thấp hèn

Người vậy xem đều sững sờ, dồn dập đưa mắt nhìn Lý Thanh Ca.

Sắc mặt Lý Thanh Ca bất động, đôi mắt đen óng nhìn Lý Bích Như chằm chằm không chớp.

Nàng ta rất gầy, đến mức có chút đơn bạc, gương mặt nhỏ bằng bàn tay trắng xám, bộ dáng khóc lóc dịu dàng, thấy mà thương.

Chính là như vậy, kiếp trước, nàng ta dùng dáng vẻ đáng yêu này mê hoặc mình, mê hoặc mọi người.

Trong giây lát, trong đầu đột nhiên thông suốt.

Kiếp trước, mình mua nàng ta làm nha hoàn, cho nàng ta theo vào Cao phủ, sau đó lại ần nhẫn từng bước một lướt qua mình, trở thành thiếp của Cao Dật Đình.

Như vậy, nếu kiếp này nàng không mua nàng ta, thì nàng ta sẽ thế nào?

“Tiểu thư, xin ngài mua ta đi.” Thấy Lý Thanh Ca mặt không cảm xúc nhìn mình, Lý Bích Như không nhịn được mà có chút bồn chồn trong lòng, nàng đã nhìn lầm rồi sao? Tiểu cô nương mảnh mai như vậy không phải là người đơn thuần thiện lương nhất sao? Nhưng vì sao, nàng lại nhìn thấy trong ánh mắt của nàng ta có căm ghét và... mưu tính?

Theo bản năng, Lý Bích Như run lên, tựa hồ muốn lùi bước, đột nhiên vào lúc này, bàn tay của Lý Thanh Ca nhấc lên, nâng cằm nàng, nhìn bộ dáng nước mắt như mưa của nàng, bĩu môi cười gằn: “Bộ dáng cũng không tệ, chỉ là hơi hồ mị một chút, thân thể cũng mảnh mai, không biết có thể làm được gì. Người nói, người như vậy ta mua về để làm gì?”

Mọi người ngẩn ra, Lý Bích Như cũng thế.

“Ta...ta biết giặt đồ nấu cơm quét nhà, còn biết thêu...”

“Thật sao?” Lý Thanh Ca cong môi quái dị: “Biết cũng không ít, nếu như vậy sao lại lưu lạc đến mức bán thân chôn cha?”

Lý Bích Như lại sững sờ, còn những người đứng chung quanh lại bắt đầu suy đoán, nói là nàng một cô gái yếu đuối, đi vào bước đường cùng mới phải ra hạ sách này.

Gương mặt của Lý Bích Như vừa trắng vừa xanh, nhưng cũng theo lời người khác nói, run rẩy trả lời: “Tiểu nữ nguyên quán Thanh Châu, lần này theo phụ thân lên kinh, vốn định nhờ vả thân thích, đi tới đây mới biết thân thích đã dọn đi từ một năm trước. Cha con ta không quen biết ai, lộ phí đã dùng hết, không ngờ phụ thân mang bệnh trong người, lần này bị đã kích, cho đến lúc không chịu được nữa, đêm qua đã mất trong khách điếm, hu hu...”

Nói xong, Lý Bích Như lại không nhìn được mà nước mắt.

Lý Thanh Ca không nói một lời, chỉ nghe nàng nói, người chung quanh đều nói là đáng thương.

Lý Bích Như lau nước mắt, lại nói tiếp: “Phụ thân nuôi ta lớn khôn, tiểu nữ không có gì báo đáp, không muốn người phải phơi thây nơi hoang dã, cho nên, không còn cách nào khác, mới phải bán thân chôn cha. Xin tiểu thư, mua ta đi.”

“Đúng là đáng thương.” Lý Thanh Ca nghe xong không kiềm được mà lắc đầu thở dài, thân người xoay một cái, tiến đến bên cạnh Lý Bích Như, vẻ mặt như thường, giữa trán lại lóe qua hàn ý: “Ta sẽ không mua người.”

Thân thể Lý Bích Như cứng đờ, liền nghe bên tai có một âm thanh nhỏ như tiếng đọc thần chú truyền đến.

"Bởi vì người thấp hèn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Treo giá

Giọng nói trầm thấp kia, như lời nguyên rủa nổ tung trong đầu Lý Bích Như, thống khổ và khuất nhục như một cây kim độc, xuyên qua màng tai nàng, đâm thẳng vào tim.

Tại sao? Tại sao?

Nàng đau đớn không rõ nhìn chằm chằm Lý Thanh Ca, môi hồng răng trắng, mắt mi như vẽ, vô cùng trong sáng, thân hình còn chưa nảy nở đã có một loại sức quyến rũ không thể xem thường.

Vừa nhìn, nàng đã biết tiểu cô nương trước mắt không giàu sang cũng cao quý, nếu đi theo nàng ta thì tương lai đúng là rộng mở.

Chỉ là, bị nhục nhã như vậy, khiến trong lòng nàng sinh ra oán giận.

“Tại sao? Cho dù không mua, tiểu thư tại sao phải nhục nhã ta? Cho dù tiểu thư là người cao quý, tiểu nữ thấp kém như cò, nhưng cũng là người có cốt khí.” Lý Bích Như cắn môi nói từng chữ.

“Cốt khí?” Đáy mắt Lý Thanh Ca tràn đầy châm biếm, một mặt hươ tay chỉ vào bến tàu, nơi có mấy chiếc thuyền, còn có mấy người nam nữ đang tới lui vận chuyển hàng hóa.

“Nhìn thấy chưa? Người bên đó mới là có cốt khí, còn người, không xứng.”

“Ta...” nhất thời trống ngực Lý Bích Như đánh rầm rầm, cũng không thể phản bác được.

Lý Thanh Ca cũng không cho nàng cơ hội phản kháng: “Người biết thứ quan trọng nhất của nữ tử là gì không?”

“Là... cái gì?” Không phải đáng mạo sao? Trong lòng Lý Bích Như nghĩ vậy, nhưng không dám nói thẳng ra.

Lý Thanh Ca cười nhạo: “Dĩ nhiên là danh dự.”

Lý Bích Như nhất thời cảm thấy rất cả mặt, đặc biệt là khi bị đôi mắt của Lý Thanh Ca nhìn chằm chằm, nàng thật có cảm giác muốn tìm một cái lỗ nào đó chui xuống.

Vì sao, trong đôi mắt của tiểu cô nương này, nàng cảm thấy nàng ta không xem mình là người, mà giống như đang nhìn giò bọ?

“Người có tay có chân biết làm việc, muốn kiếm ít tiền bạc không khó, bên kia từ sáng tới tối đều có thuyền hàng đến, người chỉ cần chịu khổ một ngày là có thể an táng phụ thân rồi, nhưng mà người lại lựa chọn cách thức thấp hèn là bán mình.” Lý Thanh Ca nói tới chỗ này, vẻ xem thường trong mắt càng sâu: “Được rồi, hoặc có thể người nói mình thật sự bất đắc dĩ, xin hỏi, đã dùng đến cách thấp hèn khuất nhục như vậy, dĩ nhiên là tình thế cấp bách, muốn cho phụ thân mau chóng an nghỉ, nhưng lúc này ta thấy, có không ít người ra tiền muốn mua người, nhưng sao người không đồng ý?”

Đột nhiên, ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lẽo, như muốn xuyên qua người Lý Bích Như: “Rốt cuộc là do người không vội an táng phụ thân, hay là đang treo giá, muốn tìm một người mua có thể cho mình một bước lên mây?”

Một phen chất vấn tại chỗ khiến người ta như tỉnh khỏi giấc mộng, những người lúc này bỏ tiền ra mua đều dồn dập hỏi lại.

“Đúng vậy, lúc này bọn ta muốn mua, vì sao người không nói một lời? Vốn tưởng rằng người đang căng thẳng hoảng loạn, thì ra là đang treo giá? Khá

lắm tiền tiện nhân, người xem chúng ta là cái gì?”

“Lão Lục, xem người là cái gì sao, người là kẻ giết heo, dĩ nhiên các tiểu nương tử không nhìn người vào mắt, nhìn nàng ta da trắng môi hồng, lại quý ở đây hơn nửa ngày, dĩ nhiên là muốn tìm nhà giàu có, cho dù là vào làm thiếp thì cả đời này cũng được ăn ngon mặc đẹp.”

“Ta khinh, tiện nhân không biết xấu hổ, lúc này Tứ đại nương trả nàng ta hai tiền, muốn cho nàng ta thu xếp cho cha mình, lại bị từ chối, còn tưởng là tính tình quật cường nữa chứ, thật không ngờ mà. Người nói đi, cha người nếu thật chết ở khách điểm, người còn không mau cầm tiền đi thu xếp, sau đó thì làm trâu làm ngựa, đến cửa hàng của Tứ đại nương bán bánh bao mấy tháng là có thể trả lại được rồi? Có thể thấy được người cũng không thật lòng bán thân chôn cha.”

“Đúng rồi, nhìn bộ dáng hồ ly của nàng ta đi, làm gì có ai cha chết mà như vậy, ăn mặc y như cô nương ở Túy Tiên lâu, cổ áo hở ra, da thịt như vậy còn không phải để người ta nhìn sao? Không biết xấu hổ...”

Lý Bích Như đột nhiên cảm thấy hai tai ong ong, trước mắt, vô số con mắt xem thường nàng, vô số bàn tay chỉ trích nàng, nàng cảm thấy mình như tên hề bị người khác cười hết áo quần, soi mói bình phẩm, cười nhạo khinh bỉ.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao lại biến thành như vậy?

Nơi này lập tức loạn thành một đồng, mà cách đó không xa, trên hai con tuần mã, hai thanh niên thu hết sự tình vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tiếp đón

“Nhát như chuột, ngu ngốc dần dần sao?” Trên tuần mã, Cao Dật Hiền hơi nheo mắt lại, rất hứng thú đánh giá hỗn loạn trước mặt, gió nhẹ thổi qua làm một sợi tóc trên mặt hất tung bay.

Cách đó không xa, vừa huyền ảo vừa hỗn loạn, chỉ có tiểu cô nương kia tĩnh lặng như xuất trần, khóe môi còn như ẩn hiện một nụ cười, tà dị không tả được.

Ngón tay thon dài kéo lại sợi tóc đang lướt trên mặt, khóe môi Cao Dật Hiền khẽ nhếch, ý cười nồng đậm, lời nói phát ra có mấy phần ngả ngón.

“Ah, đây chính là tiểu tẩu tử sao? Hôm nay gặp mặt, quả nhiên thú vị.”

Gương mặt tuần tú của Cao Dật Đình lạnh lẽo, hẳn dĩ nhiên nghe ra được sự chế nhạo của đệ đệ, dây cương trong tay kéo thẳng, khẽ quát một tiếng: “Đi.”

“Đi?” Cao Dật Hiền lập tức thúc ngựa đuổi theo, hô lớn: “Đại ca, lão thái thái bảo huynh tự mình tới đón tẩu tử, sao huynh bỏ đi được?”

Sắc mặt Cao Dật Đình tái xanh, căn bản không để ý tới lời của đệ đệ, lại như đang tức giận, cưỡi ngựa chạy theo hướng khác.

Cao Dật Hiền vốn muốn đuổi theo, nhưng quý thần xui khiến hắn ngừng lại, không tự chủ được quay đầu mà nhìn, chỉ là, trong đám đông, bóng dáng nhỏ bé đã không còn nữa.

Trong lòng như có mất mát, rồi lại vui mừng.

Tiểu tẩu tử, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.

Lý Thanh Ca mau chóng trở lại quán trà, Túy Nhi và Lý Thanh Họa theo sát phía sau, không dám nói câu nào.

Trương thị và hai ma ma của Cao gia đã chờ đợi từ lâu, thấy nàng trở về vội ra nghênh đón.

“Tiểu thư”, Trương thị nói “Đại thiếu gia còn chưa tới, chúng ta có đi luôn không?”

“Đúng đó, Lý tiểu thư, có lẽ đại thiếu gia bận việc, không bằng chúng ta cứ hồi phủ đi, cũng đỡ cho Lão thái thái và Thái thái mong chờ.” Dung ma ma của Cao phủ tiến lên nói.

“Có việc bận?” Lý Thanh Ca ngồi ngay ngắn trên ghế, tiếp nhận chén trà Túy Nhi đưa đến, nhẹ nhàng hấp một hơi, trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh lẽo châm biếm.

Nàng dĩ nhiên biết Cao Dật Đình đi đâu.

Ngày hôm nay ở kiếp trước, nàng và Hạ Chi Hà, cũng chính là biểu muội của Cao Dật Đình, cùng lúc đến kinh thành.

Mình ở bến tàu đợi nửa ngày không ai tới đón, còn tưởng người của Cao phủ bận rộn, cho nên không nghĩ gì, càng không trách móc, đến cuối cùng, chỉ có thể mơ hồ đi theo đám người Trương thị.

Nhưng sau đó mới hiểu được, Cao Dật Đình kia vốn do Lão thái thái phái đi đón mình, nhưng trên đường hấn dỗi ý, đi đón biểu muội thanh mai trúc mã Hạ Chi Hà.

“Nếu như thế... vậy thì đi thôi, xe chuẩn bị xong chưa?” Lý Thanh Ca thả chén trà xuống, không nhanh không chậm hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ tiểu thư thôi.” Trương thị lập tức cười trả lời.

Lý Thanh Ca gật gù, trong lòng như có lửa thiêu đốt.

Cao phủ, nàng lại trở về.

Gọi Từ quản gia đến, dặn dò vài câu, Lý Thanh Ca liền dẫn Túy Nhi và Lý Thanh Họa lên một chiếc xe, những người còn lại lên một chiếc khác.

Cao phủ tuy không tính là nhà giàu có trong kinh thành, nhưng toàn phủ đệ cũng chiếm hết nửa con phố Vinh Hoa.

Xe ngựa trực tiếp đến cửa bắc, sau đó mọi người xuống xe, ở bên cửa hông có hai ma ma chuẩn bị sẵn một cái kiệu nhỏ đứng chờ.

Lý Thanh Ca xuống xe nắm tay Lý Thanh Họa, nhưng chưa lên kiệu.

Dung thị thấy vậy, cười khan một tiếng rồi bước lên nói: “Lý tiểu thư, xin mời.”

Lý Thanh Ca nghiêng đầu nhìn Dung thị, nhìn thấy vẻ xem thường và khinh bỉ trong mắt bà ta, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Dung ma ma, bà để ta đi vào từ cửa này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vào cửa

Dung thị hơi run, trên đường đi bà thấy tính tình Lý Thanh Ca đơn thuần ôn hòa, không ngờ giờ khắc này lại hỏi một câu như vậy, ngược lại cũng không phải là kẻ ngu. Nhưng mà, muốn nàng đi vào từ cửa này là ý của Đại thái thái, mục đích là để dẫn mặt con dâu tương lai, dĩ nhiên bà chỉ có thể làm theo.

“Lý tiểu thư, đã không còn sớm, chúng ta mau vào đi thôi, Lão thái thái và Đại thái thái đang sốt ruột chờ đợi đó.”

Lý Thanh Ca thấy bà giả bộ hồ đồ, ý cười trong mắt lạnh lẽo, lên tiếng chất vấn: “Dung ma ma, bà làm việc đến hồ đồ rồi sao, rốt cuộc là bà bắt nạt ta tuổi nhỏ, hay là không quan tâm đến mặt mũi danh dự Cao phủ?”

Dung thị cả kinh, vội nói: “Lý tiểu thư, sao người lại nói như vậy? Lão nô không gánh vác nổi.”

“Không gánh nổi? Ta nghĩ bà ý già lên mặt thì có.” Gương mặt Lý Thanh Ca lạnh lùng, không chút khách khí mà trách móc: “Cho dù ta ngu dốt thì cũng biết cửa hông này là cửa cho thị thiếp vào cửa, nô tài ra vào, hôm nay bà để ta đi vào từ đây, rốt cuộc xem ta là cái gì? Là thị thiếp hay là nô tài Cao gia mua về?”

Ách...Dung thị hoảng sợ, không ngờ tiểu nha đầu lại nói thẳng như vậy, lập tức cười làm lành nói.

“Tiểu thư đa nghi rồi, cho dù lão nô có một trăm lá gan cũng không dám xem người như thiếp hay nô tài.”

“Thật sao? Không dám?” Lý Thanh Ca cười gằn, tự vị cay đắng lan tràn trong lòng. Nàng nhớ, kiếp trước gặp phải tình cảnh phụ mẫu đều mất, nàng và ấu đệ được Cao gia cho người đến đón, một đường vất vả, lại thêm rơi xuống nước, đến được đây thì hồn bay phách lạc, vô cùng chật vật, căn bản không nghĩ được gì, cứ như thế mơ hồ đi vào Cao phủ.

Nàng cho rằng, chẳng qua là Cao gia sơ ý thôi.

Nhưng mà, sau đó thì sao, không chỉ các thái thái và tiểu thư của Cao gia, thậm chí ngay cả các ma ma nha hoàn đều lên lút trào phúng xem thường nàng, nói nàng chẳng qua là nha đầu Cao gia dùng tiền mua được, lại còn dựa vào hôn ước từ lúc nhỏ, vọng tưởng được gả cho đại thiếu gia làm chính thất, đúng là không biết xấu hổ.

“Dù cho ngoài mặt bà nói không dám, khó trách trong lòng không nghĩ như vậy.” Lý Thanh Ca nhìn thẳng vào bà, tiếp tục nói.

“Không, tiểu thư đúng là hiểu lầm rồi, làm sao nô tì dám nghĩ như vậy.” Trên mặt Dung thị ngượng ngùng, không ngờ câu đầu tiên của Lý Thanh Ca lại là nói toạc suy nghĩ của bà, điều càng khiến bà phiền muộn chính là, khi nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng ta bà lại thấy hoảng hốt, ngay cả lời nói dối cũng không biết cách nói, vừa nghe đã biết là giả.

Lý Thanh Ca hơi cúi mắt, ôm đê đê vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Cho dù bà không nghĩ vậy, nhưng chuyện liên quan đến mặt mũi Cao phủ, tiểu nữ không dám sơ sài. Người đời đều biết, hai nhà Cao Lý cùng một nguồn gốc, thân như huynh đệ, lần này ta đến đây là do Cao bá bá có lòng mời, nhưng bây giờ bà bắt ta vào từ cửa hông, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người hiểu chuyện thì chỉ trách đám hạ nhân không hiểu lễ nghi, tiếp đón sai sót, còn người không hiểu, còn tưởng là Cao gia ỷ vào nhà cao cửa rộng, bắt nạt trẻ mồ côi Lý gia.”

Mấy câu nói này khiến sắc mặt Dung thị trắng xanh, trong lòng nhất thời hoang mang, vội vàng sai ma ma Chu thị vào trong bẩm báo, cứ nói là Lý tiểu thư đến rồi, đang ở ngoài cửa.

Chu thị đứng bên cạnh nghe thấy, cũng biết Lý tiểu thư này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng không phải người dễ lừa gạt, đành phải vào trong bẩm báo với Đại thái thái.

Lý Thanh Ca không vội vàng nóng nảy, yên lặng nắm tay đê đê, đứng chờ ở cửa.

Quả nhiên, chốc lát sau cửa chính mở ra, Chu thị và mười mấy ma ma nha hoàn vội vã bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thỉnh an

Trương thị và Hồng Hi, Túy Nhi đi theo hai nha đầu về chỗ nghỉ ngơi.

Tỳ đệ Lý Thanh Ca thì được Dung thị và các ma ma dẫn đi, xuyên qua mấy tầng hành lang uốn khúc, tiến về viện của lão thái thái.

Một đường đi tới, những nơi nhìn thấy đều rất xa hoa, rường cột chạm trổ, xanh vàng rực rỡ, hai bên hành lang treo đủ các lồng chim anh vũ, họa mi, nha đầu đứng hầu hai bên, ai cũng nín thở khoanh tay cúi đầu.

Tình cảnh giống y hệt như kiếp trước, nhưng tâm trạng lại khác.

Kiếp trước, thấy tình cảnh này, thấy những người này, bản thân mình tay chân luống cuống, thậm chí đê đê còn bị con điều hầu trên cột nhà kêu đến mức khóc toáng lên, bởi vậy, sau đó thường bị người ta nhạo báng, nói bọn họ đúng là người ở nông thôn, không biết chút quy củ nào, không có giáo dưỡng gì hết.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, nắm tay đê đê thật chặt, thẳng tắp lưng, tao nhã đoan trang đi qua trước mặt bọn nha hoàn.

“Ah, đây là nha đầu đến từ nông thôn sao? Nhìn không giống.”

“Đúng đó, rất có lễ nghĩa, không giống với bọn nhà quê không biết gì.”

“Tiểu thiếu gia kia bộ dáng thật xinh xắn, mũm mĩm, thật khiến người ta muốn nựng một cái.”

Lý Thanh Ca cũng không để ý tới những bình luận này, chỉ một đường đi theo Dung thị tiến thẳng đến Thụy Cảnh Các của lão thái thái.

Ở cửa đã có sẵn nha hoàn nghênh đón, vẻ mặt tươi cười nói: “Lý cô nương, cuối cùng người đến rồi, Lão thái thái và Đại thái thái rất mong nhớ người.”

Lý Thanh Ca cười gật gù, dẫn đê đê đi theo nha hoàn kia tiến vào phòng chính.

Gạch mạ vàng, màn che thêu hoa, bức vách ngăn bằng gỗ tử đàn được chạm trổ khéo léo, khắp nơi đều khảm vàng nạm bạc, khiến cho người ta hoa mắt.

Quả nhiên Cao gia thật giàu có.

Nhưng mà, Lý Thanh Ca làm như không nhìn thấy những thứ kia, dẫn theo đê đê đi thẳng vào trong, tươi cười đáng yêu hướng về phía lão phụ nhân, hành lễ nói: “Thanh Ca và đê đê xin thỉnh an Lão thái thái, thái thái.”

“Mau đứng lên, con của ta, mau đến chỗ tổ mẫu.” Lão thái thái Tiền thị từ lâu đã đỏ mắt, run rẩy muốn tiến lên.

Nha hoàn trước mặt liền đỡ nàng dậy.

Lý Thanh Ca liền nâng theo đệ đệ đứng dậy, nhìn Lão thái thái tóc bạc trắng trước mặt, nàng không khỏi đỏ mắt lên, lập tức rơi lệ.

Thật ra, Lão thái thái Tiền thị của Cao gia không phải là mẹ ruột của Cao Viễn, mà là sư nương của ông ta.

Năm đó, môn hạ của giang hồ y tiên Tư Đồ Lân chỉ có hai đệ tử đích truyền, sư huynh Cao Viễn, sư đệ Lý Nam Phong.

Cùng một nguồn cội, chí hướng lại khác.

Cao Viễn chí tại triều đình, dựa vào một tay thần y nhanh chóng được vào Thái y viện, đồng thời cưới con gái của Lễ bộ thị lang làm vợ, có thể nói sự nghiệp và gia đình đều vô cùng như ý.

Lý Nam Phong thì chí tại dân gian, cùng thê tử mai danh ẩn tích nơi giang hồ, hành y vì thiện, nhiều lần làm chuyện tốt.

Nhưng, ngay ba tháng trước, đương kim hoàng thượng vội vàng gọi Lý Nam Phong vào cung, tất cả mọi người đều không biết xảy ra chuyện gì.

Ngay cả nàng đã trải qua hai đời cũng không biết, chỉ biết lúc phụ thân đi là khỏe mạnh, lúc trở lại đã đầu một nơi thân một nẻo.

Nương không chịu nổi đã kích, tự vẫn trước linh đường của phụ thân.

Hai tỷ đệ nàng đến Cao gia, vốn tưởng rằng sẽ có nơi nương tựa, chưa tới nửa năm đệ đệ lại ngã vào hồ sen chết đuối, còn lại mình một thân cô độc, nhận hết khuất nhục và lạnh nhạt, chỉ có vị tổ mẫu này ít nhiều quan tâm đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hàn huyền

Lý Thanh Ca vừa khóc, lập tức khiến cho mọi người có mặt ở đó đều xúc động theo.

Lão thái thái được nha hoàn nâng đỡ, cuối cùng đứng lên, run rẩy tiến đến ôm hai tỷ đệ vào lòng ngực, muốn nói cái gì nhưng trong lòng bi thương, nghẹn ngào không thể nói.

Trải qua kiếp trước, trong lòng Lý Thanh Ca cũng tràn đầy bi thương đau khổ, ngay lúc này tất cả cùng tuôn ra, nàng nhào vào lòng Lão thái thái, khóc không kìm được.

Lý Thanh Họa bất quá mới bảy tuổi, nhìn thấy tỷ tỷ khóc như vậy, cũng lặng lẽ rơi lệ theo.

Mọi người thấy thế vội tiến lên khuyên giải.

Đại phu nhân Đường Uyển có tiếng là ôn nhu đôn hậu, hiền lương thực đức, bà là người đầu tiên nâng Lý Thanh Ca dậy, lại ôn nhu lau nước mắt cho nàng, còn nhỏ nhẹ mềm mại nói: “Con ngoan, đừng khóc, sau này đây chính là nhà của con.”

Một mặt lại nói với Lão thái thái: “Lão thái thái, sức khỏe người không tốt, phải bảo trọng mới được, hai đứa nhỏ này cuối cùng đã đến đây rồi, coi như đã hoàn thành được tâm nguyện của người. Chỉ là, một đường khổ cực, phải để cho hai đứa nhỏ nghỉ ngơi đã.”

“Đúng rồi.” Lúc này lão thái thái mới ngừng lại, vừa lau lệ vừa nói với tỷ đệ Lý Thanh Ca: “Đều là tổ mẫu hồ đồ, hai đứa cả ngày bên bà, dĩ nhiên là vừa một vừa đôi, người đâu.”

Lúc này Lão thái thái gọi một nha đầu thân cận tên là Thúy Xảo đến, ban cho Lý Thanh Ca.

Đại phu nhân luôn cười nói, bà đã an bài xong hết rồi, viện của Lý Thanh Ca cũng giống như những cô nương khác trong phủ, có hai nha hoàn nhất đẳng, ba nha hoàn nhị đẳng, bảy tiểu nha hoàn và ma ma, còn Lý Thanh Họa thì sắp xếp ở biệt viện, giống như những thiếu gia khác.

Lý Thanh Ca nghe an bài như vậy trong lòng nhảy một cái, kiếp trước chỉ vì mình quá sợ ý, đồng ý với đại phu nhân cho đệ đệ ở riêng, cuối cùng xảy ra chuyện.

Đời này, vất vả gặp được người thân, nàng chắc chắn sẽ không để đệ đệ duy nhất của mình chịu bất kỳ tổn thương nào.

Cho nên, khi đại phu nhân đề nghị như vậy, Lý Thanh Ca lập tức lôi kéo Lý Thanh Họa đến quỳ trước mặt Lão thái thái, đầu tiên là biểu thị cảm tạ đối với sự thu nhận của Cao phủ và sự chăm sóc của đại phu nhân, tiếp đó, lấy lý do tuổi Lý Thanh Họa còn nhỏ, mới vào phủ sợ không thích ứng, cho nên

kiên trì được ở cùng hẳn. Mặt khác, nàng còn cố ý thể hiện, mặt dù lần này vào ở Cao gia, nhưng dù sao bọn họ vẫn mang họ Lý, nhất là Lý Thanh Họa, tuy cha mẹ không còn, nhưng Lý gia vẫn còn, môn tộc Lý gia vẫn còn chờ Lý Thanh Họa kế thừa, cho nên tương lai sẽ có một ngày bọn họ phải quay về.

“Con ngoan, thật khổ cho đứa nhỏ như con có thể nghĩ chu toàn như vậy.” Lão thái thái nghe xong không kèm được gật đầu.

Ánh mắt Đại phu nhân lấp lóe một tia trào phúng và xem thường, nhưng khi ngẩng đầu lên thì đều là ôn hòa ảm áp: “Được, nếu như thế tỷ đệ hai đứa tạm thời ở Hà Hương viện đi, muốn ăn chơi cái gì thì sai người nói với ta, nếu bọn nha đầu không an phận thì phải nói với ta, bá mẫu sẽ dạy dỗ cho con.”

"Vâng." Lý Thanh Ca ngoan ngoãn gật đầu.

Mọi người lại tiếp tục hàn huyên vài câu.

Lão thái thái sợ tỷ đệ Lý Thanh Ca không chịu được nữa liền sai người đưa đến Hà Hương viện, ra lệnh phải chăm sóc thật kỹ, không có bất cứ sơ sót nào.

Lý Thanh Ca nói còn chưa bái kiến Cao bá bá, Đại phu nhân vội nói mấy hôm nay lão gia đều ở trong cung, nhất thời không thể về được, nhưng lúc chuẩn bị đi đã dặn dò, bảo tỷ đệ bọn họ cứ xem đây là nhà mình.

Lúc này Lý Thanh Ca mới bỏ qua, được sự dẫn đường của Thúy Xảo, hai tỷ đệ nàng tiến về Hà Hương viện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Làm khó dễ

“Đại tỷ tỷ, ở trước mặt, ah, không, ở bên trái, lại bay qua bên phải rồi.”

“Tiểu thư, cẩn thận té.”

“Tiểu quý kia, bốn tiểu thư không tin hôm nay không bắt được ngươi, hừ.”

Khi đám người Lý Thanh Ca đi ngang một vườn hoa nhỏ, cảnh xuân tươi đẹp, trước mặt có mấy cô nương trang điểm lộng lẫy, dường như đang truy đuổi cái gì.

Nàng định thần nhìn lại, thì ra là ba vị tiểu thư Cao phủ, Cao Vân Dao, Cao Vân Bình, Cao Vân Tuệ, cùng với vài tiểu nha đầu.

Vốn muốn tránh các nàng, nhưng không ngờ đại tiểu thư Cao Vân Dao đã chạy thẳng về phía này, trong tay cầm cây quạt, huơ lên không trung.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy một đôi bướm màu xanh ngọc to như cây quạt đang nhẹ nhàng bay lượn về phía Lý Thanh Ca, vô cùng thú vị.

“Này, nhanh lên, mau bắt lấy nó cho bốn tiểu thư.”

Lý Thanh Ca làm sao có bản lĩnh tay không bắt bướm, nàng vừa chớp mắt một cái, đôi bướm đã nhanh chóng lượn qua vai nàng đi mất.

“Này, ngươi làm gì vậy, có con bướm cũng không bắt được.”

Sau một lúc sững sờ, Cao Vân Dao thở hồng hộc đi tới trước mặt Lý Thanh Ca, lên giọng làm khó nàng.

Tiếp theo sau, đám người Cao Vân Bình cũng đuổi tới đây, nhìn thấy Lý Thanh Ca vô cùng lạ mặt.

“Ngươi là nha đầu viện nào, sao chưa từng thấy qua?” Nhị tiểu thư Cao Vân Bình chăm chú đánh giá Lý Thanh Ca từ trên xuống dưới.

Ngay lúc này, mấy người Dung thị cũng muốn cho Lý Thanh Ca mất mặt, liền không chịu giới thiệu, chỉ đứng một bên không nói, mang theo ý chế giễu.

“Nha đầu?” Cao Vân Dao nhíu mày xem thường, trong giọng nói mang đầy trào phúng: “Cao phủ chúng ta từ khi nào có loại nha đầu vụng về như vậy hả? Có con bướm cũng không bắt được?”

Xi một tiếng, không biết là nha đầu nào đó không nhận được phát cười, tiếp theo đó tiếng bàn luận vang lên xôn xao.

Lý Thanh Ca cũng phì cười, một màn này cũng y như kiếp trước, ngay cả biểu hiện và lời nói của các nàng đó cũng giống nhau.

Kiếp trước khi gặp phải tình huống này, nàng xấu hổ đỏ mặt, hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Nhưng kiếp này...

Lý Thanh Họa tựa hồ cảm giác được ý chế nhạo và đối địch của đám người này, theo bản năng cầm chặt tay tỷ tỷ, hướng người dựa vào lòng nàng.

Lý Thanh Ca một tay ôm vai đệ đệ, một tay mềm mại vuốt về tóc hắc, sau đó khẽ mỉm cười, ánh mắt trong suốt quét qua Cao Vân Dao và Cao Vân Bình, như không nhìn thấy vẻ châm biếm và đối địch trong mắt hai nàng ta, chỉ dịu dàng nói: “Là đại tỷ và nhị tỷ đây sao?”

“Vừa tới là gọi tỷ tỷ, người đứng là nha đầu không biết lễ nghĩa, thân thích có thể nhận bừa sao?” Người nói không phải là Cao Vân Dao mà là nhị tiểu thư Cao Vân Bình, chỉ thấy nàng dựng thẳng lông mày, mười phần kiêu căng cay nghiệt.

“Ah đúng rồi.” Lý Thanh Ca còn chưa mở miệng, tam tiểu thư Cao Vân Tuệ này giờ đứng yên không nói đã lên tiếng giúp đỡ: “Mấy hôm nay cứ nghe Lão thái thái nói, Lý gia muội muội sắp đến, không lẽ... muội chính là Lý muội muội?”

Lý Thanh Ca cười gật đầu: “Đúng vậy, Thanh Ca xin chào tam tỷ.”

“Không...không cần khách sáo.” Cao Vân Tuệ lập tức khách khí đáp lễ, ở Cao gia, nàng và nhị tiểu thư Cao Vân Bình đều là con thứ, tuy nói cũng là tiểu thư, nhưng địa vị không thể so sánh được với Cao Vân Dao. Bản tính nàng thuần lương, vui vẻ an tĩnh, cho nên ở Cao gia luôn bị lơ là, giờ khác này thấy Lý Thanh Ca khách sáo như vậy, bản thân nàng cũng thấy không quen.

“Cái gì? Người chính là nha đầu thôn dã đó?” Cao Vân Dao nghe vậy lấy làm kinh hãi, lại nhìn Lý Thanh Ca, tuy rằng tuổi không lớn lắm nhưng bộ dạng cực kỳ xinh xắn, da như mỡ đông, thanh khiết như ngọc, tóc dài mượt mà, dung nhan như họa. So với nha đầu thôn dã trong trí tưởng tượng của mình khác nhau rất ra, lúc này trong lòng rất bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mỹ nhân

Đối mặt sự khiêu khích càn rỡ của Cao Vân Dao, Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nở nụ cười, cái cằm đẹp để hơi vung lên: “Không sai, muội chính là nha đầu thôn dã.”

Tái thế làm người, suy nghĩ trong lòng nàng đã thay đổi.

Kiếp trước, nàng sẽ vì câu nói này mà tự ti mặc cảm, thương tâm khổ sở, nhưng đời này, nàng đột nhiên rất nhớ, nhớ những năm tháng cùng sống với cha mẹ và đệ đệ ở nơi nông thôn hoang dã đó.

Nha đầu thôn dã thì sao? Nàng là người trong sạch, không cần so sánh với loại tiểu thư đại viện như Cao Vân Dao chỉ tự cho mình là thanh cao.

“Người...” Cao Vân Dao nghẹn lại, vốn tưởng câu nói này của mình sẽ làm cho Lý Thanh Ca xấu hổ không ngóc đầu lên được, không ngờ nàng ta mặt không biến sắc, ngược lại bộ dáng luôn tao nhã như vậy.

“Một nha đầu thôn dã, lại dám nhìn thẳng vào bốn tiểu thư mà nói chuyện, muốn ăn đòn.” Trong nhất thời Cao Vân Dao tức giận, giơ tay lên muốn đánh vào mặt Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca theo bản năng mà giơ tay, bắt được cánh tay Cao Vân Dao giữa không trung, kiếp trước những lần bị đòn như vậy nhiều không kể xiết, nàng lạnh lùng nở nụ cười: “Đại tiểu thư nói quá lời rồi, Thanh Ca là nha đầu thôn dã, dĩ nhiên không hiểu quy củ, mong đại tỷ tha lỗi.”

Lời tuy rằng dễ nghe, chỉ là lực đạo trên tay lại gia tăng, khiến Cao Vân Dao đau đớn.

Đám nha đầu ma ma bên cạnh vội tiến lên kéo Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca thấy được thì dừng, chỉ là Cao Vân Dao không dễ dàng bỏ qua như vậy, nàng đường đường là đại tiểu thư lại bị nha đầu thôn dã đánh, con tức này làm sao nuốt xuống, lúc này nàng vừa vỗ vỗ cổ tay vừa gào thét với đám nha đầu bên cạnh: “Hai nha đầu thối này đều chết cả rồi sao? Tiểu thư của người bị bắt nạt người cũng không biết hỗ trợ? Không lẽ chờ ta đánh tay đôi với ả sao?”

Một câu nói này làm hai nha đầu nhảy dựng lên, lập tức vén tay áo nhào về phía Lý Thanh Ca.

Thân hình Lý Thanh Ca chưa động, chỉ là trong năm ngón tay giấu dưới ống tay áo đã lấp lóe hai cây ngân châm.

Đến đây đi, dám chạm vào nàng một cái, nàng sẽ làm cho bọn họ phải trả giá lớn.

Chỉ là hai nha đầu đó còn chưa chạm đến góc áo của nàng thì một âm thanh nhu hòa đã vang lên: “Mấy vị muội muội đang chơi gì vậy, náo nhiệt quá.”

Một luồng khí lạnh xẹt qua sau lưng, Lý Thanh Ca không kèm được mà nín thở run rẩy.

Âm thanh này, dù hóa thành tro vàng cũng sẽ không quên.

Hạ Chi Hà.

Nàng từ từ quay đầu, tầm mắt rơi vào người mỹ nhân đang ung dung đi đến.

Vóc người đầy đặn, thân hình uyển chuyển, mặc một bộ váy màu xanh lục nhạt, trên gấu quần thêu mấy đóa hoa cúc bằng tơ vàng trông rất sống động, vòng eo tinh tế, chỉ dùng một cái đai lưng buộc lên, càng có vẻ dịu dàng.

Da thịt trơn bóng, cử chỉ tao nhã, môi không tô mà hồng, mắt không vẽ mà sâu, tóc dài đen óng như mực, chỉ đơn giản búi kiểu tóc Phi tiên, một cây hoa mai hoa mai bằng bạch ngọc tô điểm ở giữa, tuy rằng đơn giản nhưng có vẻ thanh tân tao nhã.

Ánh mặt trời như bạc ôn nhu chiếu xuống, dưới bầu trời xanh lam, nàng chậm rãi đi tới, sóng mắt lưu chuyển, khóe môi mỉm cười, nhưng Cửu thiên tiên nữ hạ phàm, trong phút chốc đoạt lấy tâm hồn mọi người.

Nói cười duyên dáng, dung mạo động lòng.

Đại khái câu nói đó chính là miêu tả mỹ nhân như thế.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười khò, mỹ nhân như vậy, cho dù là nữ nhân nhìn thấy cũng muốn mềm nhũn cả người, đừng nói là nam nhân, đừng nói chỉ là đại thiếu gia Cao Dật Đình làm thanh mai trúc mã với nàng từ nhỏ.

Lại nhìn Cao Dật Đình đang đi chung với nàng, ngũ quan anh tuấn, dáng người kiên cường hoàn mỹ, khí vũ hiên ngang.

Hai người như vậy đi cùng nhau, dù ai nhìn thấy cũng phải nói đó là ông trời tác hợp một đôi tuyệt thế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Kể ác cáo trạng trước

“Hà tỷ tỷ.” Cao Vân Dao mừng rỡ vội chạy qua, lôi kéo tay Hạ Chi Hà làm nũng: “Hà tỷ tỷ, tỷ đến lúc nào? Sao không cho người thông báo với muội một tiếng?”

“Còn không phải vì tính tình muội quá nóng nảy sao?” Hạ Chi Hà nhẹ nhàng nựng vào cằm nàng một cái, âm thanh êm dịu uyển chuyển: “Nếu để muội biết tỷ sắp đến thì muội sẽ cả ngày bồn chồn không yên, bây giờ tỷ đến rồi không phải rất tốt sao, muội được một ngạc nhiên thú vị, chẳng phải càng tuyệt hơn?”

“Hà tỷ tỷ giỏi nói chuyện quá, muội không tin đâu, theo muội thấy thì...” Ánh mắt Cao Vân Dao giảo hoạt rơi vào trên người Cao Dật Đình, “Hà tỷ tỷ là chờ đại ca đi đón chứ gì?”

“Nha đầu chết tiệt này.” Hạ Chi Hà khẽ quát một tiếng, hai gò má đỏ lên nhưng nhiễm một lớp son, đẹp không tả được.

Hàng mi dài run run, ánh mắt ôn nhu như nước nhẹ nhàng lượn sóng, như vừa xấu hổ vừa sợ hãi, vừa vận ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của Cao Dật Đình, mặt đỏ lên như có lửa đốt.

Cao Dật Đình cũng ôn nhu nở nụ cười, không tỏ rõ ý kiến.

Vì mẫu thân của Hạ Chi Hà và đại phu nhân Đường Uyển là tỷ muội ruột, hai nhà thường quay lại, trong một năm Hạ Chi Hà luôn ở Cao gia mấy tháng, cho nên, ở Cao gia nàng cũng được xem như một nửa chủ nhân.

Lúc này, các tỷ muội khác, nha hoàn ma ma đều lần lượt tiến lên hành lễ.

Hạ Chi Hà cũng rất thân thiết với các nàng, phẩm cách nàng đoan chính, tính tình vô cùng tốt, cho nên ở Cao gia, cho dù là chủ tử hay nô tài, ai cũng rất yêu thích biểu cô nương này.

Mà Lý Thanh Ca im lặng một bên, dĩ nhiên đã bị xem như người vô hình.

Kiếp trước trải qua rất nhiều lần như vậy, một lần nữa đụng phải, trong lòng vẫn không kèm được thê lương.

Nhất là khi nhìn thấy sự ôn nhu trong mắt Cao Dật Đình dành cho Hạ Chi Hà.

Thì ra, bọn họ sớm đã...

Thì ra, cho dù mình và hắn có cái danh phu thê, có quan hệ phu thê, có con gái, nhưng đứng trong tình yêu, nàng mãi mãi chỉ là vai phụ.

Đôi mắt trong suốt đột nhiên hiện lên nét bi ai.

Nhưng không có chút lệ nào.

Nam nhân này, từ khi hắn nhốt nàng và con gái vào phòng củi, nàng đã hoàn toàn từ bỏ tâm tư dành cho hắn.

Hạ Chi Hà vừa cười đùa với mọi người, vừa đem lễ vật của mình phân phát, nụ cười tươi như hoa vẫn thanh lệ tự nhiên như cũ, đột nhiên, ánh mắt thoáng nhìn, tựa hồ vừa nhận ra Lý Thanh Ca đứng bên cạnh, bất giác ngạc nhiên: “Vị muội muội này là ai?”

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt dồn dập nhìn về Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca mỉm cười đứng mực trả lời: “Tiểu nữ tử Lý Thanh Ca.”

“Ồ, người là...” Hạ Chi Hà tựa hồ sững sờ, liền thấy Cao Vân Dao lại nổi giận đùng đùng, chỉ vào Lý Thanh Ca, nói với Cao Dật Đình: “Đại ca, đây chính là nha đầu quê mua huynh phải kết hôn sao? Huynh có biết không, lúc này nàng ta không chỉ tranh luận mà còn dám đánh muội, huynh phải báo thù cho muội.”

Lý Thanh Ca đối với hành vi kẻ ác cáo trạng trước này chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa không biết nói gì, kiếp trước như vậy, kiếp này vẫn vậy, Cao Vân Dao ý vào thân phận đích nữ đại tiểu thư, cho nên luôn điều ngoan ương ngạnh.

“Cái gì?” Hạ Chi Hà tựa hồ sợ hết hồn, vội vàng nắm tay Cao Vân Dao, nhìn kỹ trên người nàng: “Chuyện gì xảy ra? Có đánh nhau thật sao?”

Một phen kiểm tra, thấy Cao Vân Dao không có gì, đột nhiên thả tay nàng xuống, miệng cong một cái, cười nói: “Thôi đi, nhất định là muội ăn hiếp Lý muội muội chứ gì?”

“Hà tỷ tỷ, sao tỷ lại nói giúp nha đầu quê mùa đó?” Cao Vân Dao lập tức phản bác.

Hạ Chi Hà nhẹ nhàng lắc đầu: “Dao muội muội, đừng quậy nữa, đều là tỷ muội trong nhà, có gì to tát đâu, còn nói cái gì mà báo thù nữa, nghe thấy làm người ta gật mình.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thêm dầu vào lửa

Cao Vân Dao nghe nói vậy tức giận đến giờ chân, chỉ vào Lý Thanh Ca mắng: “Tỷ muội? Bỏ tiểu thư sao lại có một tỷ muội là thôn dân chứ?”

“Dao muội muội...” Hạ Chi Hà tựa hồ không ngờ Cao Vân Dao sẽ nổi giận như vậy, lúc này không biết phải làm sao, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cao Dật Đình: “Biểu ca.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cao Dật Đình nhíu mày, tuy là hỏi muội muội mình, nhưng ánh mắt nghiêm nghị lạnh lẽo lại nhìn chăm chăm Lý Thanh Ca.

Mặc dù đã không còn hy vọng gì với nam nhân này, nhưng khi chạm vào ánh mắt độc ác kia, đáy lòng nàng vẫn rất đau, vẫn nhộn nhạo lên như có sóng cào, trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Lý Thanh Ca nắm chặt nắm đấm, trái tim nơi ngực trái đau nhói lên, nàng biết nam nhân này không tin mình, xưa nay chưa bao giờ tin, không cần lý do gì cả.

Như kiếp trước, vì giải độc trên người hắn, nàng bất chấp lễ nghi và tính mạng của mình, đem độc trên người hắn dẫn sang mình, vì thế dung mạo bị hủy. Nhưng chuyện này không đổi lại được một chút cảm kích nào từ hắn, chỉ khiến hắn nổi giận đùng đùng, bởi vì, nàng và hắn đã tiếp xúc da thịt, cho nên hắn không thể có được biểu muội Hạ Chi Hà nữa.

Nàng còn nhớ, khi hắn tỉnh lại câu đầu tiên không phải là hỏi nàng thế nào rồi, mà là chất vấn nàng tại sao lại làm vậy?

Hắn thậm chí cho rằng độc đó do nàng hạ, nghĩ rằng nàng dùng cách này để ép hắn cưới.

Rất buồn cười!

Đầu thai làm người, gặp phải một chuyện vặt vãnh, hấn vẫn dùng ánh mắt chất vấn đó mà nhìn nàng, thật giống như nàng bẩm sinh là người thấp hèn.

“Đại ca, lúc này...” tam tiểu thư Cao Vân Tuệ thấy chuyện có hơi căng thẳng, muốn nói vài câu, lại bị nhị tiểu thư Cao Vân Bình mạnh mẽ nắm tay: “Lời thôi cái gì, đại ca sẽ xử lý.”

Hừ, Cao Dật Đình xưa nay rất yêu thương Cao Vân Dao, lúc này nghe nói muội muội bị đánh thì còn đến cỡ nào nữa, chỉ sợ Lý Thanh Ca sẽ gặp xui xẻo.

Hạ Chi Hà tựa hồ bị âm thanh nghiêm khắc của Cao Dật Đình làm cho giật mình, mặt mày tái xám, nhỏ giọng khuyên: “Biểu ca, có gì từ từ nói, tuyệt đối đừng nổi giận, Lý muội muội còn nhỏ, có lẽ là hiểu lầm, huynh đừng trách muội ấy.”

Hừ, hay cho Hạ Chi Hà, bề ngoài dịu dàng hiền hòa, thiện lương dễ gần, nhưng trong lời nói rõ ràng là thêm dầu vào lửa, hiển nhiên, nghe lời nói của nàng, mọi người có thể tin chắc rằng Lý Thanh Ca đã đánh người.

“Muội không đánh tỷ ấy.” Ngay khi môi của Cao Dật Đình hé mở thì Lý Thanh Ca mở miệng, thanh âm không lớn nhưng trong trẻo mạnh mẽ, như tiếng châu ngọc khua.

“Cái gì? Tiểu tiện nhân nguoi dám nói dối?” Cao Vân Dao tức giận muốn nhào tới bạt tai nàng, Lý Thanh Ca lập tức lùi lại vài bước, nàng biết, có Cao Dật Đình ở đây, nàng mà ra tay thì sẽ không có kết quả tốt.”

Cao Vân Dao thấy nàng né qua, nhất thời dừng tay lại, quay đầu kéo tay Cao Dật Đình la hét: “Ca, huynh xem đi, muội đánh nàng ta mà nàng ta dám né, rõ ràng là không xem đại tiểu thư như muội ra gì.”

Ngớ ngẩn! trong lòng Lý Thanh Ca thầm mắng một câu.

Đĩ nhiên, Cao Dật Đình nghe muội muội của mình ăn nói vô lý như thế, sắc mặt cũng tái xanh: “Dao Nhi, không được gây sự.”

“Ai gây sự?” Cao Vân Dao tức giận cực kỳ, hôm nay làm sao vậy? Chẳng qua chỉ là một thôn nữ, nàng muốn đánh muốn mắng cũng được chứ sao? Nhưng mà nhìn sắc mặt Cao Dật Đình, nàng lại không dám, chỉ tức tối gào thét: “Được, được lắm, các người đều giúp cho tiểu tiện nhân này, muội đi tìm nương, phải để nương làm chủ cho muội.”

Nói xong tức giận chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tình nghĩa tỷ muội

Mọi người có chút không phản ứng kịp, đối với chuyện Cao Dật Đình răn dạy muội muội mình mà không giáo huấn Lý Thanh Ca dĩ nhiên là có chút thất vọng.

Cao Vân Bình liếc nhìn bóng lưng Cao Vân Dao, quay đầu lại hung tợn trừng mắt với Lý Thanh Ca, “Nguoi chờ đó.”

Dứt lời liền đuổi theo Cao Vân Dao: “Đại tỷ, chờ muội.”

Cao Vân Tuệ có chút ngại ngùng: “Lý...Lý muội muội, ta...ta đi khuyên...”

Sau đó cũng cuống quýt chạy đi.

Những người còn lại nhìn nhau, không ai nói gì.

Giữa khung cảnh tĩnh mịch, Hạ Chi Hà cuối cùng cũng mở miệng, nàng tiến lên kéo tay Lý Thanh Ca, ôn hòa cười nói: “Lý muội muội, muội đừng để bụng, tính tình Dao muội muội là như vậy, có lẽ muội vừa tới nên chưa quen thuộc, qua một thời gian nữa thì sẽ tốt thôi.”

"Ừm." Lý Thanh Ca nhẹ nhàng gật đầu.

“Như vậy là tốt, tỷ muội sống với nhau thì nên hòa khí.” Hạ Chi Hà vui mừng gật gù, đột nhiên, còì vòng tay ngọc bích của mình ra, trực tiếp đeo vào cổ tay Lý Thanh Ca, “lần đầu gặp gỡ, một chút tâm ý của tỷ tỷ, hy vọng muội muội không ghét bỏ.”

“Tỷ tỷ nói quá lời rồi.” Lý Thanh Ca liền bày ra bộ dáng lo sợ tái mặt, giả vờ như muốn tháo vòng tay xuống “Tâm ý của tỷ tỷ, muội muội xin ghi nhớ, chỉ

là vòng tay quý giá như thế muội muội tuyệt không dám nhận.”

“Muội muội đừng từ chối.” Hạ Chi Hà cầm chặt tay nàng, chết sống cũng không cho nàng rời ra.” Hôm nay gặp muội, trong lòng tỷ cảm thấy rất yêu thích, nếu muội muội không nhận thì tỷ mới không vui đó.”

“Vây...” Mũi Lý Thanh Ca cay cay, đôi mắt trong suốt như có sương mù, tựa hồ cảm động đến rơi lệ, “nếu như vậy muội muội xin nhận lấy, tâm ý của tỷ muội xin khắc ghi trong lòng.”

“Tỷ muội chúng ta là có duyên, đừng khách sáo như vậy.” Hạ Chi Hà dịu dàng cười nói, vừa gạt gạt mi mắt vừa nhìn về phía Cao Dật Đình vẫn im lặng không nói gì: “Biểu ca, Lý muội muội từ xa đến, huynh không có thể hiện gì sao?”

Trong mắt Cao Dật Đình lóe qua vẻ không kiên nhẫn, nói thẳng: “Việc này để sau hãy nói, trước tiên huynh phải đưa muội đến thỉnh an Lão thái thái và Thái thái đã.”

“Ồ.” Hạ Chi Hà tựa hồ lúc này mới tỉnh táo lại, “Đúng là muội hồ đồ, đứng đây nửa ngày chỉ lo nói chuyện, quên đi thỉnh an Lão thái thái và Thái thái, thật đáng đánh đòn.”

Nói xong đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Cao Dật Đình: “Biểu ca thật là hư, biết rõ mà không nhắc muội sớm hơn một chút, lát nữa nếu Lão thái thái và Thái thái muốn trách phạt thì muội mặc kệ, huynh phải gánh thay muội đó.”

Trong mắt Cao Dật Đình đều là ôn nhu: “Được rồi, mọi chuyện đã có huynh, chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Hạ Chi Hà gật đầu, lại nói với Lý Thanh Ca: “Muội muội, nếu đã đến Cao phủ thì sau này chúng ta sẽ sống chung với nhau, tỷ tỷ lại tìm đến muội sau.”

“Tỷ tỷ mau đi đi, coi chừng Lão thái thái chờ sốt ruột.” Lý Thanh Ca cũng ra vẻ quan tâm nói.

“Được.” Lúc này Hạ Chi Hà mới thôi, sóng vai với Cao Dật Đình đi về hướng Thụy Cảnh Các.

Bên này, Dung thị và Thúy Xảo cùng mấy nha hoàn ma ma mới tiến lên, chỉ là, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca có vẻ khác lạ.

Cũng đúng, vị hôn phu của Lý Thanh Ca nàng lại thân mật với nữ tử khác như vậy, đủ để người ta xem thường rồi.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, đều là đám người đội cao đạp thấp.

Nàng lạnh lùng nhìn mọi người, cũng không nói gì, chỉ đi theo họ đến Hà Hương viện.

Đêm đó, sau khi hầu hạ tỷ đệ Lý Thanh Ca ngủ xong, Thúy Xảo liền lặn lẽ đi đến phòng lão thái thái.

“Thế nào?” Lão thái thái tựa người trên giường, trên người đắp một cái chăn mỏng, dưới ánh đèn lò mờ vẻ mặt có mấy phần u ám không rõ.

“Đã nghỉ ngơi.” Thúy Xảo đứng ở đầu giường cung kính trả lời, “Nô tì có việc bẩm báo.”

“Nói”. Lão thái thái làm như hồ hững, đôi mắt khép hờ, nhưng trong đầu lại là hình ảnh thâm thâm của Lý Nam Phong đầu mình tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Ác mộng

Thúy Xảo liếc mắt nhìn Lão thái thái, cho dù vẻ mặt bà không rõ ràng, nhưng nàng vẫn biết giờ khắc này bà đang rất bi thương.

Người khác không biết, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên bên người Lão thái thái, dĩ nhiên là hiểu rõ.

Lão thái thái một đời không con, chỉ có hai đồ nhi của tiên phu (chồng đã chết), xem như con ruột.

Nhất là đại đồ đệ Cao Viễn, từ khi sư phụ tạ thế liền lập tức mang sư nương về chăm sóc bên người, như là mẫu thân ruột.

Nhưng mà, đại đồ đệ hiếu thuận như vậy, người mà Lão thái thái yêu thương nhất lại là nhị đồ đệ Lý Nam Phong.

Điểm ấy làm cho nàng rất khó hiểu, hoặc có thể là, người làm cha mẹ thường hay yêu thương đứa con út hơn.

Lão thái thái thật lòng xem Lý Nam Phong như con ruột, cho nên khi Lý Nam Phong xảy ra chuyện, Lão thái thái trong một đêm mà bạc tóc, thậm chí

sức khỏe vốn rất tốt cũng ngã bệnh.

Trong lòng Thúy Xảo thờ dài, kể hết những chuyện Lý Thanh Ca gặp phải trên đường về Hà Hương viện.

Lão thái thái nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

“Lão thái thái...” Thúy Xảo còn tưởng rằng bà ngủ.

“Bỏ đi.” Lão thái thái cụt hứng mở mắt ra, sâu sắc thờ dài: “Đúng là một đứa nhỏ hiểu biết, chi tiếc, Phong Nhi nó...”

“Lão thái thái xin nén bi thương, phải giữ gìn sức khỏe của mình.” Nghe âm thanh bà ghen ngào Thúy Xảo vội lên tiếng khuyên nhủ.

“Ừm.” Lão thái thái cầm tấm lót lưng Thúy Xảo đưa đến, tựa ở đầu giường, lại thờ dài một trận: “Bộ xương già này của ta sợ là sắp không xong rồi, Thúy Xảo, bây giờ ta giao nhà đầu Thanh Ca cho ngươi, sau này ngươi chính là người của nó, có chuyện gì thì chỉ cần xin chỉ thị của chủ nhân mình, không cần đến chỗ của ta nữa.”

“Lão thái thái?” Thúy Xảo có chút không đành lòng, cũng không tình nguyện, dù sao Lý Thanh Ca là người ngoài, sống nhờ ở đây, làm sao sánh được với việc đi theo Lão thái thái.

Đôi mắt nhỏ dài của lão thái thái liếc nhìn nàng một chút, hừ nói: “Thúy Xảo à, nếu ngươi tin tưởng lão thái bà này thì nghe ta một câu, cố gắng hầu hạ chủ tử mới, sau này sẽ có lợi cho ngươi.”

Lời đã nói đến mức này, Thúy Xảo cũng không tiện nói gì thêm, hướng hồ những năm này, sự cố chấp của Lão thái thái nàng cũng biết rõ, cho nên không dám nói gì thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn đáp lại: “Thúy Xảo xin nghe theo Lão thái thái.”

“Thôi, ra ngoài đi, chuyện hôm nay cũng không được nói lung tung.” Lão thái thái lại dặn một câu, lúc này mới mệt mỏi nhắm hai mắt lại, phất tay với nàng ra hiệu cho nàng lui ra.

Ác mộng không ngừng, khi tỉnh lại lần nữa thì toàn thân Lý Thanh Ca đã ướt đầm mồ hôi, căn bản không nhận ra lúc này là lúc nào.

"Tiểu thư."

Thúy Xảo đi vào, đưa tay ra dùng sức lay mạnh nàng mới làm cho nàng tỉnh lại.

“Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?” Trong mắt không còn tiêu cự, vẻ mặt càng trắng bệch đáng sợ.

“Ừm.” Lý Thanh Ca vuốt mồ hôi lạnh trên tóc, lúc này, nàng như một con cá bị người ta đặt lên lửa nóng, không ngừng bị dày vò đau đớn.

Những gì ở kiếp trước giống như dây leo quấn lấy trái tim nàng, càng vùng vẫy càng chặt, đến mức muốn nứt cả tim gan.

Khi tỉnh lại, nàng đau đớn vô cùng khi nhớ tới đứa con gái đã không còn, cả người như chết lặng.

Đột nhiên, nghĩ đến cái gì, nàng vội hô to: “Họa Nhi đâu, Họa Nhi.”

Đầu thai làm người, điều duy nhất vui mừng chính là Họa Nhi, cho dù lại chết một lần, nàng cũng không muốn đánh mất người thân duy nhất còn lại.

Thúy Xảo bị tiếng kêu thê thảm của mình dọa hết hồn, còn tưởng rằng nàng chưa tỉnh mộng, đang định gọi nàng thì ngoài cửa có một bóng dáng bé nhỏ nhào vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tỷ đệ

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ...” Lý Thanh Họa lao vào phòng như một con sóc, nhìn thấy tỷ tỷ bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

“Họa Nhi.” Nhìn thấy đệ đệ hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, trong lòng Lý Thanh Ca khẽ đau, ngoài mặt lại tươi cười, nàng kéo Lý Thanh Họa vào lòng mình nói: “Sao lại chạy gấp như vậy, không sợ tã à?”

Lý Thanh Họa mở to đôi mắt nhìn tỷ tỷ không chớp, cho dù hoảng hốt nhưng hấn không dám nói, vì nghe được âm thanh đáng sợ của tỷ tỷ nên mới chạy tới.

“Tiểu thư, người gọi gấp như vậy, thiếu gia không chạy tới thì sợ người sẽ khàn giọng đó.” Túy Nhi sau đó theo vào, cười đùa nói, trước đây cũng không

cảm thấy đôi tỷ tỷ này thân cận như vậy, nhưng lúc này nghe được Lý Thanh Ca gọi Lý Thanh Họa rất ân lương làm cho nàng cũng sợ hết hồn. Âm thanh tan nát cõi lòng đó, bây giờ nghĩ lại làm cho người ta lạnh hết cả người.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng xoa tóc Lý Thanh Họa, có chút tự trách: “Làm đệ sợ sao?”

Lý Thanh Họa hiểu chuyện lắc lắc đầu, từ khi biết cha mẹ đều chết, hắn biết mình chính là nam nhân duy nhất của Lý gia, hắn phải bảo vệ tỷ tỷ, nhưng hôm qua, nhìn thấy nhiều người bắt nạt tỷ tỷ như vậy hắn lại khiếp đảm, thậm chí còn trốn ở phía sau tỷ tỷ.

Đến tối, hắn không ngừng tự trách, cảm giác mình không phải nam nhân.

Cho nên trời vừa sáng hắn liền đi tìm tỷ tỷ, muốn nói với nàng sau này hắn sẽ bảo vệ nàng, không ngờ được nửa đường lại nghe thấy tiếng la như vậy, sợ hãi khiến cho hắn không nghĩ được gì, chỉ biết chạy đi như phát điên.

Giờ khắc này, nhìn thấy tỷ tỷ bình yên vô sự, nhưng trong lòng hắn rất sợ, sợ tỷ tỷ cũng như cha mẹ, sau này không thể gặp lại nữa.

“Đừng sợ, tỷ tỷ chỉ gặp ác mộng, bây giờ không sao rồi.” Lý Thanh Ca mềm giọng an ủi, từ trong mắt đệ đệ nàng nhìn thấu tất cả, kiếp trước, vì cha mẹ qua đời, bản thân mình còn nhỏ chưa tự lo được cho mình, dĩ nhiên lo là đệ đệ, khiến cho hắn tự khép mình lại, cho đến khi bị rơi vào hồ sen...

Sau đó, nàng thường xuyên nghĩ, nếu như kiếp trước nàng quan tâm chăm sóc đệ đệ nhiều hơn, đệ đệ có thể giống như người bình thường hay không, sẽ không đến mức không thể nói chuyện, như vậy, cho dù có rơi vào hồ sen, cũng có thể kêu cứu, không chừng kết quả sẽ thay đổi...

Lý Thanh Họa nghe vậy, quả nhiên sắc mặt tốt hơn nhiều.

“Tiểu thư.” Lúc này Thúy Xảo đã mang nước rửa mặt vào, lại chuẩn bị khăn sạch, nói: “Vừa rồi Thái thái cho người đến, nói Nhị thiếu gia từ Giang Nam mang về một số tơ lụa tốt, bảo tiểu thư sau khi dùng điểm tâm xong thì đến Noãn Hương Ổ, chọn vài tấm mình thích để may xiêm y.”

“Được.” Lý Thanh Ca đứng dậy, Túy Nhi hầu hạ nàng mặc quần áo.

Sau khi rửa mặt, nàng nhanh chóng cùng Lý Thanh Họa ăn điểm tâm.

Điểm tâm cũng khá phong phú, nói là Thái thái thương bọn họ một đường vất vả, sợ là không đủ dinh dưỡng, cho nên sáng sớm sai người đưa canh gà tới.

Lý Thanh Ca khuấy khuấy tô canh gà, bất giác nở nụ cười.

Canh gà đúng là canh gà, chỉ là trong nước có thêm vài giọt dầu mỡ, còn gà... chỉ có vài miếng xương vụn, không có một chút thịt nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thay đổi

Rốt cuộc Lý Thanh Ca không ăn canh gà kia, chỉ ăn một đĩa rau nhỏ, một chén cháo nhỏ, liền dẫn Lý Thanh Họa đi về phía Noãn Hương Ổ.

Noãn Hương Ổ cách Hà Hương viện không gần, ước chừng đi mất thời gian một chén trà mới tới.

Khi đến nơi thì trong viện đã đầy người, các cô nương trong phủ đã đến từ sớm, ngay cả Hạ Chi Hà cũng đang lựa chọn, thỉnh thoảng cầm lên trên tay, sau đó rụt rè hỏi Cao Dật Đình có được hay không.

Không ai chú ý tới Lý Thanh Ca, các cô nương dường như đang chìm đắm trong niềm vui, ai cũng chọn tơ lụa màu sắc tươi sáng, nụ cười tươi tắn yêu kiều.

Lý Thanh Ca thấy thế chỉ cười nhạt, lướt qua mọi người, xốc mình tiến vào bên trong.

Đại phu nhân đang đoan chính ngồi tại chỗ, thoáng nghiêng đầu, vừa uống trà vừa trò chuyện với phụ nhân ngồi bên cạnh, cũng không chú ý tới người đang bước vào.

Lý Thanh Ca trực tiếp đi lên phía trước, hành lễ với Đại phu nhân, dịu dàng nói: “Thanh Ca ra mắt Thái thái.”

“Đến rồi à.” Đại phu nhân làm như giật mình, xem xét Lý Thanh Ca một hồi, mới khách khí gật đầu, sau đó giới thiệu phụ nhân xinh đẹp bên cạnh: “Đây là Nhị di nương và Tam di nương của con.”

Đang lúc Lý Thanh Ca chuẩn bị hành lễ thì Nhị di nương đã đứng dậy, lôi kéo tay Lý Thanh Ca, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó mới cười nói:

“Chả trách người ta nói nước ở Linh Châu rất biết cách dưỡng người, xem khuê nữ này, đáng vẻ thật trong trẻo, mi thanh mục tú, quả thật y như trong tranh vẽ.”

“Thanh Ca ra mắt Nhị di nương.” Nếu là trước kia, bị người ta lôi kéo bình phẩm như vậy, Lý Thanh Ca đã thấy xấu hổ đến không nhấc đầu lên được, nhưng hôm nay nàng chỉ cười nhẹ nhàng, cũng không để ở trong lòng, biểu hiện thoải mái càng làm cho Nhị di nương yêu thích.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này ta rất thích, đáng đáp trong trẻo, tính tình cũng tốt, không giống mấy nha đầu giả vờ giả vịt, xứng với Đình Nhi nhà ta.” Trong lúc nói chuyện Nhị di nương như vô ý liếc mắt ra bên ngoài.

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trong mắt Đại phu nhân lóe qua một tia sáng lạnh, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca nhiều hơn mấy phần sắc bén, chỉ là, bà là người luôn che giấu rất giỏi, người khác không thể phát hiện được, nhưng kiếp trước Lý Thanh Ca bị bà làm cho khổ sở rất nhiều, cho nên, cảm xúc của nàng dành cho Đại phu nhân cũng nhiều nhất.

Nụ cười chứa dao, khẩu phật tâm xà, miệng ngọt lòng đắng, đại khái là dùng để miêu tả con người Đại phu nhân.

Sắc mặt Lý Thanh Ca đỏ ửng, làm bộ nghe không hiểu lời này, đầu cúi thấp xuống, trong lòng khê động. Nhị di nương này nàng biết rõ, thường nghe các nha đầu nói, nàng ta hay nói hay cười, vì sinh được một con trai cho Cao gia, chính là nhị thiếu gia Cao Dật Hiền, cho nên cảm thấy địa vị của mình so với các di nương khác cao hơn một chút, hành vi ngày thường cũng phóng túng hơn, nhưng mà, lại không mang ý đồ xấu.

Nhưng mà ở kiếp trước, một năm trước khi nàng đến đây thì Nhị di nương bạo bệnh mà chết, sau đó, Nhị thiếu gia đi xa, cho nên Lý Thanh Ca không có ấn tượng gì nhiều đối với hai mẹ con Nhị di nương.

Nhưng kiếp này...

Nhị di nương còn sống, có lẽ vì nàng sống lại, đời này đã có nhiều sự thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chọn xiêm y

“Nhị tỷ, đừng kéo con bé nữa, mau cho nó cùng các cô nương đi chọn vải đi, đến chiều thợ may sẽ đến đây đo kích thước cho mọi người, đừng làm chậm trễ.” Tam di nương nói.

Nhị di nương lại cười: “Gấp cái gì, ở chỗ ta còn mấy xấp vải tốt, lát nữa sẽ cho con.”

“Nhị di nương khách khí rồi, Thanh Ca không thiếu y phục đâu.” Lý Thanh Ca vội từ chối.

Nhị di nương lại một mực muốn đưa, hai người cứ đứng nói chuyện.

Gian ngoài, Cao Dật Đình nhíu mày, ngồi dựa vào bàn, lặng lẽ nhìn bóng người ở bên trong bức màn, tựa hồ chính hắn cũng không phát hiện, từ khi Lý Thanh Ca đến tầm mắt của hắn liền đi theo trên người nàng.

Trong lòng Hạ Chi Hà cả kinh, một vết u ám lóe qua mắt, lúc ngẩng đầu thì chỉ còn nụ cười xán lạn: “Biểu ca, huynh nhìn xem, tấm vải này thế nào? Màu sắc như ráng chiều thế này là lần đầu muội nhìn thấy đó.”

Cao Dật Đình thu tầm mắt lại, khi chạm tới ánh mắt nóng bỏng của Hạ Chi Hà thì không khỏi chột dạ, nhưng nghĩ tới bản thân mình này giờ vẫn nhìn lên Lý Thanh Ca thì không khỏi cảm giác ảo não.

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà làm như không phát hiện hắn khác thường, đem tấm vải kia kê sát trước ngực, khoa tay hỏi hắn: “Huynh nói, muội mặc xiêm y màu này có đẹp không?”

Trong đầu Cao Dật Đình giờ khắc này có chút loạn, căn bản không nhìn kỹ, chỉ nói: “Đẹp lắm.”

“Không, huynh nói dối, rõ ràng là huynh còn chưa nhìn.” Hạ Chi Hà cong môi, giả bộ tức giận, đúng lúc này, tựa hồ mới phát hiện ra đám người Nhị di nương đang tán gẫu với Lý Thanh Ca, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng, nàng vội đi đến: “Lý muội muội, muội đến lúc nào? Sao tỷ không nhìn thấy muội?”

“Muội muội cũng vừa đến một lúc, thấy tỷ tỷ đang bận nên không dám quấy rầy, chỉ đi thỉnh an Thái thái và các di nương thôi.” Lý Thanh Ca nói êm tai, thật ra, trong lòng có chút buồn cười, cái gì mà không nhìn thấy? Chuyện như vậy ở kiếp trước nàng thấy còn chưa đủ nhiều sao?

Kiếp trước, Hạ Chi Hà ở Cao gia vốn là một đôi tình nhân với Cao Dật Đình, lại làm như vì sự tồn tại của mình nên chỉ có thể âm thầm lên lút.

Thậm chí, nhìn thấy mình khổ sở, Hạ Chi Hà còn không dưới một lần thề thốt, nói rằng ta chắc chắn sẽ không gả cho Cao Dật Đình, phá hoại hạnh phúc của mình, sau đó chộc cho Cao Dật Đình tức giận, càng không để ý đến Lý Thanh Ca.

Sau đó, nàng gả cho Thái tử đương triều, một bước lên mây thành phượng hoàng, càng khiến cho Cao Dật Đình trút hết oán giận lên người Lý Thanh Ca.

Nhưng chỉ có người trong cuộc như Lý Thanh Ca hiểu rõ, Hạ Chi Hà có lẽ có tình với Cao Dật Đình, nhưng khi đối mặt với một Thái tử tuần tú, đối mặt với vị trí Thái tử phi mà nữ nhân nào cũng mơ ước, chút tình nghĩa với Cao Dật Đình đã không còn là gì nữa.

Chỉ là, bản thân mình vô tội lại trở thành cái cớ để Hạ Chi Hà bội tình bạc nghĩa.

“Muội muội đến đúng lúc lắm, Nhị ca vừa mang về một mớ vải tốt, muội cũng đến chọn đi, may vài bộ y phục mới.” Hạ Chi Hà thân thiện kéo tay Lý Thanh Ca, sau đó dẫn nàng đến cạnh bàn, để cho nàng chọn.

Lý Thanh Ca vừa đưa tay về một mảnh vải màu đỏ, không ngờ một luồng sức mạnh kéo tới.

“Tiểu tiện nhân nhà ngươi, ai cho phép ngươi tới đây?” Theo sau tiếng mắng chửi, nàng bị người ta mạnh mẽ đẩy một cái, lao đảo, nàng lùi lại mấy bước theo bản năng, chỉ cảm thấy thân thể bất ổn, ngay khi muốn ngã xuống thì sau lưng chạm phải một vật ấm áp.

“Tiểu tẩu tử của ta, nàng đang hoan nghênh ta đó sao?” Âm thanh ngà ngọc đột nhiên vang lên bên tai, khiến cả người Lý Thanh Ca run rẩy, lập tức lướt người sang một bên tránh cái ôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khách sáo

Khi quay đầu lại liền thấy một nam tử tuần mỹ dị thường, ngón tay còn quấn quanh một sợi tóc của nàng, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, khoe môi cong lên mang theo ý cười trêu chọc: “Ah, thơm quá, là mùi hoa hồng sao?”

“Tóc chính là tóc, làm gì có mùi hương.” Lý Thanh Ca trừng mắt nhìn hắn, thân thể đã sớm lui về sau một bước, rút sợi tóc khỏi tay hắn.

“Không có? Không lẽ ta ngửi sai? Ta ngửi lại thử xem.” Cao Dật Hiền lại tiến lên một bước, cánh tay duỗi dài ra, rất tự nhiên kéo một sợi tóc bên má nàng, cúi đầu đưa mũi sát lại gần để ngửi.

“Ngươi là ai?” Lý Thanh Ca tức giận đến cắn răng, đột nhiên nghĩ lại, lúc này hắn gọi mình là tẩu tử, không lẽ hắn chính là Cao nhị thiếu gia Cao Dật Hiền.

Khoe môi Cao Dật Hiền cong lên, gương mặt tuần tú có thêm mấy phần tà khí làm người ta sợ hãi: “Tiểu tẩu tử, nàng thật là hay quên, ta là Dật Hiền, là Nhị đệ, hoặc nàng có thể gọi ta một tiếng Dật Hiền ca ca.”

Cái gì mà lộn xộn vậy? Tiểu tẩu tử, Nhị đệ, Dật Hiền ca ca... có vẻ ba cái xưng hô này thật là hỗn loạn.

Đôi mi thanh tú của Lý Thanh Ca cau lại, có chút tức giận trùng mắt với hắn, nhưng vừa đối diện với ánh mắt của hắn thì choáng váng, đôi mắt của hắn thật là đẹp, sâu thẳm như hồ nước, sóng vỗ dập dờn, trong mơ hồ còn lóe lên ánh sáng màu tím thẫm.

Bật cười một tiếng, đôi mắt Cao Dật Hiền lập lòe ánh sáng, bỗng, thân thể nghiêng về phía trước, kề sát vào mặt nàng: “Ta có đẹp mắt không?”

Hơi thở nam nhân nồng nặc lượn lờ bên người nàng, dung nhan tuyệt mỹ của hắn gần trong gang tấc, Lý Thanh Ca nhất thời hoảng hốt không ngừng, thậm chí còn nghe được tiếng tim đập của mình vang vọng, nhưng nàng nỗ lực khắc chế tâm tình, gương mặt nhỏ nhắn rạn ra một nụ cười, nàng thoáng lui về phía sau một bước, sau đó cúi chào Cao Dật Hiền một cái: “Thì ra là Nhị thiếu gia, Thanh Ca hữu lễ.”

Rõ ràng là tức giận đến tái mặt, vẫn có thể gia vờ trấn định, hành vi đúng mực.

Cao Dật Hiền nhìn bộ dạng của nàng, không nhìn được mà cười, giống như một con mèo hoang, đôi mắt xinh đẹp nhìn nàng mê mẩn: “Thanh Ca muội muội, quả nhiên giống như lời đồn, ôn nhu văn nhã, tự nhiên hào phóng.”

Là ảo giác sao? Vì sao hắn ca ngợi nàng lại nghe rất kỳ lạ.

Lý Thanh Ca âm thầm cắn môi, chỉ khách khí cười đáp lại hắn: “Nhị thiếu gia quá khen.”

“Các người...” Cao Vân Dao nhìn bộ dáng hai người khách sáo, đôi mắt như sắp rơi xuống, vốn tưởng rằng Lý Thanh Ca đụng vào Nhị ca, với tính khí của Nhị ca sẽ làm khó nàng ta, nhưng ai có thể ngờ lại...

Trong lúc nhất thời nàng phần nộ vô cùng, cầm một khúc vải lên đánh tới tấp vào Lý Thanh Ca: “Ngươi là tiểu tiện nhân, ngươi dám quyến rũ Nhị ca ta?”

Lý Thanh Ca sững sờ, không ngờ rằng trước mặt nhiều người như vậy Cao Vân Dao cũng dám la lối om sòm, chỉ là nàng không muốn tránh né, dù sao tránh được một lần cũng không tránh được lần sau, tính tình điều ngoa của Cao Vân Dao cũng phải bị trừng trị mới được.

Đáy mắt lóe qua một tia lạnh, ngay khi khúc vải lụa sắp rơi vào trên người Lý Thanh Ca, thì ngân châm của Lý Thanh Ca bay ra, chỉ nghe Cao Vân Dao kêu đau một tiếng, sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Hạ Chi Hà, cùng với tiếng vang của cả một bàn tơ lụa bị rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phóng châm rất giỏi

Trong nhất thời mọi người hoàn toàn sững sờ, ngay cả chính Cao Vân Dao cũng hồ đồ rồi, nàng vốn muốn đánh Lý Thanh Ca, nhưng không hiểu sao đầu gối chột đau nhói, sau đó, tơ lụa trên người lại đánh vào Hạ Chi Hà.

Đúng là gặp quý, giờ khắc này nhìn Hạ Chi Hà nằm nhoài trên bàn gào lên đau đớn, nàng thật sự há hốc mồm.

“Hà Nhi.” Cao Dật Đình lập tức tiến lên đỡ lấy Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà nằm nhoài trên bàn, không cho người khác đụng vào, miệng không ngừng kêu: “Ah, đừng động vào, đau quá.”

“Đánh vào eo sao?” Trong tình thế cấp bách Cao Dật Đình không để ý mọi người ở đây, một tay liền đặt lên eo Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà lập tức kinh hô một tiếng, đôi mắt xinh đẹp ướt đầm, nhìn Cao Dật Đình, đau đớn đáng thương: “Biểu ca, hu hu, đau quá.”

“Huynh đưa muội đi xem đại phu.” Cao Dật Đình lập tức muốn ôm nàng lên.

Nhưng Hạ Chi Hà lập tức kêu rên ngăn lại: “Biểu ca đừng chạm vào, đau quá.”

“Muội thấy hay là để cho Hạ tỷ tỷ ngồi xuống trước rồi hãy gọi đại phu đến đây, như vậy tốt hơn.” Lý Thanh Ca vội tiến lên đỡ lấy Hạ Chi Hà, muốn cho nàng ngồi xuống ghế.

Cao Vân Dao thấy Lý Thanh Ca không có chuyện gì, lại vẫn đang giả vờ làm người tốt, nhất thời càng tức giận, tơ lụa trong tay lập tức vung lên: “Tiểu tiện nhân, còn không phải tại ngươi, nếu không làm sao ta lại đánh trúng Hà tỷ tỷ.”

“Dao Nhi, không được càn rỡ.” Cao Dật Đình lạnh lùng quát lên, một tay ôm lấy Lý Thanh Ca, một tay chặn tơ lụa Cao Vân Dao đập tới, sau đó lại như lo lắng mà nhìn Lý Thanh Ca: “Ca Nhi muội muội, Dao Nhi không hiểu chuyện có làm muội sợ không? Xem đi, mặt đã tái xanh rồi.”

Chỉ làm trong mắt hắn lại toát lên ý cười trêu chọc.

“Ta không có gì, Nhị thiếu gia buông tay được không?” Trong âm thanh bình tĩnh của Lý Thanh Ca mang theo sự kềm chế.

“Được”, miệng nói là được, nhưng tay càng ôm chặt lấy nàng hơn, đôi môi nhanh chóng đảo qua tai nàng: “Ngân châm phóng rất giỏi.”

Tâm tình Lý Thanh Ca lập tức căng thẳng, đã nhìn thấy hắn ám muội nháy mắt với nàng một cái, sau đó dùng khẩu hình nói với nàng một câu khiến nàng hận không thể xé nát mặt hắn ra.

Lý Thanh Ca đỏ mặt, ảo não đẩy tay hắn ra, trong lòng căm giận, quả nhiên họ Cao không ai tốt.

Cao Vân Dao càng giận không có chỗ phát tiết, ca ca nàng luôn rất thương nàng, không ngờ lại đi che chở cho nha đầu thôn dã kia?

Nàng tức giận nhào đến bên người Cao Dật Đình quát to: “Nhị ca, huynh quá đáng lắm, muội đang giúp huynh mà huynh không thấy sao? Tiểu tiện nhân này đang muốn quyến rũ huynh đó. Còn nữa, lúc này muội đánh ả ta, không ngờ lại trúng phải Hà tỷ tỷ, là ả, nhất định là ả giờ trò quý.”

Nhưng mà vừa mới nói xong lại bị đại ca Cao Dật Đình kéo qua một bên.

“Dao Nhi, muội quá đáng lắm.” Gương mặt tuần tú của Cao Dật Đình đen lại, như có bão táp kéo qua, lời nói mặc dù là trách cứ Cao Vân Dao nhưng ánh mắt lại mạnh mẽ trừng Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca vô tội, nàng không làm gì cả, Cao Dật Đình muốn trừng thì cũng nên trừng đệ muội của mình, trừng vào nàng làm gì? Nàng dễ ăn hiếp sao?

Nàng hơi ngần đầu, không chút yếu thế mà đón nhận ánh mắt khiếp người của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nguy biến

Gương mặt nhỏ như bàn tay của Lý Thanh Ca giương lên, đôi mắt đen óng lạnh lùng nhìn hắn, thậm chí còn mang theo thù hận.

Thù hận kia khiến trong lòng Cao Dật Đình từng mình, chưa kịp suy nghĩ đã nghe tiếng Cao Vân Dao khóc lóc âm ỉ: “Hu hu, đại ca, huynh cũng dữ với muội, các người đều hung dữ với muội? Muội làm gì sai sao? Rõ ràng là do ả, đang yên lành ai kêu ả tới đây chứ?”

Cao Vân Dao dùng tay chỉ vào Lý Thanh Ca, hai mắt rung rung phần hận nhìn nàng, tựa hồ muốn xé nàng ta.

Lý Thanh Ca làm như run rẩy một thoáng, nàng lập tức nhào qua phía sau lưng Hạ Chi Hà, nhỏ giọng giải thích.

“Đại tỷ tỷ, là Đại bá mẫu sai người gọi Thanh Ca tới đây.”

Cao Vân Dao mạnh mẽ gạt một cái: “Nói dối, sao nương lại gọi tiện nha đầu người tới, người không biết soi gương sao, người xứng à?”

“Làm càn.” Cuối cùng Đại thái thái từ bên trong đi ra, ánh mắt nghiêm nghị mạnh mẽ nhìn Cao Vân Dao.

Cao Vân Dao cũng không bị âm thanh này làm cho khiếp sợ, ngược lại nhìn thấy Đại thái thái như nhìn thấy cứu tinh, vội chạy vào lòng ngực Đại thái thái, khóc âm ỉ: “Hu hu, nương, con mắc kẹ, người phải làm chủ cho con, bọn họ đều bắt nạt con, hu hu...”

“Ôi, Đại tiểu thư, sao lại náo động đến mức này?” Nhị di nương theo sau đi ra, thấy bộ dáng khóc lóc của Cao Vân Dao, bĩu môi cười hỏi.

Trong mắt Cao Vân Dao có ai chứ? Nàng hoàn toàn không để ý tới Nhị di nương, chỉ lôi kéo Đại thái thái, khóc nháo bắt bà làm chủ cho mình.

Đại thái thái nghe xong sắc mặt không tốt, nhưng có nhiều người ở đây như vậy, chỉ có thể bảo Nhị di nương Tam di nương về phòng trước.

Cao Dật Đình thấy trong phòng toàn là nữ nhân, thật quá đau đầu cũng một mạch đi ra ngoài, tự mình đi mời đại phu cho Hạ Chi Hà.

Vắng vẻ rồi, Đại thái thái mới hỏi Cao Vân Dao: “Rất cuộc là có chuyện gì? Nương ở bên trong muốn trò chuyện với các Di nương cũng không được yên nữa.”

“Nương, chính là ả, ả là một tiện nha đầu dựa vào cái gì mà đến đây chọn vãi. Còn nữa, ả đánh Hà tỷ tỷ.” Cao Vân Dao đỏ trắng thay đen mà nói.

Đại thái thái nghe vậy, ánh mắt như thép nguội bắn về phía Lý Thanh Ca: “Lý tiểu thư, Dao Nhi không hiểu chuyện, người giáo huấn nó cũng được, nhưng mà Hà Nhi...sao lại chọc đến người vậy?”

Lý Thanh Ca vô tội lại hoảng sợ, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Đại bá mẫu hiểu lầm, Thanh Ca làm sao dám đánh Hà tỷ tỷ, Thanh Ca cảm tạ Hà tỷ tỷ còn không kịp nữa.”

Nói xong, Thanh Ca ngồi xổm xuống trước mặt Hạ Chi Hà, cầm chặt tay nàng, trong mắt tràn đầy cảm kích: “Không trách mọi người nói Hà tỷ tỷ là tiên nữ đầu thai, không chỉ người đẹp, tâm hồn càng đẹp.”

Mọi người sững sờ, Lý Thanh Ca lại ngồi dậy, ánh mắt đau thương nhìn Cao Vân Dao: “Đại tỷ tỷ, ta biết Thanh Ca đến từ một nơi quê mùa như Linh Châu, không lọt nổi vào mắt tỷ, Đại tỷ tỷ xem thường cũng đúng. Nhưng mà Đại tỷ tỷ, tỷ không cho ta chọn vãi, muốn dùng tơ lụa đánh ta cũng được, nhưng sao cả Hà tỷ tỷ cũng đánh chứ?”

Cao Vân Dao lấy làm kinh hãi, không ngờ trước mặt mẫu thân Lý Thanh Ca này có thể nguy biến như vậy, tình cảnh lúc này nàng cảm thấy rõ ràng là do Lý Thanh Ca giờ trở, nếu không, nàng rõ ràng là đánh vào mặt Lý Thanh Ca, sao lại biến thành đánh vào eo Hạ Chi Hà.

“Người nói vậy, rõ ràng là người giờ trở quý, vốn là ta muốn đánh người, là người khiến cho ta đánh vào người Hà tỷ tỷ.” Cao Vân Dao nhướn mắt, gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ chót, hai hàng lông mày dựng thẳng, có mấy phần dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28: Chơi xấu

Lý Thanh Ca nghe vậy, gương mặt nhỏ nhủ lại, giữa hai lông mày tràn đầy ưu thương và bất đắc dĩ: “Đại tỷ tỷ, Thanh Ca biết tỷ ghét ta, chỉ là, tỷ có thể đánh ta mắng ta nhưng không thể vu oan cho ta. Lúc này mọi người đều nhìn thấy, là Đại tỷ đột nhiên cầm tời lụa muốn đánh ta, Thanh Ca tránh không kịp, cũng may có Hạ tỷ tỷ can thiệp.”

Nói tới chỗ này, làm như nghĩ đến cái gì, đôi mắt Lý Thanh Ca dao động chút hơi nước, nước mắt óng ánh lấp lóe trong mắt nàng, nàng run rẩy nói: “Nhưng mà, tỷ đánh mắng ta mà không có lý do, còn vu oan nói là ta giở trò, là ta khiến cho tỷ chạy đến đánh Hạ tỷ tỷ sao? Đại tỷ tỷ, sao lại bắt nạt người khác đến như vậy chứ? Còn nữa, Hạ tỷ tỷ là người lương thiện công bằng, chuyện vừa rồi tỷ ấy nhìn thấy rất rõ ràng, Đại bá mẫu không tin có thể hỏi Hạ tỷ tỷ, lúc này có phải là tỷ ấy nhìn thấy Đại tỷ tỷ đột nhiên muốn đánh con nên mới chạy ra đỡ hay không? Đáng thương đến giờ này thất lưng còn chưa đứng lên được.”

Cao Vân Dao bị nói đến trở mắt ngóac mờ, nàng chỉ là cảm giác như vậy chứ không có bằng chứng cụ thể, huống hồ, Lý Thanh Ca là một nha đầu yếu ớt, có thể giở trò gì chứ?

Hạ Chi Hà cũng bị Lý Thanh Ca tăng bốc lên cao, tựa hồ muốn giải thích cũng không được, chỉ có thể nói theo ý nàng: “Dao muội muội, nói đến cùng thì chuyện này là muội không đúng, cho dù thế nào cũng không được ra tay. Dù sao cũng là tỷ muội trong nhà, không nên...”

“Dao Nhi, con thật sự đánh Thanh Ca sao?” Đại thái thái tức giận hừ một tiếng, lên giọng chất vấn.

Đáy mắt Lý Thanh Ca xẹt qua tia châm biếm, Đại thái thái này không lẽ bị điếc? Lúc này Cao Vân Dao mở miệng là tiện nhân là tiện nha đầu, bà không nghe thấy sao?

“Con...” Cao Vân Dao không ngờ Hạ Chi Hà không nói giúp mình, mẫu thân cũng nghiêm khắc chất vấn, cũng chỉ vì một tiện nha đầu không bối cảnh thân phận, tức giận đến dậm chân một cái, bản tính ương ngạnh nổi lên, lập tức hừ một cái nói: “Đã đánh, đã mắng thì sao chứ? Ắchỉ là một tiện nha đầu, ở của Cao gia ăn của Cao gia, có khác gì nô tài mua về, tại sao con không thể đánh không thể mắng?”

“Con...” Đại thái thái tức giận đến da mặt run run, đưa tay ra muốn đánh, nhưng tay giờ ra giữa không trung cũng không thể đánh xuống được.

“Nương, người... người muốn đánh con?” Cao Vân Dao không tin nổi mà nhìn cánh tay Đại thái thái đang giờ ra giữa không trung, chuẩn bị đánh xuống mặt nàng.

“Đại bá mẫu.” Lý Thanh Ca đột nhiên nghẹn ngào kêu lên một tiếng, quay đầu tìm Lý Thanh Hòa, lúc này quá rồi ren nàng đã quên mất hấn, vừa quay đầu lại không khỏi sợ hết hồn, thì ra, không biết từ khi nào Lý Thanh Hòa đã bị Cao Dật Hiền ôm vào lòng, đang ngồi trên một cái ghế trong góc, cúi đầu nói gì đó.

“Hòa Nhi.” Nàng khẽ gọi một tiếng, Lý Thanh Hòa nhất thời ngẩn đầu, nhìn thấy tỷ tỷ gọi mình lập tức trượt ra khỏi người Cao Dật Hiền, chạy đến bên cạnh tỷ tỷ.

Bên này, Cao Vân Dao nước mắt lưng tròng nhìn Đại thái thái, oan ức vô cùng: “Nương, đại ca nhị ca với Hà tỷ tỷ thì cũng thôi đi, nhưng mà con không ngờ ngay cả nương cũng muốn vì tiện nha đầu đó mà đánh con, hu hu, các người...”

“Đại bá mẫu.” Lý Thanh Ca đột nhiên lồi Lý Thanh Hòa cúi đầu với Đại thái thái một cái, hít sâu một hơi nói: “Đại bá mẫu, người đừng đánh Đại tỷ tỷ, đều là lỗi của Thanh Ca, Thanh Ca không nên tới đây. Bây giờ Thanh Ca bái biệt Đại bá mẫu, lập tức đi từ giả Lão thái thái, sáng mai sẽ quay trở về Linh Châu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Khế đất

“Hừ, đi? Chỉ sợ người không nỡ lòng bỏ đi?” Cao Vân Dao lạnh lùng cười trào phúng.

“Dao Nhi, im miệng.” Đại thái thái vỗ bàn một cái, tựa hồ thật sự tức giận, sau đó lại lúng túng ngại ngùng nói với Lý Thanh Ca: “Con ngoan, đừng nói lời này, làm gì có chuyện hôm qua đến hôm nay lại đi? Không phải là không nể mặt ta sao? Huống hồ, để Lão thái thái biết được người cũng sẽ không đồng ý.”

“Hừ, đi thì đi có gì ghê gớm.” Hai tay Cao Vân Dao ôm ngực, lạnh rên một tiếng, quay mặt đi, hất cằm lên tỏ vẻ ngông cuồng tự đại.

Trên mặt Lý Thanh Ca mang một nụ cười nhàn nhạt, hai mắt đã bị nước mắt làm cho ướt đẫm “Kính thành tuy tốt, nhưng cũng không phải chỗ mà

Thanh Ca thích, Linh Châu dù nhỏ, nhưng cũng là nhà của Thanh Ca.”

“Thanh Ca muội muội, tỷ biết hôm nay muội bị oan ức, nhưng muội hãy nể tình của tỷ, đừng nói mấy lời trẻ con như vậy, không được đòi bỏ đi, được không? Nếu không thì đi sẽ rất đau lòng.” Hạ Chi Hà nhẹ nhàng nắm chặt tay Lý Thanh Ca, mềm mại khuyên.

“Đúng rồi, Hạ tỷ tỷ của con nói rất đúng.” Đại thái thái tuy không thích Lý Thanh Ca, nhưng cũng biết, nếu để cho nàng bỏ đi vào lúc này, chỉ sợ là Lão thái thái và Lão gia sẽ tức giận với bà.

“Con ngoan, đều tại Đại bá mẫu, ta không quản giáo tốt nha đầu Dao Nhi này, khiến nó trở nên ngang ngược, việc hôm nay Đại bá mẫu thay mặt nó xin lỗi con...”

“Đại bá mẫu ngài đừng nói vậy, Thanh Ca làm sao gánh nổi?” Lý Thanh Ca lộ vẻ bi thương, tỏ vẻ rồi rầm nói: “Thanh Ca ngu đốt cũng biết được Đại bá mẫu tốt với Thanh Ca, chỉ là, lúc này Đại tiểu thư có nói, con ăn của Cao gia, ở của Cao gia, chính là nô tài nhà đầu mà Cao gia mua về.”

“Đứa nhỏ ngốc, đó là do nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên nói lung tung thôi.” Đại thái thái vội động viên.

“Không” Lý Thanh Ca lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trước đêm đưa tang cha con, nương đã nói với con, tòa nhà của Cao bá phụ ở kinh thành có một nửa là của Lý gia, ngay cả khế đất cũng có, nương nói, nếu có một ngày Cao bá phụ tới đón con, thì tỷ đệ chúng con cứ đi theo, đến được nơi này thì cũng không cần gò bó, bởi vì nơi này vốn cũng là của Lý gia.”

Mấy câu nói này khiến mọi người không khỏi giật mình, ngay cả sắc mặt Đại phu nhân cũng trắng bệch, trầm ngâm một lát rồi mới cười nói: “Đúng là trẻ con, nói chuyện cũng hồ đồ rồi, tự nhiên sao Cao gia lại biến thành Lý gia? À đúng rồi, từ nhỏ con và Đình Nhi có hôn ước, chờ con cập kê thì sẽ kết hôn với Đình Nhi, như vậy thì sẽ trở thành người một nhà, Cao phủ này cũng chính là nhà của con. Đứa nhỏ ngốc, nương của con là có ý này, khổ cho con còn nhỏ, lúc đó tình hình lại hỗn loạn, khó tránh khỏi bị thương mà nghe lầm, đúng là như vậy, thật đáng thương.”

Đại thái thái nói một hồi, đến cuối cùng lại nhỏ hai giọt nước mắt.

Chỉ là, bà không nói thì thôi, vừa nói ra như vậy khiến trong lòng Lý Thanh Ca lập tức hiểu được vấn đề.

Thật ra Lý Thanh Ca cũng không nắm chắc được, lúc này mấy câu đó chẳng qua là dựa vào ký ức mơ hồ của kiếp trước mà thăm dò thôi, ai ngờ Đại thái thái lại phản ứng như vậy, xem ra đúng là có chuyện này.

Chỉ là, Lý gia sao lại có một nửa khế đất của Cao gia? Khế đất đó bây giờ đang ở trong tay ai? Hay là nương đã đưa cho mình mà mình lại bỏ quên ở nơi nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sinh nghi

Lý Thanh Ca suy nghĩ một chút, nhất thời cũng khó làm rõ tâm tư, dù sao đã qua nhiều năm, hướng hồ nếu cứ bám vào chuyện này sẽ bút dây động rừng, cho nên nâng thay đổi ánh mắt, trầm giọng nói: “Đại bá mẫu nói đúng lắm, có lẽ là Thanh Ca nhầm lẫn.”

“Con ngoan, tội cho con còn nhỏ mà... Thôi, không nhắc, không nhắc nữa, đừng đi, cứ ở lại chỗ này, Ngọc muội muội đã không còn nữa, từ giờ Đại bá mẫu sẽ xem con như con gái ruột của mình.” Đại thái thái đưa tay qua ôm Lý Thanh Ca vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nhìn như một người mẫu thân hiền hòa.

Chỉ là, trong ánh mắt đang buông xuống kia lại mang theo nét lạnh lẽo âm trầm và nghi hoặc, Hách Liên Ngọc và Lý Nam Phong rất thương yêu nhau, Lý Nam Phong chết thảm, lúc đó Hách Liên Ngọc gần như đã điên cuồng không khác gì người chết, còn có thể nhớ được mà nói chuyện này sao?

Nhưng mà nếu Hách Liên Ngọc không nói thì làm sao Lý Thanh Ca lại biết được? Người nhà họ Lý sao? Nhưng nhà họ Lý đã chết hết từ lâu rồi. Không lẽ là Lý Nam Phong tự mình nói? Không đúng, Lý Nam Phong tiến cung là hoàng đế vội vàng triệu kiến, hoàn toàn không cho hấn tri hoãn...

Một phen suy nghĩ, Đại thái thái chắc chắn, có thể Lý Thanh Ca biết chút chuyện, nhưng nhất định biết không nhiều, nếu không sẽ không thể chuyển đến Cao gia.

Hướng hồ tuổi tác nàng ta còn nhỏ, hồ đồ vô tri, dù biết thì có thể làm gì? Đôi tỷ đệ này như chim non gãy cánh, bây giờ còn đang ở Cao gia, còn không phải mặc cho mình tùy ý dẫm nát sao?

“Hừ...” Cao Vân Dao hừ mũi một tiếng trào phúng, cười lạnh nói: “Không biết xấu hổ, dám nói Cao phủ có một nửa là của Lý gia? Thật...”

“Im miệng.” Đại thái thái sợ chuyện càng thêm rắc rối nên lập tức hét to “Dao Nhi, con thật không hiểu chuyện, cũng do nương dung túng con, càng lúc càng ngang ngược.”

“Nương.” Cao Vân Dao không phục, “Con nói sai sao? À là một nha đầu quê mùa, còn không biết xấu hổ nói Cao phủ có một nửa là của ả? Không lẽ không đáng mắng sao?”

“Con còn nói?” Đại thái thái tái cả mặt, đúng là nha đầu không hiểu chuyện, tính tình như vậy tương lai làm sao làm được việc lớn?

“Nương...” Cao Vân Dao tức giận đến run rẩy cả người, càng nhìn Lý Thanh Ca càng thấy không vừa mắt. “Ngươi, không phải nói đi sao? Giờ...”

Chát - Đại thái thái thật sự tức đến cực điểm, nhìn thấy hai gò má đỏ ửng của Cao Vân Dao cũng không có chút mềm lòng nào: “Cút về, Kim Liên Liễu Lục, hai người các ngươi trông chừng nó, không cho phép nó bước ra khỏi phòng nữa bước.”

“Nương, người...” Nước mắt không ngừng chảy ra, đây là lần đầu tiên mẫu thân của Cao Vân Dao đánh nàng, lại là vì Lý Thanh Ca? Cao Vân Dao thật không thể tin được.

“Con im miệng, bắt đầu từ bây giờ lập tức quay trở về phòng hối lỗi cho ta, không biết sai thì đừng bao giờ đi ra nữa.” Đại thái thái hận căm rắng, vốn tưởng rằng nữ nhi này xinh đẹp, tương lai sẽ làm nên chuyện lớn, nhưng mà tính tình nàng ta càng lúc càng điều ngoa tùy hứng. Cũng tự trách mình, đều nói con gái chính là áo bông nhỏ của nương, bà không ngờ trách móc nàng câu nào, cứ như vậy mà nuông chiều, còn tưởng là cũng không có gì quan trọng.

Nhưng việc hôm nay, trong lòng Đại thái thái đột nhiên cảnh giác.

Chỉ có gương mặt thì làm được gì? Nữ nhi này đúng là đồ ngốc, không chỉ không sánh bằng một góc Hạ Chi Hà, ngay cả Lý Thanh Ca cũng không thể so sánh, thậm chí Cao Vân Bình cũng hơn nàng ta, ngoại trừ chuyện gây sự vô cớ đánh người ra, nàng ta còn làm được gì nữa?

Con gái như vậy, bà làm sao hy vọng tương lai nó sẽ bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Phản ròi

“Di, người đừng nóng giận, cẩn thận sức khỏe, Dao muội muội, muội còn không mau nhận sai với di.” Tuy rằng eo Hạ Chi Hà rất đau đớn nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn không quên được bản tính làm người hòa giải của mình, lập tức đứng ra điều đình.

Giờ khắc này Cao Vân Dao như chó điên, gặp ai cắn nấy, nghe Hạ Chi Hà vừa mở miệng liền tròn mắt nhìn sang: “Ngươi đừng có mè nheo khóc chuột giả từ bi, ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì.”

Hạ Chi Hà giận dữ, vẻ mặt dịu dàng trong nháy mắt vỡ vụn, trong lòng rất hận, được lắm, đồ tiểu tiện nhân không biết điều, lúc này đánh nàng không nói giờ còn mắng nàng? Hừ, chờ một ngày kia nàng bay lên cảnh cao, nhất định phải giáo huấn nàng ta, đầu tiên là xé rách cái miệng của nàng ta, sau đó là bẻ gãy hai tay nàng ta, hừ.

Lý Thanh Ca thờ ơ lạnh nhạt, mặt không cảm xúc, ngọn lửa này đốt đã xong rồi, chuyện xảy ra tiếp theo không liên quan gì tới nàng nữa.

Đại thái thái thấy nữ nhi của mình đắc tội cả Hạ Chi Hà thì tức giận rầu rĩ: “Kim Liên Liễu Lục, hai người các ngươi chết rồi sao? Còn không kéo tiểu thư ra ngoài?”

Hai nha hoàn đứng bên cạnh vội vàng tiến lên, cũng không dám thật sự kéo Cao Vân Dao, chỉ sợ hãi nói: “Tiểu thư, đi về trước đi.”

“Cút, nha đầu chết tiệt, cả ngươi cũng dám lên mặt với bản tiểu thư sao?” Cao Vân Dao vung một cái tát lên mặt Kim Liên, sau đó, tàn nhẫn đá Liễu Lục một cước, lúc này mới hừ lạnh chạy ra ngoài.

Đại thái thái thấy thế, tức giận đến choáng váng mặt mày, một tay vỗ ngực, một tay chống bàn la hét: “Phản ròi phản ròi, nha đầu chết tiệt này...”

“Đại bá mẫu, xin người bớt giận ngồi xuống trước.” Lý Thanh Ca vội đỡ bà ngồi xuống ghế, sau đó ngoan ngoãn rót chén trà nóng cho bà, “Đại bá mẫu, uống nước đi, xin đừng tức giận Đại tỷ tỷ, nếu không lỡ có gì bất trắc thì cũng là lỗi của Thanh Ca.”

“Đừng đó, di, tính tình của Dao muội muội có chút nóng nảy, nhưng bản tính thuần lương, chuyện hôm nay có thể là có hiểu lầm, xin di đừng để trong lòng.” Hạ Chi Hà cũng an ủi, ánh mắt từ từ rơi vào trên người Lý Thanh Ca: “Lý muội muội, coi chuông phải do người buộc chuông, giữa muội và Dao muội muội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xưa nay Dao muội muội là người thẳng tính, rất dễ chung sống, nhưng không ngờ Lý muội muội vừa đến thì Dao muội muội đã biến thành như vậy. Tỷ nghĩ, nếu thật sự muội và Dao muội muội có gì hiểu lầm thì nên mau chóng hóa giải, đều là tỷ muội trong nhà, cứ gây chuyện như vậy cũng không hay.”

Khóc môi Lý Thanh Ca cong lên, đôi mắt trong trẻo nhìn về phía Hạ Chi Hà: “Việc này muội cũng rất nghi hoặc, hôm qua muội mới đến, hôm nay mới

gặp được Dao tỷ tỷ lần thứ hai, rốt cuộc là hiểu làm gì mới khiến Dao tỷ tỷ đòi đánh đòi mắng muội chứ? Tỷ tỷ thông tuệ hơn người, không bằng tỷ phân tích giúp muội đi?”

Ách – Hạ Chi Hà đột nhiên nói không ra lời.

“Thôi.” Đại thái thái nghĩ một hồi, tinh thần đã hòa hoãn lại được, lúc này mới vung tay, một mồi nói: “Thanh Ca, đều do nghiệp chướng kia không hiểu chuyện, nhắm vào con, theo lý thì con còn nhỏ, nó phải nhường nhịn con mới đúng, nhưng Đại tỷ tỷ này của con từ nhỏ đã bị ta chiều hư rồi. Việc hôm nay ta cũng biết là nó không đúng yên tâm, Đại bá mẫu sẽ làm chủ cho con, trước tiên là cấm túc hồi lỗi, chờ mấy ngày nữa sẽ bắt nó đi xin lỗi con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tức giận

Lý Thanh Ca đứng sau lưng Đại thái thái, đôi tay nhỏ dùng sức vừa phải xoa nắn hai vai, nghe vậy mỉm cười nói: “Lời này của Đại bá mẫu đúng là làm Thanh Ca tổn thọ, làm gì có chuyện tỷ tỷ chịu tội với muội muội? Huống hồ Đại tỷ tỷ chỉ đùa giỡn với Thanh Ca thôi, Đại bá mẫu đừng để trong lòng, cũng đừng trách Đại tỷ tỷ, nếu không Thanh Ca sẽ thấy bất an.”

“Ừm”. Đại thái thái nắm chặt tay nàng, hít một tiếng: “Con ngoan, Đại tỷ tỷ mà hiểu chuyện được một nửa như con thì Đại bá mẫu đã mãn nguyện rồi.”

“Đại bá mẫu quá khen, nếu không còn gì khác thì Thanh Ca không quấy rầy người nữa.” Lý Thanh Ca không chút dấu vết rút tay ra, trên mặt khẽ cười, nhưng trong lòng thì khó chịu như ăn một con ruồi chết, lại mơ hồ đau đớn.

Nàng sẽ không quên, chính đôi tay được bảo dưỡng rất tốt này đã từng làm ra chuyện nhục nhã nàng vô cùng.

Đêm trước kết hôn, Đại thái thái sai người đưa nàng tới một gian phòng âm u.

Hai tay bị trói, nàng bị người ta lột sạch quần áo, trần truồng đứng run rẩy trước mặt Đại thái thái, nhưng mà, bất kể nàng cầu xin thế nào, đôi tay của Đại thái thái vẫn di chuyển trên cơ thể nàng.

Không phải xử nữ?

Thì ra người đã là tàn hoa bại liễu, bộ dạng người như vậy cũng dám gả vào Cao gia, cũng vọng tưởng kết hôn với Đình Nhi sao?

Ánh mắt ác động và xem thường, lời chửi rủa nhục nhã trào phúng, cho dù nàng nhỏ bé như hạt bụi cũng không thể tránh thoát.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Ca nhẹ nhàng kéo tay áo Lý Thanh Ca, gương mặt nhỏ tuổi mang theo vẻ sầu lo già dặn: “Tỷ tỷ không sao chứ?”

Ra khỏi Noãn Hương Ô, Lý Thanh Ca thở phào một hơi, cuối cùng cũng đỡ hơn rồi, nhưng sắc mặt vẫn còn chút khó coi.

“Không có gì.” Nhẹ nhàng nặn ra một nụ cười với đệ đệ, nàng cố tỏ ra vẻ ung dung.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Ca cười một cái, sau đó nụ cười ngưng lại, hai mắt có chút bất an nhìn về sau lưng nàng.

“Chuyện gì?” Lý Thanh Ca quay đầu, thấy Cao Dật Đình đang dẫn theo đại phu đi về phía này.

“Không có chuyện gì, chúng ta đi.” Dắt tay Lý Thanh Ca, Lý Thanh Ca đi thẳng về phía trước, cũng không tính là để ý tới Cao Dật Đình đang ở phía sau.

"Đứng lại!"

Là âm thanh lạnh lùng của Cao Dật Đình.

Lý Thanh Ca làm như không nghe thấy, tiếp tục đi.

Lý Thanh Ca nhìn tỷ tỷ một chút, sau đó lại bất an liếc nhìn nam nhân phía sau, thấy sắc mặt hắc ám trầm đáng sợ liền quay đầu lại, làm bộ không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Gương mặt tuần tú của Cao Dật Đình bốc hỏa, cô gái này chính là thê tử tương lai của hắn sao? Quạt cuồng lạnh lùng, cả người bén nhọn, đáng ghét hơn chính là, trong mắt nàng căn bản không có hắn.

Đuổi vị đại phu kia đi trước, Cao Dật Đình dùng dùng nổi giận bước tới đây, bắt lấy tay Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca đứng lại, không chút hoang mang rút tay về, nghênh mặt nhìn ánh mắt tức tối của hắn, hơi cong môi cười hỏi: “Đại thiếu gia? Có chuyện sao?”

Cao Dật Đình hơi sững sờ, đứng rồi, hắn tìm nàng làm gì?

Lúc này nhìn thấy nàng và đệ đệ, hắn cũng định không để ý tới, nhưng thấy bộ dạng của nàng đã thấy hắn mà làm như không thấy, hắn đột nhiên tức giận, lập tức xông qua.

Giờ khắc này, nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Lý Thanh Ca, hắn cũng không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tự lo lấy thân

Không phải ảo giác, mặc dù hiện giờ trên mặt Lý Thanh Ca là nụ cười, nhưng Cao Dật Đình vẫn có thể cảm nhận được sự thù hận trong mắt nàng, thù hận sâu đậm, trong lòng hắn kinh ngạc, dù sao hắn và nàng chỉ mới gặp, tại sao nàng lại căm thù hắn như vậy?

Thật ra, Lý Thanh Ca vẫn chưa phát hiện sự thù hận trong mắt mình đã lộ ra ngoài, nàng cho rằng có thể che giấu, nhưng khi nhìn thấy Cao Dật Đình thì nổi đầu đốn và căm hận từ trong tim lại trào ra ngoài như đê vỡ, không làm sao ngăn cản được.

Nàng hận hắn, không sai, hận đến chỉ muốn hắn chết.

Gương mặt tuấn tú của Cao Dật Đình ngưng trệ, sâu sắc nhìn nàng, trầm giọng nói: “Thu hồi gai nhọn trên người ngươi, an phận chút đi.”

“Ồ, Đại thiếu gia nói vậy là có ý gì? Thanh Ca nghe không hiểu?” Lý Thanh Ca nhún mày, ánh mắt châm biếm trêu chọc: “Trên người ta có gai sao? Nhưng ta lại không biết.”

Sắc mặt Cao Dật Đình càng lạnh lùng hơn, hừ một cái: “Đừng trêu chọc Dao Nhi.”

“A, thì ra là vì muội muội bảo bối của ngươi?” Lý Thanh Ca cũng cười gằn: “Vậy thì ngươi tìm nhầm người rồi, phạm là người không mù đều có thể thấy rõ ràng, là Đại thiếu thư có ý không buông tha cho tiểu nữ, ta trốn nàng ta còn không kịp làm sao dám đi trêu chọc chứ?”

Dám nói hắn mù? Hắn nói một câu thì nàng đáp lại mấy câu, miệng lưỡi bén nhọn...

“Ngươi hận ta?” Nhấn nạt của Cao Dật Đình đã đến cực điểm, cuối cùng xanh mặt hỏi.

Hận? Đương nhiên.

Nàng hận hắn vô tình, hận hắn lạnh lùng, hận hắn cho mình hy vọng khi mình sắp từ bỏ, rồi vào lúc nàng tưởng đã chạm tay được vào hạnh phúc thì phải đẩy nàng vào địa ngục.

Nàng hận, vào đêm gió tuyết đó, trước khi chết nàng đã dùng linh hồn để thề, cho dù phải xuống địa ngục cũng phải kéo hết đám người này theo, không sót một ai.

Khóe môi hơi vểnh lên, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt, có chút tà nịnh, có chút thâm trầm.

“Ngươi thấy sao?” Nàng hỏi ngược lại, khóe môi mỉm cười, rõ ràng là gương mặt thanh lệ nhỏ nhắn, giờ khắc này lại như một đóa hoa mang độc được, tà ác mà mê người: “Hay là, Đại thiếu gia đã làm chuyện gì khiến ta phải hận?”

Ngon lửa trong ngực cháy hừng hực, hắn phát hiện mình không thể giao tiếp với nữ tử này được, chỉ cần hắn nhìn thấy nàng, nghe nàng nói chuyện, hắn sẽ phải tức giận, rất tức giận.

Lại như lúc này, nhìn gương mặt tươi cười của nàng, hắn thật sự kích động đến muốn bóp chết nàng.

Hắn chỉ có lòng tốt nhắc nàng dừng động vào Dao Nhi, nếu không, với tình tình điêu ngoa của muội ấy, sau này nàng sẽ phải chịu khổ.

Nhưng nữ nhân này lại không biết cảm kích, còn lên tiếng chống đối hắn, đáng chết.

Rõ ràng là hắn không nên làm chuyện thừa thãi như vậy.

“Tự lo lấy thân.” Nỗ lực đè nén ngọn lửa trong lòng xuống, Cao Dật Đình ném lại một câu lạnh như băng, xoay người rồi đi.

Nhìn hẩn đi như chạy trốn, nét cười trên mặt Lý Thanh Ca càng sâu, chỉ là, trong đôi mắt lại chỉ có một mảng lạnh lẽo thâm trầm, khóe mắt còn lấp lánh một giọt nước, lạnh thấu tận xương.

“Haiz, nữ nhân này thật là...”

Đột nhiên, một tiếng thở dài trầm thấp lọt vào tai, Lý Thanh Ca cả kinh, lại nghe Lý Thanh Họa vui mừng gọi một tiếng “Hiên ca ca”, sau đó giật tay ra khỏi tay nàng, nhào vào lồng ngực Cao Dật Hiên.

Cao Dật Hiên cũng tươi cười nhấc Lý Thanh Họa lên cao, khiến cho tiểu tử này cười ha ha khoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sợ ta?

Lý Thanh Ca trợn mắt há mồm nhìn tình cảnh trước mắt này, từ khi nào Họa Nhi và Cao Dật Hiên thân thiết đến vậy?

Nhưng bất kể thế nào nàng cũng không muốn dính dáng đến người nhà họ Cao, nhất là Cao Dật Hiên, vì kiếp trước chưa từng gặp nhau, nàng hoàn toàn không nhìn thấu nam nhân này, ngược lại, trước mặt nam nhân này nàng lại có cảm giác bị nhìn thấu xương.

Cảm giác này làm cho nàng vô cùng chán ghét.

Lý Thanh Ca chau mày nói: “Họa Nhi, không được vô lễ với Nhị thiếu gia, mau đi xuống.”

Gương mặt nhỏ của Lý Thanh Họa nhăn một cái, nét tươi cười cứng đờ, tui thân liếc nhìn tỷ tỷ, lại nhìn Cao Dật Hiên, cuối cùng quyết định nghe lời tỷ tỷ, giả vờ muốn thoát khỏi lồng ngực Cao Dật Hiên.

Nhưng Cao Dật Hiên lại ôm chặt hẩn vào lòng, sau đó đi tới trước mặt Lý Thanh Ca, từ trên cao nhìn xuống, cau mày nói: “Sao vậy? Sợ ta?”

Đôi mắt thâm thúy mang đầy ý cười châm chọc, khiến Lý Thanh Ca hơi tức giận.

Nàng khẽ mỉm cười, tựa hồ không hiểu ý của hẩn: “Nhị thiếu gia nói đùa, tự nhiên sao ta lại sợ ngươi?”

“Không sợ?” Trên mặt hẩn lộ ra vẻ kinh ngạc, chột che mặt cười khê: “Vậy vì sao lại tránh né ta? Hay là đang có tật giật mình?”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, như loại cây gậy nghiến khiến người ta không thể kiềm chế, trên gương mặt tuấn tú mang theo ý cười sâu sắc, ánh mắt lóe sáng làm người ta chấn động hồn phách.

Lý Thanh Ca cúi hai mắt xuống, đoạt lấy Lý Thanh Họa từ trong lồng ngực hẩn, sau đó rầu rĩ nói: “Nếu Nhị thiếu gia không có chuyện cần thì Thanh Ca và đệ đệ muốn đi trước.”

“Được, ta đưa muội đi.” Hẩn đi bên cạnh nàng, nói cười tự nhiên.

Lý thanh ca dừng lại, nhượng mày lạnh lùng nhìn hẩn, thật không biết phải nói gì.

Nam nhân này không lẽ chỉ có cái mã bên ngoài hay sao, không lẽ không có óc và mắt? Nàng rõ ràng đã thể hiện rất lạnh lùng, hẩn còn làm vậy là sao?

“Sao lại không đi?” Hẩn cũng đứng lại, “Lẽ nào vì ta muốn đưa muội đi nên thấy ngại?” Hẩn nở nụ cười tươi sáng, dưới ánh mặt trời khiến người ta phải lóa mắt.”

“Không cần, bọn ta biết đi.” Lý Thanh Ca thẳng thắn không nhìn hẩn, ôm Lý Thanh Họa đi về phía trước.

“Tiểu nha đầu.” Nhìn bộ dạng quật cường của nàng, Cao Dật Hiên lắc đầu cười khê, sau đó bước một bước dài, không tốn chút sức nào mà cướp lấy Lý Thanh Họa trong tay nàng.

“Ngươi...”

Lý Thanh Ca lập tức nổi giận, Cao Dật Hiên lại một tay ôm Lý Thanh Họa, một tay sờ lên đầu Lý Thanh Ca.

“Lùn như vậy, ôm hẩn chẳng khác gì đầu vật.” Hẩn vừa dùng tay đưa từ trên đầu nàng ngang đến ngực hẩn, nói chuyện có vẻ rất thật lòng.

Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, sau đó, toàn thân đều nóng rực.

Nam nhân này, không chỉ sờ vào đỉnh đầu nàng, thậm chí khi đưa tay, không biết vô tình hay cố ý còn kéo nàng vào trong ngực, mặt của nàng kề sát vào ngực hắn, không chỉ cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn, thậm chí ngay cả nhịp tim của hắn cũng cảm giác được.

Hơi thở nồng nặc nam tính tỏa ra một mùi hương thơm ngát như hương hoa hồng, khiến người ta thấy choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Phát tác

Lý Thanh Ca mạnh mẽ trừng mắt nhìn hắn, sau đó nói với Lý Thanh Họa: “Họa Nhi, xuống.”

Tiểu tử này thật là, mới quen Cao Dật Hiên bao lâu đã dính trên người hắn rồi?

Điều này làm cho người tỷ tỷ như nàng đột nhiên có cảm giác khó chịu.

“Tỷ tỷ, đệ muốn Hiên ca ca ôm.” Lúc này Lý Thanh Ca cũng không sợ tỷ tỷ khó chịu, càng ôm chặt lấy cổ Cao Dật Hiên, như sợ bị người khác cướp đi.

Lý Thanh Ca xạm mặt lại, lạnh lùng nói: “Đi xuống.”

“Không mà.” Lý Thanh Họa bị dọa, lập tức úp mặt vào cổ Cao Dật Hiên, sau đó khóc nức nở.

Nhất thời Lý Thanh Ca cũng không biết làm sao, nàng không muốn đệ đệ khổ sở, không muốn bắt đệ đệ làm chuyện hắn không thích, nhưng mà Cao Dật Hiên này rất quái lạ, hắn tiếp cận tỷ đệ các nàng rốt cuộc là có mục đích gì nàng cũng không rõ, nàng dựa vào cái gì mà giao Họa Nhi cho một người như vậy?

Khóc thì cứ khóc, thay vì đặt đệ đệ vào nguy hiểm, chỉ bằng cách dứt tâm tư của hắn ngay bây giờ.

“Được, đệ thích hắn đúng không?” Âm thanh của Lý Thanh Họa thay đổi, sắc mặt trở nên ác liệt.

Hình ảnh sung phu của Lý Thanh Họa trong ao sen ở kiếp trước hiện ra trước mắt, nàng không phân biệt được đó là thật hay ảo, chỉ có đôi mắt mạnh mẽ trừng Cao Dật Hiên, giống như hắn là hung thủ hại chết Họa Nhi.

Cao Dật Hiên cau mày, bộ dáng này của Lý Thanh Ca khiến hắn cảm thấy rất không bình thường.

Lý Thanh Họa nghe vậy cũng sợ hãi nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy tỷ tỷ tức giận trái tim nhỏ bé của hắn nhảy ầm ầm, ngay lúc muốn thỏa hiệp lại nghe thấy Lý Thanh Ca hung ác nói: “Đệ thích hắn thì cứ đi theo hắn, sau này đừng nhận ta làm tỷ tỷ, ta cũng không có người đệ đệ này.”

Dứt lời, xoay người, không nhìn vào hai người trước mặt nữa, nàng trực tiếp bỏ đi.

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Họa bị dọa, nước mắt liền chảy xuống, ngay lúc Cao Dật Hiên đang kinh ngạc thì hắn lập tức tuột xuống đất, sau đó đuổi theo Lý Thanh Ca.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, đừng bỏ lại Họa Nhi, Họa Nhi không dám...”

Lý Thanh Ca lại như không nghe thấy gì, dù nàng nghe rất rõ Lý Thanh Họa đang khóc dữ dội phía sau, dù nàng nghe rõ âm thanh hắn ngã xuống đất, nàng vẫn đi thẳng không quay đầu lại, chỉ là, đôi mắt đen óng đã sớm đong đầy nước mắt, hàm răng cắn chặt, kiên quyết không để một giọt nước nào rơi xuống.

Họa Nhi, đừng trách lòng dạ tỷ tỷ độc ác, quả thật Cao gia là hang hổ, đệ nhẹ dạ như vậy, tương lai khó tránh khỏi bị người ta làm hại.

Chuyện ở kiếp trước nàng không muốn trải qua nữa.

“Tỷ tỷ...” Lại là một tiếng gào khóc tan nát cõi lòng.

Họa Nhi, trong lòng Lý Thanh Ca co rút, như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt làm cho nàng nghẹt thở.

Họa Nhi gào khóc như vậy làm nàng nhớ đến đứa con đã mất, đứa nhỏ đó từ khi sinh ra đã không biết nói, rất thích ôm lấy cổ nàng mà cười hi hi, nhưng nụ cười đó càng làm cho nàng đau lòng hơn là tiếng khóc.

Tiếng cười của con gái và tiếng khóc của Họa Nhi không ngừng đan xen, Lý Thanh Ca cảm giác mình đã tan vỡ.

Trong lòng đau đến tận đỉnh, nàng đột nhiên quay đầu, thất thanh kêu “Họa Nhi...”

Đùng – trước mắt lại là một cái tát thật mạnh của Cao Dật Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Xin lỗi

“Người không xứng làm tỷ tỷ.”

Cao Dật Hiền nghiêm khắc quát to, cái tát của hắn không nhẹ, Lý Thanh Ca ngã xuống đất, mái tóc toán loạn, che khuất nửa gương mặt nàng.

Bên tai vang lên ong ong, nhưng có vô số côn trùng đang kêu, toàn bộ ký ức cũng đột ngột tràn về “Con gái, con gái...” Lý Thanh Ca đột nhiên có chút hoảng hốt, nàng dường như lại có cảm giác bị người ta đoạt mất con gái, nói đứa nhỏ ngốc này sẽ làm nhục Cao gia, bọn họ muốn ném nó xuống đất, con bé khóc, hình như muốn gọi mẫu thân, đứng rồi, con gái nàng biết nói mà.

Nhưng mà, con bé không chịu nói, bọn họ cướp nó đi, khi đó nàng vừa sinh xong, thân thể yếu đến mức không nói nên câu, nàng ngăn cản không được, sau đó, cũng không biết làm sao, nàng lại cố gắng chống đỡ cơ thể suy nhược mà đi tìm được con bé về.

Con gái nàng, chính là trụ cột duy nhất của nàng.

“Hu hu, đệ hận huynh, huynh đánh tỷ tỷ của đệ, hu hu...”, huynh là người xấu, người xấu.” Lý Thanh Họa bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc sợ hãi, hắn cuồng loạn trong lồng ngực Cao Dật Hiền, dùng tay chân mà đánh đấm cầu xe hắn, cuối cùng, vào lúc hắn không đề phòng thì cắn vào cổ một cái.

Cao Dật Hiền bị đau, lập tức buông Lý Thanh Họa ra. Lý Thanh Họa nhân cơ hội thoát khỏi tay hắn, vội vàng chạy tới bên cạnh Lý Thanh Ca, ôm cánh tay của nàng khóc đến thê thảm “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

“Họa Nhi.” Tiếng khóc lóc đó lôi kéo lý trí Lý Thanh Ca trở lại, nàng vội xoay người, đến khi nhìn rõ được gương mặt của hắn thì nước mắt đã đầy mặt.

Nàng ôm chặt Lý Thanh Họa, tùy ý để nước mắt rơi dài: “Họa Nhi, xin lỗi, tỷ sẽ không bỏ mặt đệ, không bao giờ.”

“Hu hu, tỷ tỷ, Họa Nhi sai rồi, hu hu” Lý Thanh Họa cũng ôm tỷ tỷ khóc.

Nhìn hai tỷ đệ ôm nhau khóc lóc thế này, khỏe mắt Cao Dật Hiền cũng ươn ướt, chỉ cảm thấy trong lòng mình như bị đánh một phát thật mạnh, lại nhìn nửa bên mặt sưng đỏ của Lý Thanh Ca, ngoại trừ tự trách còn có hối hận sâu sắc.

Thật là đáng chết, hắn là người rất ôn hòa với nữ nhân, thương hương tiếc ngọc, vậy mà cũng có ngày ra tay đánh người, mà đối tượng lại là một tiểu nha đầu.

“Được rồi, hai tỷ đệ đừng khóc nữa, đều do Dật Hiền ca ca sai, được chưa?” Cao Dật Hiền ngồi xổm xuống, móc ra một cái khăn sạch.

“Không cần, huynh đánh tỷ tỷ, huynh là người xấu.” Lý Thanh Họa lập tức đẩy tay hắn ra, trong mắt mang theo sự thù hận “Huynh cũng giống như bọn họ, các người đều bắt nạt tỷ tỷ, các người đều là người xấu.”

Cao Dật Hiền sững sờ, trầm nghĩ lần này xong rồi, ngay cả đứa nhỏ này cũng hận mình, nha đầu đó chẳng phải càng hận hơn?

Đúng là lỡ một bước hận ngàn năm.

“Thanh Họa đệ đệ, Dật Hiền ca ca không cố ý, Dật Hiền ca ca xin lỗi có được không?” Hiếm thấy, ngay cả Cao Dật Hiền cũng phải tự mắng mình, hắn là một đại nam nhân, bây giờ phải muối mặt xin lỗi hai tiểu hài tử, hơn nữa, mặt mặt không nói, còn phải sợ người ta không chấp nhận.

Đúng là chỉ có một từ thôi, thấp hèn, giờ khắc này hắn cũng cảm thấy mình thấp hèn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nổi giận

“Ca Nhi muội muội, Dật Hiền ca ca sai rồi, lúc này nhất thời kích động nên mới...”

“Cái tát đó ta đã nhớ kỹ.” Lý Thanh Ca lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cắt ngang câu nói, sau đó sửa sang lại mái tóc, đỡ Lý Thanh Hòa đứng lên.

Cao Dật Hiền có chút ngượng ngùng cười: “Dật Hiền ca ca xin lỗi muội được không?”

Lý Thanh Ca không để ý đến hắn, chỉ nắm tay Lý Thanh Hòa: “Hòa Nhi, chúng ta đi.”

“Uhm” Lý Thanh Hòa lập tức gật đầu, sau đó trừng mắt với Cao Dật Hiền một cái, lúc này mới đi theo tỷ tỷ.

Nhìn hai bóng lưng nhỏ nhỏ, trong lòng Cao Dật Hiền lập tức rầu rĩ, trên tay cũng có chút đau.

Bên trong Noãn Hương Ổ, Cao Dật Đình đã mời đại phu đến xem vết thương cho Hạ Chi Hà, nói là không có gì đáng lo, chỉ dán vài thang thuốc cao là được.

Lúc này Đại thái thái mới an lòng, lập tức lệnh cho Cao Dật Đình ở lại chăm sóc Hạ Chi Hà, còn mình thì do không yên lòng Cao Vân Dao nên vừa đợi đại phu đi khỏi liền một mạch chạy đến viện của nàng ta.

Cao Vân Dao ở tại Dao Trúc Hiền, đây là nơi trang nhã thoải mái nhất của Cao phủ, vốn là nơi cho Lão thái thái ở, nhưng Lão thái thái lại thích mảng trúc xanh biếc ở phía trước Thụy Cảnh Các, cho nên nhường nơi này lại cho đại tôn nữ yêu quý nhất của mình.

Vòng qua một vườn hoa lớn xinh đẹp chính là Dao Trúc Hiền, đúng như những gì Đại thái thái nghĩ, cho dù Cao Vân Dao trở về nhưng sẽ không chịu yên, giờ khắc này, từ xa đã nghe được tiếng chửi mắng của nàng và âm thanh chén bát rơi vỡ.

Tiểu súc sinh phá của. Lửa giận trong lòng Đại thái thái lập tức bùng lên, uống cho bà cung chiều nàng ta, có đồ tốt gì cũng đưa đến đây.

Những cái khác không nói, chỉ có một món, bình hoa Bích Tỳ được Bắc Quốc tiến cống cũng bị đập phá, nha đầu này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Bước chân Đại thái thái lập tức nhanh hơn một chút, đến cửa phòng, không đợi nha đầu vén rèm cửa đã đi thẳng vào.

Cao Vân Dao còn tưởng là nha đầu nào đến gây sự, tiện tay cầm một nghiên mực ném tới: “Cút, cút hết cho ta...”

Đại thái thái còn chưa mở miệng, trước mặt liền thấy một món đồ cứng rắn đập tới, lúc này mới giật nảy mình, thân thể vội tránh qua một bên, nhưng không ngờ dưới chân dẫm phải một mảnh sứ vụn, cả người trượt đi, đập mặt xuống đất, đúng lúc này dưới đất toàn là mảnh sứ vụn.

Tiếng la hét đau thâu tận tâm can vang lên, khiến cho bọn nha hoàn đều bị dọa sợ, vội tiếng lên đỡ Đại thái thái dậy.

Cao Vân Dao cũng lấy làm kinh hãi, “Mẫu thân.”

Đùng – lần này Đại thái thái dùng hết sức tát vào mặt nàng, “Nghịch chương, ngươi còn muốn quậy tới khi nào?”

Mảnh vỡ khiến bà ngã xuống không phải gì khác mà chính là bình hoa Bích Tỳ trước kia Cao Vân Dao mè nheo hết mức đòi xin của bà, nha đầu chết tiết này, lại dám ném vỡ nó. Hôm đó bà đã dặn dò rất kỹ, vật này chính là do Tể tướng Quốc phụ nhân để ở đây, không phải là của Cao gia, trưng bày trong phòng thì được, chơi chán rồi thì phải trả, tuyệt đối không được làm hư hỏng.

Nhưng mà bây giờ nha đầu chết tiết đã đập bể, không có cách nào hàn gắn lại được.

Lỡ như có ngày nào Tể tướng Quốc phụ nhân đến đòi, bà biết lấy gì đưa cho người ta?

Nghĩ như vậy, trong lòng càng tức giận, lại đánh thêm mấy cái lên người Cao Vân Dao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Biết sai

Cao Vân Dao thấy mẫu thân ngã xuống, tự biết mình sai vội vã tiến lên đỡ, nào ngờ mặt bị trúng một cái tát, trên người còn bị đánh thêm mấy cái, cái nào cũng không nhẹ. Lần này nàng không nháo nữa, lập tức ôm mặt khóc om sòm lên, nói là nàng tới từng tuổi này, chưa từng bị mất mặt như vậy, không muốn sống nữa, vừa la hét vừa nhặt mảnh vỡ dưới đất lên đòi cắt vào cổ tay mình.

Lần này khiến cho mọi người sợ hãi vội vã tiến lên ôm lấy, liều mạng đoạt lấy mảnh sứ vỡ trên tay nàng.

Đại thái thái vừa giận vừa tức, vừa tức vừa đau, không ngờ nữ nhi này lại không nên người như vậy, khiến lòng tranh cường háo thắng của bà lập tức voi

đi một nửa.

“Thôi thôi thôi.” Đại thái thái thờ hỏn hỏn, cũng không nghĩ tới vết thương trên lưng, tự mình nâng một cái ghế dây, một mồi ngồi xuống, sau đó thờ dỏc nói: “Các người buông tay ra, để cho nó chết.”

Các nha hoàn sừng sờ, nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Đại thái thái nhìn trúng nên tất cả đều dỏn dập buông lỏng tay.

Cao Vân Dao lập tức ngậy người, chỉ nhìn vào mẩu thân câu mình mà không biết làm sao.

“Mẩu thân, người thật sự muốn con chết sao? Người không thương con mình sao?”

Đại thái thái vung tay lên, đuổi các nha hoàn: “Các người ra ngoài đi.”

“Vâng.” Mấy nha hoàn như được đại xá, vội vã ra ngoài.

Cao Vân Dao đứng đó, nước mắt rỏng rỏng, ngày hôm nay nàng thật oan ức vô cùng, đầu tiên là bị Đại ca Nhị ca mắng, sau đó bị mẩu thân đánh, làm cho nàng mất mặt trước tất cả mọi người.

Vỏn định về phòng trút giận một phen, mẩu thân lại đuổi đến dỏm ngõ, lại còn nói để cho nàng chết...

“Quý xuống.” Đại thái thái cắn răng mạnh mẽ trừng mắt nhìn nàng, trách móc.

“Mẩu thân.” Cao Vân Dao nũng nịu kêu một tiếng, nhưng cũng không dám trái lời, chỉ thê lương quý xuống.

Nàng vừa quý xuống, nước mắt của Đại thái thái cũng lập tức chảy dài.

Cao Vân Dao thấy thê vội tiếng lên, đỡ lấy đầu gối Đại thái thái, khóc rỏng: “Mẩu thân, con biết sai rồi, mẩu thân đừng khóc...”

Trong ký ức, mẩu thân của nàng luôn dịu dàng mỉm cười, ngoại trừ lần đó.

Cho nên, mẩu thân vừa khóc thì trong lòng Cao Vân Dao liền hoảng, nhìn cả phòng tan nát, nàng cũng hối hận bản thân mình hơi quá mức.

“Dao Nhi, đưa nhỏ ngỏc, rỏt cuộc phải bắt nương bận tâm đến khi nào đây?” Đại thái thái vỗ vỗ tay lên đầu nàng, mặt đầy bi thương.

Cao Vân Dao gối mặt lên đầu gối Đại thái thái, lâu bầu nói: “Nương, con biết sai rồi, nhưng chuyện hôm nay con thật sự không cam lòng, dựa vào đâu mà mọi người đều giúp đỡ tiện nhân đó, ả chỉ là người ngoài thôi.”

“Khỏn kiếp.” Âm thanh Đại thái thái đột nhiên lạnh lẽo, đẩy nàng ra: “Con đã quên đêm đó nương dẫn dò con thê nào sao, con quý giá như vàng ngọc, sao lại so sánh với gạch vụn?”

“Nhưng mà nương, con nhìn không thuận mắt ả như vậy, rõ ràng là nha đầu thô kệch ở nông thôn, ả nhìn thấy con còn bày ra dáng vẻ thanh cao kiêu ngạo. Nương, con muốn xé rách ả ra, giẫm lên sự kiêu ngạo của ả.” Nói đến đây trong mắt Cao Vân Dao lỏe qua vẻ hận thù, hừ, Lý Thanh Ca, lần đầu tiên gặp mặt đã dám vô lễ với nàng, thù này không báo thì nàng không phải Cao Vân Dao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kế hoạch

Đại thái thái bình tĩnh nhìn con gái, trong đầu lại nhớ đến hình dáng nhỏ nhỏ của Lý Thanh Ca, dáng người luôn ưỡn lên thẳng tắp, làm cho bà cũng tự nhiên thấy ghét.

“Hừ”, Đại thái thái cười lạnh “Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu thôi.” Cả Hách Liên Ngọc bà cũng có thể gài bẫy, còn sợ con gái nàng ta sao?

“Nương, người phải làm chủ cho con, ả là một thôn cô, dựa vào đâu mà xem thường con, dựa vào đâu mà bắt kính với người?” Cao Vân Dao thừa cơ hội mà nói.

Đại thái thái nhìn con gái, mềm nhẹ xoa xoa khoe mắt động nước của nàng, nhìn hai gò má của nàng sưng đỏ, cũng thăm hối hận mình đã nặng tay, dù sao cũng là khối thịt từ trên người mình cắt ra, đánh vào người nó thì đau trong tim mình.

“Dao Nhi.” Đại thái thái sâu sắc thờ dài, tha thiết nói: “Chuyện của nha đầu Lý gia tạm thời bỏ qua, nếu con muốn trút giận thì phải nghe lời mẩu thân.”

Tâm tư Cao Vân Dao xoay chuyển, nghe ra tâm ý trong lời nói Đại thái thái vội vàng gặt đầu: “Nương, có khi nào con không nghe lời người đâu?”

“Nghe lời?” Đại thái thái hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đồng hồ bừa bộn khắp nơi: “Vây bình hoa này làm sao bị vỡ?”

Sắc mặt Cao Vân Dao trắng nhợt, lúc này mới biết mình nhất thời nóng giận cũng mắc kẹ là món đồ gì, chỉ cần tiện tay cầm được là đập vỡ.

“Nương, con sai rồi, con xin hứa, sau này tuyệt không vô cớ nổi nóng, đập đồ lung tung nữa.”

“Hừ, câu này nương đã nghe bao nhiêu lần rồi, cũng đếm không hết.” Đại thái thái liếc nàng một cái.

Cao Vân Dao thừa cơ lại nhào vào lòng Đại thái thái: “Thật mà, con đảm bảo đây là lần cuối cùng, nương...”

“Được.” Đại thái thái gạt đầu, kéo tay nàng lên.

Cao Vân Dao đứng dậy, lập tức lộ vẻ hưng phấn: “Nương, người định làm sao trừng trị nha đầu chết tiết kia?”

“Con...” Sắc mặt Đại thái thái lập tức trầm xuống, nhưng nhìn gương mặt sưng đỏ của con gái mình thì lại không tức giận được. Hừ, chuyện hôm nay đừng tưởng rằng bà không nhìn ra, rõ ràng là nha đầu Lý Thanh Ca lùi một bước để tiến hai bước, từng bước một ép Cao Vân Dao lùi đến đường cùng, mà trong tình huống đó thì bà không thể không giáo huấn con gái mình.

“Thôi, nếu con không thích tiểu tiện nhân đó thì nương sẽ diệt trừ nó là được, nhưng điều kiện là từ nay về sau con phải an phận.” Đại thái thái nói.

“Uhm” Cao Vân Dao lập tức ngồi xuống bên cạnh Đại thái thái, “Nương nói cái gì con cũng nghe hết, vậy thì, nương định đuổi tiểu tiện nhân đó đi sao?”

“Đi?” Đại thái thái hừ lạnh một tiếng, thật vất vả gạt được nó đến đây, làm sao dễ dàng cho nó đi được?

Tuy rằng Hách Liên Ngọc không còn, nhưng nữ nhi của nàng ta giống hệt nàng ta, làm cho bà vừa nhìn đã thấy chướng mắt, làm sao bà có thể để cho nó đi dễ dàng như vậy?

Đi, rồi khỏi Cao gia, vậy thì quá lợi cho tiểu tiện nhân rồi.

“Chuyện này con đừng lo.” Đại thái thái nói “Con chỉ cần nhớ từ nay về sau con phải thu bớt tính xấu của mình, tốt nhất phải học theo Hà biểu tỷ của con, mừng hai tháng sau đại ca con sẽ tròn mười tám, đến lúc đó Tam điện hạ và Thất điện hạ đều tới, phải làm gì thì không cần nương dạy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đấu võ mồm

Lý Thanh Ca trở lại Hà Hương viện, Túy Nhi và Hồng Hi hai người tiến lên đón.

Túy Nhi sợ Lý Thanh Ca chịu thiệt, vì hôm qua Đại tiểu thư Cao Vân Dao đã làm khó tiểu thư của nàng, nàng nghe được từ miệng của các ma ma nha hoàn, những người này miệng mồm độc địa, còn nói tiểu thư nhà nàng là cục đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, nhìn thấy Đại tiểu thư cũng không biết cúi đầu, còn cười đùa nói là chọc giận Đại tiểu thư thì sau này phải nếm mùi đau khổ.

Chuyện này cũng thôi, nhưng sau đó đám người này càng nói càng quá đáng, nói ngay cả Đại thiếu gia cũng không thèm nhìn tiểu thư một cái, lại nhìn đáng dấp Hạ tiểu thư, một cô nương như thế, không chỉ thân hình này nở, tính tình cũng vô cùng tốt, gặp ai cũng hòa khí, ra tay hào phóng, không chỉ các chủ nhân mà bọn nô tài cũng đều được nàng ban thưởng không ít thứ, hừ, còn Lý tiểu thư thì kém xa.

Túy Nhi nghe không phục, tranh luận với đám người này mấy câu, ai ngờ đám cậu nô tài kia ỷ vào đồng người lại xông vào đánh nàng một trận, nàng có một mình không đánh lại, cuối cùng thảm bại, cho dù đã thay đổi quần áo tóc tai, khoe miệng vẫn còn đọng máu, còn vết bầm trên đùi thì hết sức rõ ràng.

Những chuyện này đều không quan trọng, nàng biết tiểu thư đi chọn vải vóc nhất định sẽ chạm mặt với Đại tiểu thư, hôm qua đã đắc tội Đại tiểu thư, dựa vào lời của những kẻ nô tài đáng ghét đó nói, nói không chừng hôm nay tiểu thư sẽ chịu thiệt, cho nên nàng mới sốt ruột.

Lần này thấy Lý Thanh Ca bình yên vô sự trở về, Túy Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy nàng tóc tai hơi rối, gò má có chút sưng đỏ, nhất thời liền đoán được đã xảy ra chuyện gì, vì cách đây không lâu nàng đã trả qua, những nữ nhân kia mà đánh người thì cũng chỉ có mấy chiêu nắm tóc, tát tai, bầm vào thịt, đáng ghét...

“Tiểu thư, người sao vậy?” Mặc kệ đau đớn ở khoe miệng, Túy Nhi nhìn Thanh Ca liền hỏi: “Có phải bị Đại tiểu thư đánh?”

Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một chút cũng lấy làm kinh hãi: “Người sao vậy?”

“Nô ti...” Túy Nhi vội cho miệng lại, cười khan một tiếng: “Không cần thận va vào cửa.”

“Thật sao?” Dĩ nhiên Lý Thanh Ca không tin, “Ai đánh?” Rõ ràng như thế mà nha đầu này còn nói là va vào cửa.

Àch, Túy Nhi cứng đờ, Hồng Hi đứng khoanh tay, ở một bên cười chế nhạo: “Còn có thể làm sao, Túy Nhi của chúng ta hôm nay là nữ hiệp, lấy một địch tám, ha ha, thật là lợi hại, bị người ta đè xuống đất đánh, tới nỗi bản thân mình họ gì cũng quên.”

“Ngươi là đồ khốn kiếp, uổng cho ta ngày thường còn kêu ngươi một tiếng Hồng Hi tý tý, hừ, gặp phải chuyện không giúp thì thôi, còn đứng đây cười trên nỗi đau của người khác, chẳng trách người ta nói ngươi là yêu tinh, một con yêu tinh không có lương tâm, ăn cháo đá bát.” Túy Nhi phản kích.

“Ngươi, ai nói? Ai dám nói bốn cô nương là yêu tinh, có giỏi thì nói trước mặt bốn cô nương đi.” Hồng Hi lập tức đỏ mặt tức giận.

Túy Nhi cười xì một tiếng: “Nói trước mặt? Hừ, yêu tinh nhà ngươi, người ta sợ bị ngươi ăn thịt đó.”

“Ngươi, Túy Nhi, cái miệng của ngươi đúng là thích bị đánh mà.” Hồng Hi trừng mắt nhìn nàng, cười lạnh.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng liếc nhìn Hồng Hi một chút, sau đó gọi Túy Nhi: “Theo ta vào phòng bôi thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Khuyến cáo

Lý Thanh Ca dẫn đệ đệ và Túy Nhi vào phòng, vẫn còn nghe được âm thanh mắng chửi của Hồng Hi.

Túy Nhi tức giận đến đỏ mắt, giậm chân một cái, cầm chung trà trên bàn muốn quay ra liều mạng với Hồng Hi.

Lý Thanh Ca phì cười, đoạt lại chung trà trong tay nàng: “Ngươi muốn dùng cái này đập vào đầu nàng ta?”

“Đập vào mặt.” Túy Nhi lớn tiếng nói, sau đó chưa hết giận, còn quay về phía cửa sổ hô to một câu: “Đập chết đồ yêu tinh không biết xấu hổ.”

“Quay lại.” Lý Thanh Ca kéo nàng ngồi lại ghế: “Mau ngồi xuống, mặt của mình ra nông nổi này còn đi để ý người khác?”

Sau đó nàng bảo Lý Thanh Họa lấy thuốc mỡ ra cho nàng.

“Ồi.” Túy Nhi ngồi trên ghế còn không an phận, miệng rì rầm: “Tiểu thư, người cũng mặc kệ sao, nha đầu chết tiệt kia càng lúc càng không quy củ, thật đó.”

“Ta biết.” Lý Thanh Ca cười nhạt, ngón tay mềm nhẹ thoa thuốc lên cho Túy Nhi.

“Không, người không biết.” Túy Nhi đẩy tay nàng ta, vội la lên, “Tiểu thư, nha đầu Hồng Hi ăn cháo đá bát, nàng ta...”

“Nàng ta làm sao?” Lý Thanh Ca đặt thuốc mỡ vào lại trong hộp, ánh mắt bình tĩnh nhìn Túy Nhi, nếu nàng đoán không lầm, Hồng Hi kia tất nhiên là nhìn thấy Đại thiếu gia, sau đó thì muốn đi quyến rũ hắn.

“Nàng ta...” Gương mặt của Túy Nhi đỏ lên, cúi gầm mặt xuống đất, sau đó nói: “Nha đầu kia không biết xấu hổ, nàng ta...quyến rũ Đại thiếu gia.”

“Ồ.” Lý Thanh Ca khẽ hừ một tiếng, đưa thuốc cho nàng, “Tự mình soi gương mà thoa đi.”

Như vậy thôi? Mặc kệ sao? Dĩ nhiên Túy Nhi không hài lòng với phản ứng của Lý Thanh Ca, dù thế nào thì Đại thiếu gia Cao Dật Đình cũng là hôn phu của tiểu thư mà.

Lý Thanh Ca ngồi vào một cái ghế khác, ôm Họa Nhi vào lòng: “Đói bụng không?” Sáng nay căn bản là không có gì để ăn.

Lý Thanh Họa gật gù.

“Thúy Xảo đâu?”

Túy Nhi sững sờ, lắc đầu: “Không phải đã đi Noãn Hương Ổ cùng với tiểu thư sao? Ah đúng rồi, tiểu thư đã chọn được vải chưa? Còn nữa, trên mặt người bị gì vậy?”

Lý Thanh Ca cũng không trả lời, chỉ nói: “Mau chỉnh trang lại rồi đi nhà bếp làm chút gì đó ăn, Họa Nhi đói bụng rồi.”

Vâng.” Túy Nhi đáp một tiếng, liền đi tìm gương, sau đó tự thoa thuốc. Chỉ là có lẽ do được tính hơi mạnh, nàng vừa thoa lên vết thương liền trợn mắt hô đau.

Lý Thanh Ca nghe xong lắc đầu: “Không biết đánh nhau thì đừng học người ta, sau này nếu nghe người khác nói linh tinh, ngươi cứ xem như mình bị cảm điếc, biết chưa?”

Túy Nhi gật đầu, nhưng ngẫm lại thì thấy không ổn, tiểu thư làm sao biết nàng can thiệp vào chuyện của người khác nên bị đánh? Còn biết là người khác nói linh tinh?

Chỉ là, nàng còn chưa hỏi thì Thúy Xảo đã trở về.

Lý Thanh Ca cũng không hỏi nàng đi đâu, chỉ nói Họa Nhi đói rồi, bảo nàng xuống bếp mang bữa trưa lên.

Thúy Xảo vừa ra đến cửa liền dặn dò hai tiểu nha đầu đi làm, còn mình thì quay vào phòng.

Túy Nhi nhú mày lần bần: “Tiểu thư, Hà Hương viện chúng ta cũng quá không quy củ, không biết ai là chủ nhân ai là nô tài nữa.”

Lý Thanh Ca cười nhạt, cũng không để ý tới, trong lòng tự có chủ ý riêng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Do thám giữa đêm

Đêm đó, ánh trăng như hoa.

Lý Thanh Ca nằm trên giường không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại thì trước mắt luôn là hình ảnh của con gái mình.

Con gái nàng...

Từ nơi âm u, hình như con bé cũng đang nhớ nàng.

Buồn bực mất tập trung, nàng một mình đứng dậy, tùy ý mặc một bộ quần áo liền mở cửa phòng, một mình đi về nơi đó.

Cao phủ này vẫn giống như kiếp trước của nàng, cho nên, nàng khá quen thuộc đường đi nơi này.

Chỉ là, phòng chứa củi đó.

Khi nàng đến nơi mới thấy, nó hoàn toàn khác với khi nàng chết.

Nơi này cây cối xanh um, mùi hoa lan tỏa, một tòa biệt viện ở chính giữa, vô cùng khác biệt, dưới mái hiên còn có vài cái lồng đèn xinh đẹp. Chỉ là, ngon lửa chấp chôn đó có vẻ rất âm u và thê lương.

Lý Thanh Ca nắm chặt tay áo, đột nhiên nhớ lại, nơi này trước kia chẳng phải là nơi Tứ di nương sống sao?

Tứ di nương là mỹ nhân trong Lệ Hương Uyển nổi danh ở kinh thành, sau đi theo Cao Viễn, còn sinh cho hấn Cao Văn Tuệ, bà xinh đẹp như hoa lại có kỹ thuật nhảy cao siêu, cho nên rất được Cao Viễn yêu thích.

Chỉ là, kiếp trước sau khi nàng đến Cao gia được ba năm thì xảy ra hỏa hoạn, Tứ di nương bất hạnh qua đời, cũng bởi vậy mà nơi này trở thành phòng chứa củi, còn nàng vào giây phút cuối cùng lại bị đẩy đến đây.

Nhưng kiếp này, không ngờ khi nàng đến thì Tứ di nương đã sớm qua đời vì bệnh nặng.

Nhìn căn nhà lạnh lẽo âm trầm trước mặt, Lý Thanh Ca có chút mơ hồ, không lẽ là kiếp trước nàng nhớ lầm, hay là mọi chuyện đã hoàn toàn khác đi?

Nhưng dù thế nào, con gái nàng đúng là chết ở đây.

Đêm giao thừa, tuyết dày đặc, Lý Bích Như ném đũa bé đang bị hôn mê ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, phía bắc gian nhà vang lên một âm thanh, lòng Lý Thanh Ca như muốn nổ tung.

“Con gái.” Nàng chạy về hướng âm thanh phát ra, chỉ cảm thấy trong góc phòng đen sì sì tựa hồ có bóng người lóe qua.

Là con gái nàng sao? Nhưng con gái nàng còn chưa đầy ba tuổi, làm sao lại cao như vậy?

Là ai?

Nàng lập tức đứng lại, một trận gió đêm thổi qua, thân thể nàng run rẩy theo.

Kiếp trước xảy ra trận hòa loạn lớn, Tứ di nương chết không thấy xác, sau đó mọi người còn nói trận hòa loạn đó rất kỳ lạ, cái chết của Tứ di nương cũng không rõ ràng.

Sau đó...

Cái thuật sĩ nói là Cao phủ có người xui xẻo, chính vì có người như vậy nên trong phủ mới xảy ra tai họa.

Sau đó nữa...

Thuật sĩ nhìn Lý Thanh Ca, lại xem bát tự của nàng, sợ hãi đến hai mắt muốn rớt xuống.

Nữ tử này chính là thiên sát cô tình tái thế, lại là nữ nhân thuần âm, phạm người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế.

Thế là mọi người như tỉnh ngộ.

Nữ nhi Lý gia Lý Thanh Ca, khắc chết cha mẹ, khắc chết ấu đệ, lại liên lụy khiến cho Cao phủ xảy ra bất hạnh, ngay cả cái chết của Tứ di nương cũng được giải thích rồi.

Nhưng mà nàng không tin, nàng chưa từng tin.

Nếu nàng là thiên sát cô tình, chuyên khắc người, người tiếp xúc với nàng đều không được chết từ tế, vậy thì tại sao Đại thái thái, Hạ Chi Hà, Lý Bích Như, thậm chí Cao Dật Đình, những kẻ chuyên làm chuyện xấu này đều không sao?

Là âm mưu là hãm hại, kiếp trước có lẽ nàng không biết, nhưng chết qua một lần, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Là ai ở đó?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến một giọng nam nhân quen thuộc, Lý Thanh Ca quay đầu lại, thấy Cao Dật Hiền đứng ở cửa viện, trong tay nhấc theo một chiếc đèn lồng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nữ quỷ

Cả người Lý Thanh Ca cứng đờ, nhìn Cao Dật Hiền trong bóng đêm, tức thời không biết mở miệng thế nào.

“Là ai? Mau ra đây cho gia, nếu không tiểu gia sẽ không khách sáo.” Cao Dật Hiền giọng cao đèn lồng, tựa hồ muốn nhìn rõ người trong sân.

Lý Thanh Ca hô hấp nặng nề, tiếp theo liền vượt thẳng quần áo, ung dung thông thả đi ra ngoài.

Lý Thanh Ca càng tiến đến gần, hai mắt Cao Dật Hiền càng tròn to, mãi đến khi nàng đến ngay bên cạnh, hắn còn cầm đèn lồng soi vào mặt nàng, dưới ánh nền lung linh, gương mặt Lý Thanh Ca đẹp như tranh vẽ, sắc mặt hồng hào, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng ban ngày, còn có thể một phần ôn như khiến người ta sợ hãi.

Cao Dật Hiền nở nụ cười: “Tiểu gia còn tưởng là nữ quỷ xinh đẹp nhà ai, không ngờ là nha đầu muội.”

Lý Thanh Ca không nói gì, đôi mắt đen óng chap chòn một luồng ánh sáng u ám, nói theo một cách nào đó, nàng cũng chính là nữ quỷ rồi.

Một u hồn mang theo oán hận, một lần nữa nhập vào thể xác của chính mình khi còn trẻ.

Thấy nàng không nói lời nào, đôi mắt lập lòe ánh sáng dị dạng, Cao Dật Hiền đột nhiên giật mình một cái, sắc mặt hơi tái: “Muội có sao không?”

Lý Thanh Ca liếc hắn một cái, không nói gì, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

“Này, muội đi đâu?” Cao Dật Hiền gọi.

Lý Thanh Ca không để ý tới, chỉ đi thẳng, trong lòng nàng có cảm giác căm ghét không nói ra được với người này.

Cao Dật Hiền vò đầu, có chút thất bại mà thở dài, sau đó nhắc đèn lồng đuổi theo, đi bên cạnh nàng: “Ta đưa muội về.”

“Ngươi không sợ ta là nữ quỷ?” Nàng đột nhiên đứng lại, dùng ánh mắt thăm thẳm nhìn hắn, lúc này thần sắc hắn đột nhiên thay đổi, nàng nhìn thấy rõ ràng.

Hừ, Cao Dật Hiền đảo mắt, cúi đầu xuống thì thăm vào tai nàng: “Có nữ quỷ xinh đẹp như muội, tiểu gia ta đúng là có lợi rồi.”

Hai gò má Lý Thanh Ca nóng lên, trừng mắt với hắn một cái, tiếp tục bước đi.

“Ca Nhi muội muội, chờ ta.” Cao Dật Hiền vội chạy theo.

“Không cần ngươi đưa.” Lý Thanh Ca lạnh lùng nói.

“Tại sao?” Cao Dật Hiền cảm thấy kỳ lạ, giữa đêm khuya, nàng là một cô nương mà không sợ sao?

“Chán ghét ngươi.” Lý Thanh Ca nói một cách dứt khoát.

“Ồ.” Cao Dật Hiền nhẹ hừ một tiếng, không biết là do không nghe rõ hay là cảm thấy chuyện này không có gì to tát.

“Muộn như vậy, sao muội lại đến đây?” Từ khi Tứ di nương chết bệnh, nơi này thường có động tĩnh khác thường vào ban đêm, hạ nhân đều lén lút nói Tứ di nương âm hồn không tan, cho nên hầu như không ai dám đến gần, không ngờ tiểu nha đầu này lại xuất hiện ở đây lúc nửa đêm.

Hắn rất khó hiểu.

Trong lòng Lý Thanh Ca cứng lại, đột nhiên nhìn sang hắn: “Còn ngươi, tại sao lại tới đây?”

“Ha.” Cao Dật Hiền giương môi nở nụ cười, có vẻ ngả ngớn tà dị.

Lý Thanh Ca hơi nhướn mày, liền đoán được hắn chuẩn bị nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đánh hắn

“Nghe nói buổi tối ở đây có quỷ, tiểu gia ta bình sinh thấy rất nhiều thứ, chỉ chưa từng thấy quỷ, cho nên hiếu kỳ mới đến xem thử. Đáng tiếc, vài buổi tối rồi cũng không thấy nửa con quỷ nào, còn tưởng rằng nữ quỷ quá xấu, không dám ra gặp ta, suýt nữa đã thất vọng rồi, khả khả, may mà hôm nay tình cờ gặp muội, trong lòng tiểu gia...” Mặt mày Cao Dật Hiền hớn hờ, tựa hồ rất vui vẻ “Ca Nhi muội muội, thật là đúng lúc quá, trong hôm nay chúng ta đã gặp nhau ba lần, muội nói, có phải là rất có duyên không?”

Lý Thanh Ca lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nói thẳng thừng như thế đúng là quá không biết xấu hổ rồi.

Cao Dật Hiền thấy vẻ mặt nàng không được tốt, đành phải im lặng, nhưng một lúc sau lại không nhịn được mà nói: “Ca Nhi muội muội, còn tức giận chuyện lúc sáng sao?” Âm thanh hắn trầm thấp, mang theo vẻ dụ dỗ lấy lòng.

Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc đến Lý Thanh Ca đã cảm thấy gò má mình đau rất.

“Không sao.” Lý Thanh Ca trầm giọng nói. Kiếp trước, nàng vừa đến Cao gia ngày đầu đã bị Cao Vân Dao bạt tai, sau này thì chuyện bị mắng bị đánh là chuyện như cơm bữa, đời này nàng đã thề tuyệt không để lịch sử tái diễn, nhưng mà, ngày thứ hai đến Cao gia nàng đã trúng một bạt tai của Cao Dật Hiền.

Lẽ nào đây là số mạng? Dù đã sống lại lần nữa, nàng cũng không chạy trốn được vận mệnh? Lý Thanh Ca nàng nhất định phải bị Cao gia bắt nạt?

Nàng rất hận, cho dù là số mạng nàng cũng phải liều một phen, cho dù phải biến thành tro bụi mãi mãi không được luân hồi.

Về mặt nàng đột nhiên ác liệt, trong mắt tỏa ra lạnh lẽo âm trầm, khiến trong lòng Cao Dật Hiền hơi run, nha đầu này, nha đầu này sao lại...

Rốt cuộc là chuyện gì làm cho ánh mắt nàng lạnh lùng như thế? Như tới từ địa ngục, như là...

Nghĩ tới đây, trong lòng Cao Dật Hiền có chút hoang mang, từ trong mắt Lý Thanh Ca, hắn tựa hồ nhìn thấy được địa ngục hắc ám thâm lương.

Nhưng mà, nàng còn nhỏ tuổi như thế, lại có bộ dạng như hoa, vì sao trong đôi mắt trong suốt như thủy tinh lại có biểu tình đó?

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền khẽ gọi, yếu hèn hơi khô rát: “Nếu như, nếu như muội thật sự tức giận, vậy thì Dật Hiền ca ca cho muội đánh lại một cái, được không?”

“Đánh người?” Lý Thanh Ca ngẩn cao đầu, hơi nghi hoặc một chút.

“Ừm.” Cao Dật Hiền nghiêm túc gật đầu, “Nếu như có thể làm muội hết giận, ta không ngại hy sinh một lần.”

Nói xong, hắn thật sự cúi đầu xuống thấp, đưa mặt ra.

Lý Thanh Ca thoáng nghiêng đầu, nhìn gò má hắn không chớp mắt, dưới bóng đêm mờ lung, dung mạo hắn như ngọc điêu khắc, khiến cho người ta có loại kích động muốn hủy diệt.

Cao Dật Hiền bị nàng nhìn đến phát hoảng, vừa định ngẩng đầu lên đã bị Lý Thanh Ca tát một cái thật mạnh vào mặt.

Một tiếng bộp vang lên giòn giã, vang vọng giữa không trung, thẳng thẳng dứt khoát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sắc lang

Đèn lồng trong tay rơi xuống, gương mặt tuần tú của Cao Dật Hiền nghiêng qua một bên, đầu óc choáng váng, bên tai cũng vang lên ong ong.

Nha đầu chết tiệt kia, ra tay tàn nhẫn như vậy, muốn tát chết hắn hay sao?

Trong lòng Cao Dật Hiền phần uất, đang muốn tranh luận với nàng, ai ngờ Lý Thanh Ca đã bỏ đi từ trước rồi.

“Tiểu nha đầu, muội có lương tâm hay không hả?” Cao Dật Hiền gặm nát đèn lồng, lập tức đuổi theo.

Lý Thanh Ca hồ hững, trong lòng không tự chủ được là lờm một cái, ngớ ngẩn, là hắn bảo nàng đánh, bây giờ sao lại oán giận?

Cao Dật Hiền thấy nàng không để ý, tiến lên một bước kéo lấy cánh tay nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu gia đẹp trai như thế mà muội cũng xuống tay được?”

Dĩ nhiên, hắn sẽ không đổ lỗi là do bản thân mình không đủ sức quyến rũ, mà quy kết thành Lý Thanh Ca còn nhỏ, còn chưa hiểu biết gì về nam nhân.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn hắn, nhìn cánh tay hắn đang nắm chặt tay mình, sau đó lại nhìn lên trên một chút, nhìn vào gương mặt vừa bị đánh của hắn, nét mặt nàng thể hiện rất rõ ràng ý tứ: Buông tay ra, nếu không sẽ ăn thêm một cái tát.

Cao Dật Hiền nheo mắt nhìn nàng, đột nhiên nổi lên tính cố chấp.

Ta cứ không buông tay, muội làm gì được?

Hắn tà ác nhử mày, bộ dáng rất lưu manh, sau đó ngả ngón liếc mắt nhìn khắp người nàng, sau đó lại liếc nhìn qua bốn phía chung quanh.

Ý tứ rất rõ ràng là: Bây giờ đêm khuya thanh vắng, bốn bề vắng lặng, nàng là một tiểu nha đầu, có khác gì miếng thịt trong miệng con sói như hắn.

Lửa giận bùng lên trong ngực, Lý Thanh Ca giương tay vung thẳng về mặt hắn.

Khóe môi Cao Dật Hiền cong lên nụ cười xấu xa bắt lấy tay nàng.

Như vậy, đôi tay nàng đều nằm trong tay hắn.

“Buông tay.” Lý Thanh Ca lạnh giọng quát lớn.

Cao Dật Hiền nháy mắt mấy cái: “Không buông, trừ khi muội gọi ta một tiếng Dật Hiền ca ca.”

“Vô liêm sỉ.” Lý Thanh Ca dùng chân đá hắn.

Hắn tránh qua, ngược lại xoay người nàng lại, trực tiếp ôm vào trong ngực, lồng ngực to lớn dán sát vào lưng nàng, đầu khẽ cúi xuống, cằm đặt lên cổ nàng, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai nàng.

“Người...” Nhất thời toàn thân Lý Thanh Ca như hóa đá, cứng ngắc như pho tượng.

Luồng khí ẩm áp dần di chuyển bên tai nàng, gây tê dại khó nhin, Lý Thanh Ca có cảm giác như con cá bị mắc câu, sợ hãi giẫy dụa trong lòng ngực hấn.

“Thả ra, nếu không thì ta sẽ giết ngươi.” Lý Thanh Ca gào thét, nhưng hai tay bị kèm chế, cả người bị hấn ôm vào ngực, căn bản không thể động đậy.

“Ah.” Hấn ha ha cười nhẹ, đôi môi mềm lại bỗng nhiên ngậm lấy vành tai nàng, khẽ cắn nhẹ: “Muội đã nói ta là vô liêm sỉ, vậy sao ta lại không làm chút chuyện vô liêm sỉ chứ, chẳng phải sẽ có lỗi với lời nhận xét của muội sao?”

Hồ hập Lý Thanh Ca ngưng lại, cảm giác tim như ngừng đập, thân thể lập tức như vô lực.

Cho dù kiếp trước nàng đã có con, nhưng đối với chuyện nam nữ nàng không hiểu nhiều, lần duy nhất đó chính là lúc giúp Cao Dật Đình giải độc, nhưng khi đó vì căng thẳng sợ sệt, quá trình đó chỉ có đau đớn, không còn cảm giác gì khác.

Giờ khắc này đối mặt với trêu chọc của Cao Dật Hiền, Lý Thanh Ca lập tức bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Buồn bực

Lý Thanh Ca không thể cử động, cả người cứng đờ trong lòng ngực hấn, tuy rằng vừa bắt đầu nàng vừa luống cuống vừa thẹn thùng, nhưng dần dần nàng bình tĩnh lại, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, nàng ngã ngửa đầu về phía sau, đập thẳng đầu vào cằm hấn

Cao Dật Hiền ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì Lý Thanh Ca đã nhẹ răng cắn hấn một cái.

“Ah.” Cao Dật Hiền bị đau khẽ rên nhưng vẫn không buông nàng ra, trái lại vì cái cắn này mà đôi mắt trong trẻo lập tức trở nên thâm trầm.

“Nha đầu, muội đang tức giận sao?” Âm thanh hấn trầm thấp, mang theo hơi thở nóng rực, vốn chỉ muốn đùa nàng một chút, không ngờ giờ khắc này lại cảm thấy một ngọn lửa nóng đang bốc lên.

Thừa cơ hội nàng quay người lại, mặt đối mặt với hấn, hơi ngẩn đầu, nhìn vào đôi mắt sâu sắc của hấn, nàng nở nụ cười lạnh lạnh: “Ta vẫn thích nghe người gọi ta là... tiểu tẩu tử hơn.”

Ầm, như có cái gì đó đột nhiên bùng nổ trong đầu, cả người Cao Dật Hiền lập tức cứng đờ, như bị người ta dội một chậu nước đá, lạnh thấu tim.

Nhưng nhìn sự giao hoạt trong mắt Lý Thanh Ca, hấn không cam lòng, tức giận nắm chặt eo nàng, dùng hết sức đẩy nàng ép vào một gốc cây, giữ chặt lấy nàng.

“Tiểu tẩu tử? Thật sao?” Ngón tay thon dài nắm lên cái cằm nhỏ của nàng, hấn bình tĩnh nhìn, gương mặt tà mị của hấn mặc dù có vẻ buồn bực vô cùng, nhưng vẫn mang theo nụ cười cổ hữu, có chút ngả ngớn, có chút xấu xa.

Bóng đêm thâm trầm, không biết từ khi nào một mảnh trăng cong cong đã treo trên bầu trời, chiếu xuống một luồng sáng màu bạc ẩm áp.

Gió đêm nhẹ thổi, mang theo từng cơn lạnh, Lý Thanh Ca đứng trước ánh mắt lạnh lùng của hấn, chỉ cảm thấy tay chân tê dại, mặt khác, thân cây thô ráp sau lưng khiến nàng thấy đau, nhưng nàng không đầu hàng, khóe môi mỉm cười châm chọc hấn: “Không thích gọi như thế sao? Hay ta gọi ngươi là ca ca được không? Hay là Nhị đệ?”

Cao Dật Hiền bị vẻ mặt của nàng chọc tức.

“Tiểu nha đầu, không ngờ muội lại thích kiểu đùa dai thế này? Được, đêm nay tiểu gia sẽ thỏa mãn muội.” Hấn gần như thô bạo kéo y phục của nàng, muốn nhìn thấy ánh mắt nàng sợ hãi, muốn nghe nàng xin tha thứ.

Nhưng mà, phản ứng của Lý Thanh Ca khiến hấn thất vọng.

Quần áo xộc xệch, lộ ra phần xương quai xanh và một mảng da thịt như ngọc, mái tóc đen như mực bị xổ tung rối loạn, buông xuống trên đầu vai.

“Không lẽ Nhị đệ không thích?” Ánh mắt lưu chuyển, nàng thậm chí còn khẽ cười khanh khách, tiếng nói cười uyển chuyển như tiếng ngọc khua, nhưng lại lạnh lẽo thấm vào da thịt.

Ngón tay lạnh lạnh chậm rãi men theo cằm của nàng trượt xuống, ánh mắt Cao Dật Hiền nặng nề, mang theo ý cười nồng đậm.

Tiểu nha đầu này, uống cho hần từng lẫn lộn giữa chốn hương phấn bao lâu nay, nhưng không ngờ tối nay lại thua trong tay nàng? Lại dùng phép khích tướng vụng về như vậy.

Trong lòng Cao Dật Hiên thở dài, đầu cúi thấp xuống, cảm giác được thân thể nàng hơi cứng đờ, trong mắt xẹt qua một ý cười rồi biến mất, hần dán mặt vào bên tai nàng, trầm thấp ní non: “Thích chứ, gia rất thích, nhưng mà, gia càng thích nghe muội gọi ta là tướng công hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cưới muội

Tướng công?

Âm thanh trầm thấp kia như một lời nguyên lột vào tai nàng, Lý Thanh Ca chỉ cảm thấy cả người đau đốn, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

Tướng công? Nền đồ chấp chôn, âm thanh vang vọng, nàng tựa hồ nghe tiếng nam nhân cười lạnh.

Không để ý nàng đang có mang, một cước đạp nàng lăn dưới đất, trong mắt hoàn toàn là căm ghét và xem thường, hần lạnh lùng cười nói, Lý Thanh Ca, đừng uống phí tâm sức nữa, cho dù ta và ngươi thành thân, cho dù ngươi có mang hài tử của ta, nhưng vậy thì sao? Ngươi mãi mãi không có được trái tim ta, trong lòng ta chỉ có một thể tử, chính là Hà Nhi, Hà Nhi của ta.

Đêm đó, hần ném nàng ra khỏi phòng tân hôn, biến nàng thành trò hề.

Ngay cả đứa con chưa ra đời của nàng cũng trở thành trò hề.

“Muội sao vậy?” Cảm giác được nàng đang phát run, Cao Dật Hiên vội vàng chỉnh sửa lại y phục cho nàng, nhưng nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Vừa nghĩ đến hài tử, mặt Lý Thanh Ca trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, cả người lạnh lẽo.

Cao Dật Hiên có chút kinh sợ, vội nắm chặt tay Lý Thanh Ca đưa vào trong ngực mình, lại phát hiện bàn tay nàng ướt đầm, hần giờ tay nàng lên để nhìn cho rõ, mới phát hiện toàn một màu máu đỏ thẫm.

Thì ra, không biết từ khi nào nàng đã bấm cho bàn tay mình máu me bết.

“Nha đầu, xin lỗi, Hiên ca ca chỉ đùa thôi, đừng coi là thật.” Cao Dật Hiên hoảng hốt, luống cuống giúp nàng băng bó lại.

Lý Thanh Ca chậm rãi ngẩng đầu, ngón tay xoa lên mặt hần, âm thanh khàn khàn dị thường: “Khiến ngươi mất hứng sao?”

Trong lòng Cao Dật Hiên rối rắm hỗn loạn, bị nàng nói như thế lại càng cảm thấy đau đốn.

Tiểu nữ nhân này, đừng khiến người ta đau lòng có được không?

“Không, Hiên ca ca chỉ muốn đùa...”

Hần áy náy giải thích, lời còn chưa dứt tay đã bị Lý Thanh Ca tóm lấy, chỉ thấy nàng cúi đầu, hàm răng mạnh mẽ cắn vào tay hần, con đau lập tức kéo tới.

Một cảm giác mằn mặn tràn ngập trong miệng Lý Thanh Ca, nhưng nàng không muốn buông ra, răng cắn sâu vào trong thịt, nước mắt cũng đồng thời không kềm được mà tuôn ra, từng giọt từng giọt liên tục rơi xuống, rơi xuống mặt nàng, rơi xuống tay hần, thiêu đốt trái tim nàng, cũng thiêu đốt trái tim hần.

Đau, rất đau, nhưng ngoại trừ nước mắt ra, nàng không nói được gì cả.

Cao Dật Hiên nhìn nàng, vừa vội vừa tức, nắm chặt nắm đấm lại, các khớp xương đều trắng bệch.

Giờ khắc này, hần chỉ cảm thấy mình là một tên khốn kiếp, một tên khốn kiếp trăm phần trăm đáng chết, thậm chí toàn bộ Cao phủ này cũng vậy.

Nàng, Lý Thanh Ca, chẳng qua chỉ là một cô bé mười hai tuổi, vừa trải qua nỗi đau mất đi phụ mẫu, đến Cao phủ vốn là muốn tìm sự an ủi và che chở, nhưng mà, vừa đến đây ngày đầu tiên đã bị Cao Vân Dao làm khó, ngày thứ hai lại bị hần tát một cái, đêm nay lại...

Hần chưa từng có cảm giác khinh bỉ và hận bản thân mình như vậy.

”Xin lỗi, nha đầu.” Bàn tay còn lại nhẹ nhàng xoa tóc Lý Thanh Ca, giọng nói Cao Dật Hiên trầm nhẹ, che giấu cảm giác đau đốn của mình.

Lý Thanh Ca từ từ ngẩn đầu, vết máu trên bờ môi càng có vẻ xinh đẹp.

Cao Dật Hiền có chút không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của nàng, nhưng vẫn trịnh trọng nói: “Nha đầu, chuyện tối nay ta rất xin lỗi, chờ đến khi muội cập kê, Hiền ca ca sẽ dùng đủ tam môi lục sính (các nghi thức cưới hỏi ngày xưa) đến cưới muội được không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Sói mẹ

Trên mặt Lý Thanh Ca mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt đen huyền như bóng đêm vô tận, thâm sâu đến không thể nhìn thấu.

“Người có nghe qua tiếng sói mẹ kêu rên chưa? Một con sói mẹ bị mất đi con con.” Nàng hơi ngửa đầu, nhìn về phía chân trời xa xa, mây đen quấn quanh trăng sáng.

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền sửng sốt, hần cầu hôn nàng, sao tự nhiên nàng lại nhắc đến sói mẹ? Vậy tức là...

Đồng ý hay là từ chối? Há?

Làm như không nghe thấy tiếng hần gọi, nàng nói tiếp: “Ta từng nghe qua, đó là tiếng gào khóc tan nát cõi lòng, tiếng bi ai vang vọng giữa bầu trời đêm tĩnh lặng, từng âm thanh len lỏi vào trong tai, đâm thấu lòng người, khiến người ta không thể ngủ được.”

Một con gió đêm thổi qua, Lý Thanh Ca theo bản năng ôm chặt thân thể, nhưng vẫn nói tiếp: “Nghe nói, đó là một con sói mẹ bị mất sói con.”

Không hiểu sao, nhìn dáng vẻ của nàng, Cao Dật Hiền đột nhiên cảm thấy rất khẩn trương, tựa hồ như nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào, tựa hồ như nàng không giống bất cứ ai trên đời này, hần muốn đưa tay ra an ủi nàng, nhưng dường như có một nguồn sức mạnh đang ngăn cản hần, thậm chí hần không nhắc nổi tay lên, chỉ có thể nhìn nàng chăm chú.

“Nha đầu, đừng nói nữa, đêm khuya gió lạnh, ta đưa muội trở về.” Hần vừa khuyên nhủ vừa cởi áo choàng của mình ra, bao lấy thân thể nàng.

“Người sống trên núi rất nghèo, mùa đông không có thu hoạch, chỉ có thể leo lên núi lúc trời giá rét mới có thể kiếm được chút đồ hoang dã, rồi mang xuống thành thị đổi với những người giàu có lấy thức ăn.” Lý Thanh Ca thoáng nghiêng đầu, tầm mắt rơi xuống trên người Cao Dật Hiền, giống như một đứa bé cố chấp bắt buộc phải có người nghe câu chuyện của nàng: “Đó là một con sói nhỏ vừa ra đời không lâu, nghe người ta nói, khi nó bị đưa đi, ngay cả mắt còn chưa mở, cả người xù lông lên rất đáng yêu, bọn họ nói, có lẽ là do trời lạnh thiếu thức ăn, nên sói mẹ phải rời xa sói con, đi chung quanh tìm kiếm thức ăn.”

Cao Dật Hiền lẳng lặng nhìn nàng, nghe nàng trầm thấp kể lại, tưởng tượng đến sự bi ai tan nát cõi lòng và khung cảnh thật giả khó phân biệt đó.

“Nha đầu, đừng nghĩ nhiều, những thôn dân đó cũng không cố ý, nếu không phải là bắt đắc dĩ...”

Lý Thanh Ca cười nhẹ, âm thanh trong trẻo cắt ngang Cao Dật Hiền: “Người có biết sau đó thì thế nào không?”

Cao Dật Hiền nhủ nhủ mi, thật sự không thể trả lời, một đám thôn dân và một con sói, còn có thể thế nào nữa? Cùng lắm thì sói mẹ kêu rên mấy đêm thôi.

“Bọn họ muốn giết sói mẹ, đó là một con sói có bộ lông trắng như tuyết, có người nói bộ lông của nó giá trị liền thành.” Lý Thanh Ca nói.

Vốn là một chuyện bình thường, nhưng không biết vì sao, bị Lý Thanh Ca kể lại khiến trái tim Cao Dật Hiền nhảy lên một cái, chỉ thấy có hơi lạnh từ bên trong cơ thể tỏa ra.

Tàn sát con non, lại giết con mẹ?

Nha đầu này, Cao Dật Hiền thương tiếc nhìn nàng, nàng đang nghĩ về hai mẹ con sói đáng thương đó sao? Không ngờ bên ngoài nàng giống như một cái gai sắc nhọn, nội tâm lại yếu đuối mẫn cảm như vậy.

Thấy ánh mắt của hần, đôi mắt Lý Thanh Ca cũng lóe lên, lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc, sói mẹ nhìn thấu thủ đoạn của thôn dân, ngược lại nhân lúc họ bận rộn bố trí cạm bẫy mà len vào làng...”

“Cái gì?” Cao Dật Hiền cả kinh.

“Nó giết hết súc vật.” Lý Thanh Ca nói.

“Ồ.” Cao Dật Hiền thờ phào nhẹ nhõm, “May mà không phải giết hết mọi người.”

Lý Thanh Ca liếc nhìn hần một cái, hàng mi dài che khuất sự khát máu trong mắt, có một chuyện nàng còn chưa nói tới.

Các công tử nhà giàu không thể biết tầm quan trọng của súc vật với nhà nông, không có súc vật thì không thể canh tác, ảnh hưởng sản lượng, cả năm không có thu hoạch, hơn nữa vừa có thiên tai vừa bị thu thuế, qua năm sau thì thôn dân chết đói hơn một nửa, thậm chí có người đổi con cho nhau để ăn, mất đi nhân tính.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bệnh lạ

Thấy Lý Thanh Ca cúi đầu không nói, Cao Dật Hiền sợ nàng đang khổ sở vì chuyện này, chỉ cất giọng cười rồi nhẹ nhàng vỗ đầu nàng: “Được rồi, nha đầu này không biết nghe chuyện từ đâu, có cần xem nó là thật tới vậy không? Có lẽ muội chỉ nghe được chuyện hư cấu thôi, người lớn muốn dọa đám trẻ con đi ngủ nên mới bịa ra đấy.”

Những lời này khi còn nhỏ hần vẫn thường nghe, chỉ cần không ngoan ngoãn đi ngủ thì mẫu thân sẽ dọa hần, nói không ngủ thì sẽ bị sói bắt đi.

Cho nên hần không nghĩ những gì Lý Thanh Ca nói là thật, dĩ nhiên, cũng tự động loại bỏ vẻ mặt sâu không lường được và sự bi an tỏa ra từ người nàng.

Lý Thanh Ca sâu sắc nhìn hần một chút, nàng muốn nói, đây là nàng đã trải qua, mấy đêm đó, sói mẹ kêu rên, nàng và con gái cũng đang ở trong làng, nàng thậm chí nhìn thấy đôi mắt khát máu của con sói mẹ, một khắc đó, nàng lo lắng bảo vệ con gái thật kỹ trong ngực...

Một khắc đó, nàng nhìn thấy ánh mắt giống hệt mình của con sói mẹ.

Đã từng, nàng sợ sói mẹ, bây giờ, nàng đã biến thành sói mẹ, đêm lạnh lẽo, nàng một mình loay hoay ở nơi kiếp trước mình chết đi, thấp giọng nghẹn ngào, tưởng niệm hài nhi, có ai biết được?

“Đi thôi.” Nhìn thấy sự u ám trong ánh mắt nàng, Cao Dật Hiền nhíu chặt lông mày, theo ý của hần, các cô gái đều là trong sáng ngây thơ chứ không phải như Lý Thanh Ca, quá mức hắc ám.

Một tay tự nhiên khoác lên vai nàng, hần đột nhiên cười một cái: “Đúng rồi, nghe muội nói lung tung cả buổi, còn chưa trả lời ta, rốt cuộc muội có bằng lòng gả cho ta không?”

Lý Thanh Ca lạnh lùng nhìn hần: “Người dám cưới sao?”

“Làm sao không dám?” Cao Dật Hiền nhíu mày, dáng vẻ chắc chắn: “Chỉ cần muội dám gả ta sẽ dám cưới, thế nào? Nếu muội không an tâm, ngày mai ta sẽ nói với Lão thái thái và Đại thái thái, để họ làm chủ.”

Lý Thanh Ca nghe hần nói như thật, không khỏi cười lạnh, vừa muốn lên tiếng thì nghe được một tiếng kêu thảm thiết sắc bén vang lên.

Hai người nhìn nhau, Cao Dật Hiền biến sắc, khoe môi hơi cong lên, trong lòng nghĩ đến, tính thời gian thì độc trên người Cao Văn Dao chắc đã phát tác rồi.

Cao Văn Dao mắc phải bệnh lạ, đến hôm sau đã truyền đi khắp phủ.

Mọi người nói bệnh của nàng đến rất kỳ quái, lúc ăn tối vẫn khỏe mạnh, ngủ đến nửa đêm đột nhiên thấy ngứa ngáy khó chịu, thức dậy soi gương mới phát hiện, trên da thịt trắng nõn nà không biết từ khi nào đã xuất hiện vô số mụn nhọt đỏ hồng.

Có một cơn bị vỡ chảy ra cả mũi, nước mũi tỏa ra mùi nồng tanh tưởi, cho dù mới vào cuối xuân, khí trời không quá nóng bức, nhưng mùi hôi này vẫn dụ đến không ít ruồi nhặng.

Mời Thái y đến, kết quả cũng không biết là bệnh gì, Đại thái thái nóng lòng vô cùng, cuối cùng chỉ còn cách sai người đi gọi lão gia Cao Viễn trở về.

Chỉ là, Lâm quý phi của Hoàng thượng một tháng trước đột nhiên ngã bệnh, các Thái y trong cung đều bó tay, Hoàng thượng nhất thời nổi giận liền ra một cái từ lệnh cho toàn Thái y viện, nếu Lâm quý phi có gì bất trắc thì toàn bộ Thái y viện phải chôn cùng.

Dĩ nhiên, người đứng mũi chịu sào chính là Tổng quản Thái y viện Cao Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 50: Hồi phủ

May là y thuật Cao Viễn rất tốt, thống lĩnh một đám trợ thủ đắc lực tỉ mỉ nghiên cứu suốt nửa tháng, coi như đã ổn định được Lâm quý phi, chỉ là, sợ bị tái lại nên vẫn ở trong cung chăm sóc, đề phòng phát sinh biến cố.

Vốn mọi chuyện đã tiến triển rất tốt, cho rằng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ lại biết được con gái bị bệnh lạ, nhất thời hoảng hốt, vội vàng nói rõ lý do với Hoàng thượng.

Đương kim Hoàng thượng Hách Liên Dĩ cũng là người hiểu lý lẽ, dù sao ái phi cũng không sao nữa, lập tức ban cho ân tình, thả Cao Viễn về nhà, thậm chí còn thưởng không ít đồ vật.

Chuyện đầu tiên khi Cao Viễn hồi phủ là chạy tới Dao Trúc Hiên.

Đoàn người Đại thái thái hoàng loạn chạy theo.

Trong Dao Trúc Hiên giờ khắc này khắp nơi bừa bộn, tiếng khóc lóc vang vọng khắp nơi.

Đến khi Cao Viễn tới nơi đã thấy mấy nha hoàn bị chặn ở cửa, muốn vào mà không dám vào, còn có hai nha hoàn đang đứng khóc.

Dung ma ma thấy thế, lập tức tiến lên đuổi những người không liên quan đi, “Còn đứng chắn ở cửa làm gì? Không mau tránh ra, Lão gia và Thái thái đến rồi.”

Cao Viễn lập tức đi vào, thấy trên bàn có chung trà bị đánh đổ, còn có mấy mảnh rèm cửa bị rách, chần đệm, sợi bông tan tác nơi nào cũng có, giữa không trung từng đàn ruồi nặng kêu vo ve.

Ở góc tây bắc, Cao Vân Dao như một con thú phát điên, đang bị hai nha hoàn to gan cố hết sức ngăn lại.

Thấy có người đến, Cao Vân Dao lập tức gào lên: “Cha, nương, mau cứu con, cứu con...”

Hai nha đầu kia vừa nghe thấy lập tức quay đầu lại, đã thấy Cao Viễn và Đại thái thái đang đi đến, lập tức buông lỏng tay ra: “Lão gia, Phu nhân.”

Đùng, Đại thái thái tiến lên cho mỗi người một cái bạt tai: “Khốn kiếp, các ngươi chăm sóc tiểu thư như vậy sao?”

“Phu nhân.” Nha hoàn chịu đòn kia đỏ mắt lên, vô cùng oan ức, thật sự là bệnh của Đại tiểu thư rất nặng, người khác không dám nhìn hay chạm vào, chỉ có hai người bọn họ không sợ buồn nôn không sợ truyền nhiễm mới đến giúp đỡ, ai ngờ Đại thái thái không phân biệt tốt xấu ra tay đánh người, khiến cho nàng không phục.

“Còn không mau cúi xuống, đến khi xong chuyện, bốn phu nhân sẽ xử lý ngươi sau.” Đại thái thái tức giận nói, con gái của bà, ngay cả bà còn không nỡ đánh, hai ả ngu ngốc này lại dám đề nó xuống đất sao?

“Đủ rồi.” Cao Viễn trầm giọng quát một tiếng, một bên thì dặn dò: “Bây giờ là lúc nào rồi? Mau, hai người các ngươi mau đề nó lại, không được cho nó gãi nữa.”

Đại thái thái bị một tiếng quát to này làm hết hồn, quay đầu lại nhìn thì thấy cả người Cao Vân Dao máu me đầm đìa, y phục đã bị xé ra, phần da dẻ lộ ra ngoài cũng không còn lành lặn, ngay cả gương mặt xinh xắn cũng bị những vết mụn nhọt đỏ hồng che khuất, còn có chút nước mủ không ngừng chảy ra.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh tươi, cả chục con ruồi đang xoay quanh trên đỉnh đầu nàng, tựa hồ đang tìm chỗ thích hợp mà ăn.

Đại phu nhân sợ đến mềm nhũn chân, cả người ngã xuống đất, may mà có Dung ma ma đứng sau đỡ lấy bà.

“Con của ta, sao con lại thành ra thế này?” Đại thái thái không ngừng khóc lóc, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cao Vân Dao làm gì còn nghe vào tai, toàn thân nàng có cảm giác ngứa thấu xương, lại như có vô số con sâu bò trên người, không đau, nhưng mà vô cùng ngứa, không nhịn được chỉ muốn gãi, càng gãi càng ngứa, càng ngứa càng gãi, vì vậy chưa đến nửa ngày, trên người nàng đã không còn một chỗ lành lặn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cười trên sự đau khổ của người khác

“Thả ra ta, thả ra ta” Cao Vân Dao giãy giụa như phát điên, nhưng hai nha đầu này được lệnh của Cao Viễn cũng không dám thả, hai người đứng hai bên giữ lấy nàng, không để cho nàng gãi nữa.

Làm vậy khiến con ngựa trong người Cao Vân Dao phát tát, không thể chịu được nữa liền nổi điên cắn hay nha đầu kia, trực tiếp hướng thẳng vào mặt mà cắn.

Chất lỏng nhom nhóp dính vào người, hai nha đầu suýt nữa ói ra, lại sợ bị lây bệnh truyền nhiễm từ nàng, sợ đến phát khóc.

Sắc mặt Cao Viễn nặng nề, quan sát chốc lát rồi nói: “Người đâu, mang dây thừng đến.”

“Lão gia, ông muốn làm gì?” Đại thái thái tựa hồ nhận ra cái gì vội tiến lên hỏi, sợ Cao Viễn dùng dây thừng trói con gái.

Cao Viễn không trả lời, trực tiếp phẩy tay đuổi bà ra, sai người mang bút mực đến, kê phương thuốc ngay tại chỗ, sau đó sai người đi bốc thuốc.

Bên này, Cao Vân Dao nhanh chóng bị người dùng dây thừng trói lại, ngay cả miệng cũng nhét vải vào, sợ nàng không nhin được mà cắn lưỡi.

“Lão gia, phải làm sao bây giờ đây? Hu hu, Dao Nhi của ta, nếu nó xảy ra chuyện gì thì ta đây cũng không muốn sống nữa.” Đại thái thái ngồi một bên liên tục khóc lóc.

Cao Viễn nhướn mày, lạnh lẽo trừng mắt nhìn Đại thái thái: “Nếu bà muốn nó chết sớm thì cứ khóc đi.”

Một câu nói khiến Đại thái thái nghẹn ngào chết.

Cao Viễn hoàn toàn không liếc nhìn bà một cái, chỉ lạnh lùng dặn dò hạ nhân, thu dọn sạch sẽ căn phòng, đem thiêu toàn bộ đồ vật Cao Vân Dao đã từng chạm qua, sau đó thì nấu một bồn nước nóng đến.

Đại thái thái thấy Cao Viễn sắp xếp đầu vào đó, nghĩ là con gái cũng không quá đáng lo, lúc này mới yên lòng.

Thế nhưng, thái độ của Cao Viễn với bà vẫn khiến cho bà thấy bị tổn thương.

Cho dù trái tim bà đã sớm bị nam nhân này làm cho thùng trăm ngàn lỗ, nhưng mà vẫn sẽ bị thương, vẫn sẽ đau lòng.

Bên trong Dao Trúc Hiên bận bịu rối loạn, trong Hà Hương viện, Lý Thanh Ca lại hiếm khi được thanh thản, đang cùng Túy Nhi và các nha đầu thu dọn hành lý, nhân lúc có ánh nắng thì mang quần áo ra phơi một chút, còn một số sách cũng phải thu dọn lại.

Thúy Xảo chủ yếu thu dọn quần áo, phân biệt ra y phục theo bốn mùa xuân hạ thu đông.

Túy Nhi phụ trách thu dọn sách vở, cái Lý Thanh Ca muốn xem thì để một bên, không muốn xem thì đóng gói lại. Mặc khác, giấy và bút mực mang từ Linh Châu đến cũng bày hết lên bàn.

Lý Thanh Họa ngồi trong lòng ngực tỷ tỷ, hứng thú nghe tỷ tỷ dặn dò này kia.

Xi... Đột nhiên, không biết nghĩ tới điều gì, Túy Nhi bật tiếng cười, xoay mặt lại nhìn Lý Thanh Ca nói: “Tiểu thư, sáng nay lúc đi lấy com, nô tì nghe nói Dao Đại tiểu thư bị bệnh lạ, ai cũng đoán chắc nửa đêm lúc đi nhà xí nàng ta đã đắc tội với thần nhà xí gì đó, cho nên mới khiến cả người hôi thối đến buồn nôn, cách mấy trượng vẫn ngửi thấy mùi. Hi hi, thật muốn xem thử bây giờ nàng ta thành ra thế nào.”

“Người khác trốn còn không kịp, ngươi còn muốn nhảy vào sao?” Thúy Xảo nghe vậy, đóng cửa tủ quần áo rồi nói.

Túy Nhi lại cười, đúng là cười trên sự đau khổ của người khác: “Ta đứng nhìn từ xa không được sao?”

“Ngao ngoãn đi, sách của ta đã thu dọn hết chưa?” Đúng rồi, có một quyển “Thảo mộc dược lý” người đã tìm được chưa?” Lý Thanh Ca hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lục soát

Túy Nhi vội le lưỡi, lúc này chỉ lo nghĩ đến bộ dạng chật vật của Đại tiểu thư mà quên mất chuyện tiểu thư dặn dò, nàng lập tức đi tìm kiếm.

Bên này, Lý Thanh Ca cũng mỉm cười, mặc kệ chuyện đó, nàng chỉ là mượn cớ để chặn miệng nha đầu Túy Nhi thôi.

Lúc này một tiểu nha đầu đi vào, bẩm báo: “Tiểu thư, Dung ma ma đến rồi, nói là có việc.”

“Bà ta?” Lý Thanh Ca hơi nghi hoặc, vào lúc này không phải bà ta nên bận rộn ở Dao Trúc Hiên sao? Tại sao lại đến đây? “Để cho bà ta vào đi.”

"Vâng." Tiểu nha đầu lập tức đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Dung ma ma đi vào, trên mặt mang theo ý lạnh như cười mà không cười, phía sau còn ba nha đầu trẻ tuổi, đều là người của Đại thái thái.

Vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Lý Thanh Ca chậm rãi đứng dậy, để Túy Nhi dẫn Lý Thanh Họa ra ngoài chơi.

“Dung ma ma có việc?” Nàng hỏi, trong lòng đã đoán được mấy phần.

“Lý tiểu thư, lão nô phụng lệnh của Đại thái thái, phải đến đây kiểm tra.” Dung ma ma ngẩng cao đầu, gương mặt già nua mang theo ý cười giả tạo “Đại tiểu thư nhà ta hôm qua đột nhiên nhiễm phải bệnh lạ, vì muốn đảm bảo, phàm là người đã từng tiếp xúc qua đều phải kiểm tra một chút, nếu có đồ vật khả nghi thì phải tiêu hủy hết.”

“Ồ, chuyện Đại tỷ tỷ bị bệnh ta cũng có nghe nói lúc sáng.” Lý Thanh Ca hơi khép mi mắt, chỉ trầm ngâm một lát thì than thở: “Nếu đã là lệnh của Đại thái thái thì Thanh Ca không dám ngăn cản, chỉ là, chỗ của ta đang thu dọn còn chưa xong, rất loạn, nếu Dung ma ma không ngại thì nơi này xin giao cho mọi người.”

“Lý cô nương yên tâm, các nô tì sẽ rất cẩn thận, không làm hư hỏng đồ của cô nương.” Tuy Dung ma ma nói khách khí, nhưng ba nha đầu phía sau đã nhào đến như hổ sói, người thì mở rương, người thì kéo mền, người thì tháo ngăn tủ.

Lý Thanh Ca lạnh lùng đứng nhìn, thật không giống kiểm tra, mà giống như lục soát tang vật.

Thì ra, sáng nay sau khi biết được Cao Vân Dao bị bệnh, Hạ Chi Hà liền bảo nha đầu đỡ mình đi đến phòng Đại thái thái, phân tích một phen với bà.

Nói là sức khỏe Dao muội muội luôn rất tốt, chưa từng bị nhức đầu cảm mạo gì, sao lại đột nhiên mắc bệnh lạ như thế? Theo cháu gái thấy, bệnh của Dao muội muội rất kỳ lạ, nói ra thật trùng hợp, Lý muội muội vừa đến thì tính tình Dao muội muội thay đổi, còn mắc bệnh như thế? Di, có khi nào là...? Cháu gái từng nghe nói ở Linh Châu rất tà dị, có người biết dùng sâu độc, nghe nói có thể khống chế tâm tính của người khác, còn có thể tùy ý lấy mạng người ta bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ Đại thái thái không tin lắm, nhưng khi bà và Cao Viễn tiến vào Dao Trúc Hiên, nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của Cao Vân Dao, tâm tư cũng lay động.

Thà tin là có chứ không thể tin là không, lúc này mới có việc Dung ma ma đến lục soát, chính là để Lý Thanh Ca trở tay không kịp.

Lý Thanh Ca lẳng lặng đứng ở bức bình phong, mỉm cười nhìn đám người tùy ý càn quét, Thúy Xảo nhìn ra không đúng, lặng lẽ đi tới bên cạnh nàng nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, chuyện này thật không ra gì, lật tung như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Lý Thanh Ca cười lạnh, nơi này là địa bàn của Cao gia, cho dù xới cả ba tấc đất lên cũng có liên quan gì tới nàng.

Nàng nhẹ nhàng liếc nhìn Thúy Xảo nói: “Thúy Xảo, ngươi cũng đừng ngây ra đó nữa, mau giúp đỡ, còn rất nhiều viện khác đang chờ Dung ma ma kiểm tra đó, không được chậm trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Trả giá

Âm thanh Lý Thanh Ca không nhỏ, Thúy Xảo hiểu ý cũng lập tức đáp ứng một tiếng: “Dạ được, tiểu thư.” Sau đó lại nói với Dung ma ma: “Dung ma ma, bà nghỉ một chút đi, nói cho bọn ta biết phải tìm thể nào, ta lại sai mấy nha đầu đến tìm, chẳng phải sẽ nhanh hơn sao? Cũng đỡ cho bà vất vả, lát nữa bà còn phải đi tìm ở những viện khác mà.”

Dung ma ma nghe vậy mặt đầy vẻ ngượng ngùng, trước tiên là tìm nửa ngày cũng không thấy có chút sai lầm nào, sau thì mấy câu nói của Lý Thanh Ca và Thúy Xảo làm cho bà không thể trả lời.

Vì Đại thái thái bảo bà đi lục soát Hà Hương viện, nhưng không nói đi nơi khác, cho nên ban đầu bà nói vậy là để bắt bí Lý Thanh Ca, dù sao nếu chỉ lục soát một chỗ này thì về tình về lý đều khó giải thích.

Bà âm thầm trao đổi ánh mắt với các nha đầu khác, kết quả đều lắc đầu, không tìm ra đồ gì khả nghi.

Thúy Xảo nhìn, khẽ cười nhẹ: “Dung ma ma, bà nói gì đi chứ, phải tìm thế nào? Trong phòng này bà đã tìm hết rồi, ngay cả gầm giường cũng được Kim Chi xem kỹ, tiếp theo có phải nên tìm trong phòng các hạ nhân ở đây không? Hôm đó bọn ta cũng có tiếp xúc với Đại tiểu thư nữa.”

Tìm trong phòng bọn hạ nhân thì có ích gì? Cho dù Lý Thanh Ca làm chuyện mờ ám thì cũng không dám bỏ đồ vào phòng bọn họ, dù sao bọn họ đều nhà hạ nhân của Cao phủ, còn người nàng ta mang theo thì sao? Ngoại trừ nha đầu Túy Nhi kia thì không còn ai trung thành nữa. Chỉ sợ nếu Lý Thanh Ca có sai lầm, người đầu tiên đi báo cáo sẽ là bọn nha hoàn đó, để được lập công trước mặt Đại thái thái.

Dung ma ma có chút thất vọng, mất đi một cơ hội lập công trước mặt Đại thái thái, nhưng bà thiếu chút nữa đã lật cả nền đất lên rồi, còn làm sao được nữa?

Bà liếc nhìn chung quanh, ngoại trừ cảnh hỗn loạn khắp phòng thì không còn gì khác thường, chỉ đành nói: “Thôi, các người tự mình xem đi, nếu cảm thấy có gì không ổn, ví dụ như bị ngứa hay có mùi lạ thì lập tức báo lên trên, mặc khác, những đồ đạc đã mặc cũng phải giặt lại một lần để khử trùng.”

“Ah, Dung ma ma muốn đi rồi sao? Tiếp theo là viện nào? Đúng lúc Thúy Xảo cũng đang rảnh, chi bằng giúp Dung ma ma một tay?” Thúy Xảo đi tới cười nói.

Sắc mặt Dung ma ma có chút khó coi: “Không phiền Thúy Xảo cô nương, lúc này thật bất kính làm đồ đạc hỗn loạn, nhờ các cô nương dọn dẹp lại một chút, bọn ta còn phải... phải đi đến các viện khác tìm kiếm.”

Nói xong liền nháy mắt với ba nha đầu kia, muốn đi.

Nhưng không dễ như vậy đâu, trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, làm cho chỗ của nàng hỗn loạn, dù sao cũng phải trả giá chứ.

Cúi mắt xuống để che giấu ánh sáng lóe lên trong mắt, ngón chân trong tay lóe lên, chỉ thấy nha đầu tên Kim Chi đó kêu ôi chao một tiếng, thân thể liền quỵ xuống, theo quán tính nàng đưa tay ra bắt lấy cái gì đó, đúng lúc người bên cạnh nàng chính là Dung ma ma.

Thân thể Dung ma ma khá nặng, bị nàng kéo một cái, tuy là chưa ngã sấp xuống nhưng theo bản năng bà ta lại đưa tay nắm lấy cái giá đỡ bên cạnh.

Thật không may, do lực tay hơi mạnh, cái giá đỡ kia cũng hơi mong manh, lại lập tức ngã xuống.

Đáng thương cho những món đồ trang trí bằng sứ và ngọc được bày trên giá, cứ như vậy ào ào rơi xuống vỡ tan tành.

Lại sau đó, ầm một tiếng, toàn bộ cái giá đỡ ngã ập xuống, trùng hợp đập nát bình hoa Thanh Từ đặt trong góc phòng.

Bình hoa Thanh Từ kia thật sự đẹp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trốn tránh

Tất cả mọi người đều sững sốt.

Lý Thanh Ca trừng to mắt, gương mặt ngây ngốc nhìn Dung ma ma.

Dung ma ma ngã ngồi trên đất, đôi mắt như cá chết trợn trừng lên, trông mắt như muốn lồi ra ngoài, tựa hồ không thể tin chuyện trước mắt.

Thúy Xảo đứng ở một bên, miệng há thật to, như chứa được cả một quả trứng.

Kim Chi quỳ trên đất, chỗ đau trên đầu gối làm cho nàng phải nhăn mặt, hai nha hoàn khác thấy cảnh này lập tức tránh qua một bên, sợ bị liên lụy.

“Ah, các người ăn cướp sao?” Túy Nhi dẫn theo Lý Thanh Hòa ở bên ngoài nghe thấy âm thanh, lập tức vào xem, vừa đi tới cửa liền bị tình cảnh trước mắt làm cho sững sờ.

Cuối cùng Dung ma ma cũng hồi phục tinh thần, gương mặt già nua đổi thành màu gan heo, nhăn thành một nắm, như một cái bông cải khô: “Ôi, cô nương, như vậy là sao, đang yên đang lành sao lại...”

Đột nhiên, ánh mắt bà lạnh lẽo, một cái tát ập xuống người Kim Chi, mắng: “Chết tiệt, nguoi nhìn chuyện tốt mà nguoi làm đi. Đợi ta bắt lại Đại thái thái xem nguoi có chết hay không?” Hừ, nếu không phải nha đầu chết tiệt này lôi kéo mình, sao mình lại đụng phải cái giá đỡ, làm sao lại đánh vỡ hết đồ ngọc đồ sứ trong phòng này.

Kim Chi bị mắng đến sững sờ, nhưng có thể đi theo làm việc bên người Đại thái thái thì cũng không phải kẻ tầm thường, nàng biết Dung ma ma muốn đồ mọi chuyện lên người mình, lúc này vội đẩy Dung ma ma ra, khóc lóc om sòm: “Lão nhân gia người gây ra họa còn bắt ta gánh hay sao? Được, chúng ta cứ đi bám với Đại thái thái xem rốt cuộc là ai chết?”

“Ngươi? Chết tiết, còn dám cãi bướng, xem ta có đánh chết ngươi hai không?” Dung ma ma bò lên, hung ác nhào về phía Kim Chi, cầm lấy tóc của nàng đâm đá túi bụi.

Kim Chi tuy hơi nhỏ nhưng khí lực cũng không nhỏ, cúi đầu xuống đâm thẳng vào ngực Dung ma ma, suýt chút nữa đẩy bà ta nằm lăn ra đất.

“Giỏi, giỏi lắm, chết tiết, cả ngươi cũng làm phản rồi, ta lập tức đi bám với Đại thái thái.” Biết không phải đối thủ của Kim Chi, Dung ma ma liền dừng tay, bà vừa che ngực vừa thở hổn hển nói.

Nói xong liền tránh ra khỏi Kim Chi, muốn chạy ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Xử lý

Trái tim Dung ma ma như chìm xuống, thấy Lý Thanh Ca cúi mắt không nói trong lòng càng không chắc chắn, chỉ có thể cười cầu tài: “Lý cô nương...”

“Thúy Xảo”. Lý Thanh Ca ngẩn đầu, ánh mắt lạnh lẽo khiến Dung ma ma phải run lên.

“Ngươi dẫn thêm mấy nha đầu, thu dọn các mảnh vỡ đồ sứ đồ ngọc này lại thành từng món đi.”

“Vâng.” Thúy Xảo lập tức đi ra ngoài gọi hai tiểu nha đầu, sau đó cùng nhau thu dọn các mảnh vỡ đặt vào trong một cái chậu.

“Lý cô nương, người đây là...” Dung ma ma chợt dạ, những thứ đồ này tuy không phải giá trị liên thành, nhưng mọi thứ đều rất quý, chỉ sợ phải tốn một khoảng tiền không nhỏ, lão bà tử như bà phải làm sao?

Lý Thanh Ca lại dành cho bà một ánh mắt an ủi: “Dung ma ma yên tâm, ta sẽ không làm khó bà, chuyện vừa rồi ta cũng tận mắt nhìn thấy, ta sẽ giải thích với Đại bá mẫu là bà vô tình, tin là Đại bá mẫu nhân từ sẽ không trách phạt bà.”

Lý Thanh Ca không nói còn đỡ, vừa nói ra trong lòng Dung ma ma càng lo lắng hơn, cả người lạnh lẽo. Đại thái thái là người thế nào, người khác không biết nhưng bà hiểu rất rõ, từ nhỏ bà đã đi theo Đại thái thái, sau đó cùng tiến vào Cao gia, những năm này, tuy rằng so với người khác thì bà có được một ít thể diện, nhưng mà chỉ có bà mới tự biết, mình đang sống những ngày tháng như đi trên băng mỏng, bây giờ bà còn có tác dụng với Đại thái thái, nếu có ngày mình vô dụng, thì cũng không khác gì mấy món đồ đó, chết không có chỗ chôn.

“Lý cô nương, đừng...” Dung ma ma có chút hoảng hốt, lại nghĩ ra ý muốn kỳ lạ là cầu xin Lý Thanh Ca.

Nhưng mà, Lý Thanh Ca hoàn toàn không cho bà cơ hội lên tiếng: “Dung ma ma không cần nói gì, chúng ta nên đi tìm Đại bá mẫu để ghi chép lại hết những món đồ bị vỡ này, các người còn phải đi tìm ở viện khác, không thể chậm trễ.”

Nói xong lại dặn Túy Nhi: “Ngươi và Họa Nhi ở lại, nơi này... không cho ai động vào, ai vi phạm trực tiếp ném ra ngoài.”

“Vâng.” Túy Nhi cảm giác được âm thanh của Lý Thanh Ca bắn ra lệ khí, lúc này thân thể đứng thẳng tắp, nghiêm túc trả lời.

“Ừm.” Lúc này Lý Thanh Ca mới gạt dù, “Thúy Xảo, mang theo đồ đạc đi, Dung ma ma, mời.”

“Lý cô nương...” Tựa hồ Dung ma ma còn muốn nói gì.

“Xin mời.” Lý Thanh Ca làm một dấu tay mời bà, sau đó nhấc chân đi trước.

Về mặt Dung ma ma đau khổ, nhìn Kim Chi và đám người còn lại một chút, sau đó thì thê lương cúi thấp đầu đi theo sau.

Đại thái thái không ở trong phòng, chuyện này giống như Lý Thanh Ca dự tính trước, chỉ là bà ta lại ở trong phòng Lão thái thái, việc này tình cờ trùng ý Lý Thanh Ca.

Cho nên Lý Thanh Ca một mạch đi thẳng tới Thụy Cảnh Các của Lão thái thái.

Trong Thụy Cảnh Các, Lão thái thái đang nghiền người tựa trên giường, hơi híp mắt lại nghe Đại thái thái nói chuyện, nửa đêm qua, nghe mọi người nói Cao Vân Dao bị bệnh, bà cũng ngủ không ngon, giờ khắc này đầu óc có chút hỗn loạn.

Hạ Chi Hà vì nghe nói thân thể Lão thái thái không khỏe, liền tự mình nấu canh bồ câu đưa tới, giờ khắc này đang ngồi bên chân Lão thái thái, ôn nhu xoa bóp cho bà, bộ dáng rất lạnh lợi.

Đại thái thái ngồi bên dưới, ôn nhu nhỏ nhẹ nói chuyện, chỉ đơn giản là an ủi bà vài câu, nói rằng Lão gia đã trở về, Đại tiểu thư sẽ không sao, uống thuốc mấy ngày sẽ tốt.

Lúc này có nha đầu đến báo, Lý tiểu thư đến rồi, còn có đám người Dung ma ma.

Lão thái thái mở mắt ra, có một tia nghi hoặc, bà liếc nhìn Đại thái thái.

Đại thái thái cũng hơi run, nhưng nghĩ tới, có lẽ là Dung ma ma lục soát được cái gì mới dẫn theo Lý Thanh Ca đến đây, nếu không, bà ta chỉ quay về là được rồi, còn cần gì mang theo Lý Thanh Ca?

Nghĩ như thế, Đại thái thái theo bản năng lại liếc nhìn Hạ Chi Hà, hai người cùng nhau mỉm cười, ý tứ trong đó chỉ có tự mình hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hồi bẩm

Lý Thanh Ca vừa vào phòng liền có mấy cặp mắt nhìn nàng chăm chăm, nàng cười một cái, tiến lên dịu dàng lễ phép nói: “Thanh Ca xin chào Lão thái thái, Thái thái, Hạ tỷ tỷ.”

Lão thái thái vô cùng thương tiếc nhìn nàng: “Đứa nhỏ này, không phải Tổ mẫu đã bảo con về phòng nghỉ ngơi sao? Còn đến đây làm gì?” Sáng sớm Lý Thanh Ca đã đến thỉnh an, bà thấy khí sắc nàng không được tốt, đoán là do đi đường xa chưa hồi phục lại nên bảo nàng về phòng nghỉ ngơi, bây giờ mới qua một lúc tại sao lại đến nữa rồi?

Lý Thanh Ca mỉm cười nhìn Đại thái thái: “Bẩm Lão thái thái, Thanh Ca lần này tới là tìm Đại thái thái.”

“Ồ?” Lão thái thái lộ vẻ nghi hoặc, cũng nhìn về phía Đại thái thái.

Đại thái thái ngồi thẳng người, trên mặt mang theo sự đoan trang và uy nghiêm, cũng giả vờ không hiểu mà hỏi: “Làm sao? Xảy ra chuyện gì? Bọn hạ nhân hầu hạ không tốt sao?”

“Không, các nha đầu đều rất tốt.” Lý Thanh Ca không nhanh không chậm nói, một mặt gọi hai người Thúy Xảo và Dung ma ma vào.

Mọi người nghi hoặc.

“Phu nhân.” Dung ma ma vừa bước vào liền chạm vào ánh mắt Đại thái thái, tim bà rung lên, nét mặt già nua trắng bệch.

Đại thái thái nhìn một cái liền nhạy cảm phát hiện được sự tình không như mình tưởng tượng, lại nhìn lên cái khay trên tay Thúy Xảo, tuy là có chút mảnh vỡ nhưng nhìn rất quen mắt, không khỏi lại nghi ngờ, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lý Thanh Ca nói tiếp: “Đại bá mẫu, chuyện này để Thanh Ca nói, xin đừng nóng lòng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lão thái thái lên tiếng hỏi trước, từ tối qua bà đột nhiên nghe tin Cao Vân Dao bị bệnh, mí mắt vẫn giật không ngừng, cảm giác sẽ xảy ra chuyện không hay gì, cho nên khi Thanh Ca nói như vậy bà liền khẩn trương.

“Là thế này.” Lý Thanh Ca nói, “Sáng sớm Dung ma ma dẫn theo người đến Hà Hương viện, nói là Đại bá mẫu dẫn dò, vì Đại tỷ tỷ tối qua đột nhiên nhiễm bệnh lạ, Đại bá mẫu lo lắng những người đã từng tiếp xúc với tỷ ấy cũng bị nhiễm, cho nên phái Dung ma ma lần lượt đi kiểm tra từng viện.”

“Cái gì? Có chuyện như thế?” Vừa nói Lão thái thái vừa biến sắc, tầm mắt lạnh lẽo liếc về phía Đại thái thái.

Sắc mặt Đại thái thái hơi trắng, tựa hồ có chút lúng túng.

Lý Thanh Ca làm bộ không nghe ra ẩn ý của Lão thái thái, nói tiếp: “Đại tỷ tỷ đang có bệnh, lúc này đang rất rối ren, Đại bá mẫu còn có thể nghĩ cho mọi người như vậy khiến Thanh Ca rất kính nể, chỉ là không may, khi Dung ma ma cho người kiểm tra đồ đạc trong phòng, có lẽ do đồ đạc hơi hỗn loạn nên lúc mọi người đi lại không cẩn thận té nhào một cái, Dung ma ma lại tình cờ đụng vào giá để đồ, kết quả làm vỡ nát toàn bộ đồ sứ đồ ngọc trên giá...”

“Cái gì?” Đại thái thái nghe vậy suýt nữa nhảy lên một cái, da mặt run rẩy, từng chữ phun qua kẽ răng: “Toàn bộ... vỡ nát rồi?”

“Dạ.” Lý Thanh Ca nghiêm túc gật đầu, mở to đôi mắt vô tội, nhìn về mặt sắp không kiềm được của Đại thái thái, muốn đánh một đòn thật mạnh nên nói thêm một câu: “Đồ bị đập nát, để đảm bảo không có sai sót, con đã sai Thúy Xảo mang các mảnh vỡ tới đây, để Đại bá mẫu cho người ghi chép lại, như

vậy cũng dễ đối chiếu với sổ sách.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Giận dữ

Một câu không nặng không nhẹ, không đầu không đuôi của Lý Thanh Ca như một đòn nặng nề đánh vào người Đại thái thái, làm cho bà mềm nhũn cả người, mắt nỏ đom đóm, bà liếc nhìn cái khay đồ vỡ lần nữa, lập tức tim gan phèo phở đều đau nhức.

Chẳng trách nhìn quen mắt như vậy. Tất cả đều là bảo bối của bà, mỗi một món đều rất quý, trong đó còn có vài món là của hồi môn từ nhà mẹ đẻ mang đến.

Chưa nói đến từng món đều là trân phẩm, cho dù đem đi bán thì cũng phải được năm mười vạn lạng bạc là ít, trong đó có một đóa Mầu đơn phú quý được điêu khắc từ bạch ngọc do đại sư phụ đồ ngọc Diệu Không chế thành, vô cùng quý giá, không phải có tiền là mua được.

Nghĩ tới đây, tim của Đại thái thái lại bắt đầu đau, giống như bị dao đâm vào, không kèm được, bà quét ánh mắt khiếp người về Dung ma ma.

“Rốt cuộc... là có chuyện gì?” Rõ ràng lửa giận ngút trời, nhưng lời này của Đại thái thái thốt ra, ngoại trừ nghiêng răng nghiêng lợi thì chỉ còn cảm giác vô lực suy yếu, bao nhiêu đồ tốt như vậy cứ thế mà vỡ nát sao? Có ai mà không đau lòng chứ?

Dung ma ma chạm tới ánh mắt của bà, hai chân mềm nhũn, rầm một tiếng ngã quỵ dưới đất: “Thái thái, lão nô đáng chết, là... là nha đầu chết tiệt Kim Chi, nếu không phải nó đẩy nô tì thì nô tì cũng sẽ không đụng vào giá đỡ.”

“Đại bá mẫu, ngài đừng nóng giận, Dung ma ma và Kim Chi không cố ý đâu.” Lý Thanh Ca cũng lên tiếng năn nỉ, “Cũng chỉ vì đồ đạc quá hỗn loạn, Kim Chi không cẩn thận bị té, kết quả lại đẩy Dung ma ma một cái, lúc đó Thanh Ca cũng có mặt, nhìn thấy rõ ràng, con nghĩ có lẽ mọi người còn muốn đi nơi khác kiểm tra nên mới vội vàng, trong lúc đó làm ra sai lầm, kính xin Đại bá mẫu bỏ qua cho họ một lần.”

Người biết cái gì? Đại thái thái suốt nửa đã bật ra lời này, đáy mắt lóe lên hàn quang rồi biến mất.

Ánh mắt bà nhìn như ôn hòa, nhưng nét cười nơi khóe môi đã đông lạnh, bà cứ nhìn Lý Thanh Ca không chớp mắt, làm như đang chăm chú nghe nàng nói chuyện, thật ra trong lòng chỉ hận không thể xét nát Lý Thanh Ca ra.

Nếu không phải...

Nghĩ tới đây, trong lòng Đại thái thái rất hối hận, vốn dĩ đem mấy bảo bối đó đặt trong Hà Hương viện là vì bà muốn đẹp mặt một chút thôi, dù sao cũng là đồ trong kho, đặt ở đâu cũng vậy, Lý Thanh Ca là người mới tới sẽ không dám làm hư. Huống hồ cho dù là vô ý làm hư bà cũng sẽ bắt bồi thường đầy đủ.

Nhưng tuyệt không ngờ tới lại chính là nô tài của mình làm hỏng, không chút liên quan gì tới Lý Thanh Ca, điều này làm sao bà cam tâm được?

Lẽ nào, bao nhiêu đồ đặc cứ vậy mà bị vỡ vô ích hay sao?

“Có tra ra được cái gì không?” Đại thái thái nghĩ đến chuyện này, trầm giọng nói.

Dung ma ma lộ vẻ mặt sầu khổ, lắc lắc đầu “Lão nô không tra được gì.”

“Khốn kiếp.” Đại thái thái không nhịn được quát to, không tra ra được gì, tự nhiên làm hại bà tổn mấy mươi vạn lượng? Lão nô này muốn chết hay sao?

Hạ Chi Hà nghe một lúc cũng đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ là mấy câu lúc sáng mình nói với Đại thái thái đã có tác dụng, nên mới sai Dung ma ma đi lục soát, chỉ không ngờ là xảy ra sai sót.

Nàng nghe lời đoán ý, lại nhìn những mảnh vỡ kia, cũng biết toàn là đồ quý, mà đối với người yêu tiền như mạng Đại thái thái này mà nói thì chẳng khác gì cắt da cắt thịt bà.

Nếu không thể để lại việc này xuống, chỉ sợ ngày sau Đại thái thái sẽ vì chuyện này mà trút giận sang cả mình.

Tâm tư xoay một cái, đôi mắt thu thủy xinh đẹp dịu dàng của Hạ Chi Hà liếc về phía Lý Thanh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Tính toán

“Lý muối muối.” Hạ Chi Hà ý vị sâu xa nói, “Chuyện này không thể chỉ cầu xin một câu là có thể chấm dứt được, muối có biết đồ bị vỡ có giá trị bao nhiêu không? Tuy tỷ tỷ không biết rõ ràng, nhưng ước chừng cũng phải lên đến mấy chục vạn lượng. Haiz, nói đến, đi cũng thật sự là yêu thích Lý muối muối, có mấy món đồ tốt trước kia Dao muối muối nói là thích mà đi còn không cho, lại đem đồ trong phòng Lý muối muối, đi nói, chỉ có người trong trẻo hiền lành như Lý muối muối mới hợp với mấy món đồ, nhưng ai mà ngờ mới được hai ngày đã bị đập cho vỡ nát hết cả, đúng là quá đáng tiếc. Như vậy thì cũng thôi đi, nhưng bao nhiêu bạc như vậy, muối muối nói xem đi làm sao bù đắp vào sổ sách cho đủ? Không lẽ một mình đi phải lấy tiền riêng mà bù sao?”

Lão thái thái nghe vậy, ánh mắt nhìn Hạ Chi Hà bất giác lạnh đi mấy phần. Dù bà lớn tuổi, có một số việc cũng hồ đồ rồi, nhưng vẫn nhạy cảm nghe ra được lời của Hạ Chi Hà ban đầu thì có lý, thật ra vô cùng độc.

Nàng dễ dàng đẩy hết sai lầm lên người Lý Thanh Ca, ý tứ trong lời nói biến thành Đại thái thái vì quá yêu thích Lý Thanh Ca mới xếp hết đồ tốt vào phòng nàng, nếu không những món đồ này cũng sẽ không bị hư.

Lời này nói ra liền đẩy Lý Thanh Ca vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Nếu Lý Thanh Ca nghe theo lời nàng thì phải thừa nhận sai lầm, bởi thường tổn thất, nếu không thì sẽ mang tiếng vô ơn bạc nghĩa, dù sao, chỉ vì Đại thái thái yêu thương nàng mới cho nàng, bây giờ bị hòng hết rồi, nàng làm sao bắt Đại thái thái gánh được?

Nhưng nếu muốn gánh chịu, thì mấy chục vạn lượng, một tiểu nữ hài vừa rời khỏi gia tộc làm sao gánh vác được?

Lão thái thái âm thầm cử động thân thể, không tiếp tục để Hạ Chi Hà bóp chân cho mình nữa, trong lòng đã thầm biến cô nương xinh đẹp này từ cháu dâu tương lai thành người ngoài.

Vốn Hạ Chi Hà là khách quen trong phủ, đối với Lão thái thái khá hiếu kính, tuy nói là con gái thương họ không thể lên cao được, nhưng trời sinh nàng đẹp đẽ, tính tình ôn hòa hiền lành, hơn nữa nàng và Cao Dật Đình là thanh mai trúc mã, cho nên Lão thái thái cũng rất dễ tâm đến nàng.

Nghĩ thầm, nếu Hạ Chi Hà này và Cao Dật Đình thật sự là hai bên tình nguyện, bà cũng có thể tác thành. Mà Lý Thanh Ca mới tới Cao phủ, không có tình cảm gì với Cao Dật Đình, nếu sau này gả cho hắn, phu quân của mình trong lòng cứ tưởng nhớ nữ nhân khác, chỉ bằng đừng gả. Ngược lại chỉ cần bà còn sống một ngày, bà tất nhiên sẽ toàn lực tìm cho tiểu tôn nữ này một mối hôn nhân tốt, đầu gì, trong nhà vẫn còn Lão nhị mà.

Lão nhị Cao Dật Hiền tuy không có công danh trên người, nhưng mấy năm qua cũng càng ngày càng phát triển, đáng đáp thì đừng nói là Cao Dật Đình, các công tử trong kinh thành này sợ là còn chưa có ai sánh bằng.

Theo ánh mắt sáng suốt của bà, cảm thấy Lão nhị và Ca Nhi càng xứng đôi hơn.

Bởi vậy mấy hôm nay Lão thái thái đều tính toán, nếu Hạ Chi Hà gả cho Cao Dật Đình, như vậy bà sẽ làm chủ gả Lý Thanh Ca cho Cao Dật Hiền.

Chỉ là, hay ngày nay, nhìn bên ngoài thì bà thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại có cái nhìn khác về Hạ Chi Hà, mà cái nhìn này lại rất không tốt.

Một là, tuy rằng Hạ Chi Hà là thanh mai trúc mã với Cao Dật Đình, nhưng dần dần lớn lên, cũng nên biết nam nữ khác biệt, làm việc nên biết chừng mực một chút.

Nhưng Lão thái thái thấy, hai người này càng lúc càng thân mật, vậy thì cũng được đi, nhưng nếu thân mật ở ngay trước mặt Lý Thanh Ca như vậy thì quá không ra gì, dù sao, Lý Thanh Ca là vị hôn thê đã có hôn ước với Cao Dật Đình.

Hành vi này của hai người, cho dù là vô tình hay cố ý, đều sẽ tổn thương đến người khác.

Thứ hai, trước mặt nhiều người như vậy, nàng dùng lời nói kích thích Lý Thanh Ca, rốt cuộc là xem người khác là đồ ngu sao? Còn nữa, cho dù nàng thiên vị đi của mình cũng không thể đẩy hết chuyện lên người một tiểu cô nương mười hai tuổi được.

Với hai điểm này Lão thái thái nhận định, tâm tư Hạ Chi Hà bất chính, không xứng làm chủ mẫu tương lai của Cao phủ.

Lý Thanh Ca không biết suy nghĩ của Lão thái thái, chỉ là nghe xong lời nói của Hạ Chi Hà thì trong lòng cười gằn, nếu là kiếp trước, gặp phải chuyện này chỉ sợ nàng đã hoảng hốt tới mức không biết làm gì, lại nghe người ta nói vậy trong lòng sẽ rất tự trách và xấu hổ, cho dù không có khả năng cũng sẽ dốc hết sức mình ra gánh vác tất cả, vì nàng sợ bị người ta chỉ trích, càng sợ người Đại bá mẫu tốt bụng này bị liên lụy, mà trên thực tế, người ta chỉ mong nàng đứng ra làm con mồi chết thay thôi.

Nhưng giờ khắc này, Lý Thanh Ca không có phản ứng như vậy, nàng nhẹ nhàng “a” một tiếng, biểu hiện kinh ngạc: “Ý của Hạ tỷ tỷ là những món đồ bị vỡ rất đáng giá sao? Đến mấy chục vạn lượng? Đó là bao nhiêu bạc chứ? Từ nhỏ muối được cha mẹ che chở, không hỏi đến chuyện tiền bạc, phạm là muốn ăn gì chơi gì đều có hạ nhân chuẩn bị, không hề tính toán gì cả. Huống hồ, đồ vật này bày ra là để thưởng thức, có liên quan gì đến bạc? Cho nên, muối muối ngu dốt, đối với số tiền mà tỷ tỷ nói cũng không có chút khái niệm gì cả. Ngược lại tỷ tỷ đúng là lợi hại, vừa nhìn đã biết được giá trị của mấy món đồ này, làm cho muối vô cùng ngưỡng mộ. Chẳng trách người ta nói, tỷ tỷ thông minh giỏi giang, chuyện làm ăn của quý phủ phát đạt như vậy, chắc

là cũng có công lao của tỷ tỷ.”

Mọi người chấn động, mặt mũi Hạ Chi Hà cũng vừa xanh vừa tái, ngượng ngùng cực điểm.

Lý Thanh Ca làm như nói bản thân mình ngu dốt, nhưng vô tình đã tát một bạt tai lên mặt Hạ Chi Hà.

Thời buổi này thương gia có địa vị thấp nhất, ai cũng khinh bỉ thương nhân người đầy mùi tiền, mà khuê các nữ tử, danh môn thực nữ, có ai lại đi tính tiền mỗi ngày?

Nhưng Hạ Chi Hà chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra được những thứ đó giá trị bao nhiêu bạc, chẳng phải là nhờ vào thân phận nữ tử thương hộ sao? Con gái thương hộ, người đầy mùi tiền.

Như vậy, một người là quý nữ danh môn, một người là nữ nhi thương hộ, cho dù dung mạo xuất sắc nhưng vẫn cứ như một trời một vực, khí độ phát ra từ bản thân mỗi người cũng quyết định được thân phận của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chỗ dựa

Lão thái thái vui mừng nở nụ cười, vốn nghĩ Lý Thanh Ca còn nhỏ, khó tránh khỏi rơi vào bẫy của người khác, không ngờ tiểu nha đầu lại lạnh trí hóa giải, còn mạnh mẽ chế nhạo Hạ Chi Hà một phen, nghĩ tới đây ý cười bên môi Lão thái thái càng sâu, ánh mắt nhìn Lý Thanh Ca càng thêm hiền lành trìu mến.

Dù sao cũng là tiểu tôn nữ của bà, làm sao có thể vô dụng như lời đồn được? Hừ, có thể thấy những kẻ tung tin đồn đó là có ý xấu.

Lại nhìn Lý Thanh Ca, thân hình còn nhỏ chưa nẩy nở, nhưng bộ váy phù dung trên người nàng lại đẹp đẽ đầy cảm xúc, không khó tưởng tượng, chừng hai năm nữa nha đầu này sẽ trở mã thành một mỹ nhân như thế nào.

Cho nên Lão thái thái cảm thấy, Cao Dật Đình chọn trúng Hạ Chi Hà, không phải vì Lý Thanh Ca không tốt, mà là do tiểu tử kia không có phúc.

“Ca Nhi nha đầu à.” Lão thái thái nói chuyện, đáy mắt mang theo ý cười yêu thích, “Con mới bao lớn chứ, có thể hiểu cái gì? Hạ tỷ tỷ của con nói không sai, những món bị vỡ này tuy không phải giá trị liền thành nhưng cũng tốn không ít bạc. Con chỉ là đứa nhỏ, mặc kệ đi, cũng may có Đại bá mẫu của con ở đây, sẽ xử lý thôi.”

Nghe lời này mặt Hạ Chi Hà trắng bệch, Đại thái thái thì xanh mét.

“Dạ, Ca Nhi nghe lời Lão thái thái.” Lý Thanh Ca vô cùng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhìn về phía Hạ Chi Hà nói: “Đúng rồi Đại tỷ tỷ, phòng của tỷ đã được kiểm tra chưa, muội nhớ hôm đó tỷ cũng có tiếp xúc với Dao tỷ tỷ mà.”

Nói xong, không chờ Hạ Chi Hà trả lời, nàng quay lại nói với Dung ma ma: “Dung ma ma, chuyện tiền bạc chỉ sợ bà bán hết nhà cửa đi cũng không đền nổi, cũng may có Đại bá mẫu xử lý. Thế này, Hạ tỷ tỷ cũng đang ở đây, bà còn chưa đến viện của tỷ ấy kiểm tra đúng không? Không bằng nhân lúc này mau đi đi, cố gắng kiểm tra một phen, lấy công chuộc tội mới phải.”

Tiểu tử tôn của bà ơi, nói vậy là muốn bà đi chết sao? Cho dù cho bà mượn gan bà cũng không dám đi lục soát viện của Hạ Chi Hà, đó là cháu gái ruột của Đại thái thái, cũng có thể là Đại thiếu nữ nương nương tương lai.

Sắc mặt Dung ma ma khó coi đến cực điểm, nhưng không dám phản bác thẳng thắn, chỉ gượng cười chờ Đại thái thái dặn dò.

Giờ khắc này Đại thái thái cũng tiến thoái lưỡng nan, ý tứ trong lời nói của Đại thái thái rất rõ ràng, chính là bắt bà gánh chịu một mình.

“Người lui ra trước đi.” Đại thái thái nói với Dung ma ma, nhìn thấy lão bà này thật khiến người ta phiền lòng.

Dung ma ma tuân lệnh, như được đại xá mà đi ra ngoài.

“Ca Nhi nha đầu con cũng về đi. Chút chuyện nhỏ này sai nha đầu đến nói với ta một tiếng là được, còn tự mình đi làm gì? Tuy nói thời tiết chưa quá nóng nhưng đi đường như vậy cũng mệt mỏi lắm, tổ mẫu thấy lúc sáng khí sắc con không được tốt, nhất định là một đường bốn ba đến đây còn chưa khỏe lại.” Lão thái thái nhìn Lý Thanh Ca, lời nói mặc dù là trách cứ nhưng trong mắt đều là vẻ thân thiết, quay lại nhìn Đại thái thái, bà nói: “Theo lý, lời này không nên do bà lão như ta nói ra, nhưng những nô tài này không hiểu chuyện, Lý cô nương tuổi nhỏ thân thể lại yếu, cho dù lục soát cái gì cũng không nên làm trước mặt nó. May mà con bé là đứa nhỏ hiểu chuyện, nếu không bị dọa sợ thì biết làm sao đây?”

Mũi Lý Thanh Ca cay cay, sự quan tâm trong mắt Lão thái thái nàng nhìn ra được, “Lão thái thái.”

“Lão thái thái dạy rất phải, con dâu nhớ rồi, sau này sẽ quản giáo chặt chẽ đám nô tài.” Đại thái thái nghe vậy hơi biến sắc, chỉ nhẹ nhàng nói.

“Được rồi.” Lão thái thái lại gọi một nha hoàn của mình đến: “Ngươi, xuống nhà bếp xem thử, canh bò câu lúc sáng ta sai nhà bếp nấu đã xong chưa? Nếu xong thì đưa đến phòng Lý cô nương đi.”

“Vâng.” Nha hoàn kia vội nói.

Bên này Lý Thanh Ca cũng cúi mặt nói: “Cảm ơn tổ mẫu.”

Trong khi cúi mặt xuống, một tia óng ánh lập tức xẹt qua mắt nàng, nàng biết, đây là Lão thái thái cho nàng chỗ dựa trước mặt Đại thái thái, bà dùng hành động để biểu thị cho mọi người biết, bà rất quan tâm đến tiểu tôn nữ này.

Như vậy, bất kể sau lưng thế nào, chỉ ít ở trước mặt, không ai dám ngạo mạn với Lý Thanh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Quả trách

“Ca Nhi xin về phòng trước, muộn chút nữa sẽ quay lại thỉnh an tổ mẫu.” Lý Thanh Ca cúi người chào một cái, mềm mại nói, lúc gần đi còn không quên kích thích Đại thái thái một cái, nàng nói với Thúy Xảo: “Thúy Xảo, để khay lại, Đại bá mẫu còn phải đối chiếu sổ sách nữa.”

Khoe miệng Đại thái thái nhếch lên, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn Lý Thanh Ca, Lý Thanh Ca làm như không thấy, sau khi hành lễ liền dịu dàng lui ra.

Thấy sắc mặt Đại thái thái không tốt, Thúy Xảo cũng đem cái khay đặt lên bàn trước mặt Đại thái thái, sau đó vội đưa chân đuổi theo Lý Thanh Ca.

Đại thái thái nhìn đồ vật trước mặt, trong lòng lại nhăn nhúm một trận.

Lý Thanh Ca đi rồi, Hạ Chi Hà cũng tìm cơ lui ra, không chịu được không khí nặng nề trong phòng, càng không chịu được ánh mắt lạnh như băng của Lão thái thái và sự nhục nhã lúc này.

Sớm nay nàng tự mình nấu canh bò câu cho Lão thái thái, nhưng không ngờ Lão thái thái cũng sai người nấu.

Nhưng mà, nàng nấu cho Lão thái thái, Lão thái thái lại nấu cho Lý Thanh Ca.

Hành động này khiến nàng cảm thấy, nàng như một nha đầu cho người ta sai khiến, mà Lý Thanh Ca kia lại như một tiểu thư được Lão thái thái nâng niu trong lòng bàn tay, tương phản như vậy nàng làm sao chịu được?

Dĩ nhiên, thông minh như nàng cũng phát hiện được lý do Lão thái thái thay đổi thái độ với mình, bất quá, tuy trong lòng nàng có sự bất mãn vì Lão thái thái yêu thương Lý Thanh Ca, nhưng theo một cách khác mà nói, đó là chuyện tốt.

Nhiều năm như vậy nàng biết rõ, Lão thái thái và Đại thái thái vẫn âm thầm bất hòa nhau, Lão thái thái càng lưu ý Lý Thanh Ca, Đại thái thái sẽ càng ghét nàng ta.

Chuyện ngày hôm nay có thể làm cho Lão thái thái nâng đỡ Lý Thanh Ca, đồng thời làm cho Đại thái thái thêm hận Lý Thanh Ca.

Như vậy, mình cũng đỡ mất công, không cần phí công lấy lòng ai, sẽ có Đại thái thái tự ra sức diệt trừ Lý Thanh Ca. Không còn nàng ta, vị trí đương gia chủ mẫu tương lai của Cao phủ này không thuộc về nàng thì còn thuộc về ai được?

Nghĩ đến đây, Hạ Chi Hà lại kiêu ngạo ngẩng đầu lên, trên mặt khôi phục ý cười dịu dàng như cũ.

Trời vừa sáng Đại biểu ca liền tiến cung, nhưng vì Cao Văn Dao xảy ra chuyện, chắc không bao lâu nữa sẽ quay về, vậy thì nàng sẽ chờ ở Dao Trúc Hiên.

Mọi người đi rồi, trong phòng chỉ còn Lão thái thái và Đại thái thái.

Đại thái thái nhìn sắc mặt thâm trầm của Lão thái thái, trong lòng tức giận, bà còn chưa nói gì mà Lão thái thái đã bày ra sắc mặt là sao? Cung phụng bà ta bao nhiêu năm như vậy, lại không phải Lão thái thái thật sự của Cao gia, bà ta còn muốn thế nào nữa? Hừ, nếu còn nghe lời thì tiếp tục nuôi, nếu không nghe lời thì trực tiếp đá ra đường, đúng là bà già đáng chết.

Dĩ nhiên, trong lòng hận thì hận nhưng ngoài mặt Đại thái thái không dám thể hiện ra, thấy Lão thái thái không lên tiếng, bà mở miệng trước nói: “Lão thái thái, sáng sớm đã đến quấy rầy người, con dâu cũng nên về rồi, còn phải đi thăm nha đầu Dao nhi, không quấy rầy lão nhân gia người nghỉ ngơi nữa.”

Nói xong liền muốn đứng dậy.

Lão thái thái lạnh lùng nhìn bà một cái: “Ngươi ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói.”

“Ách.” Đại thái thái vừa mới nâng mông lại bắt đầu ngồi xuống, “Không biết Lão thái thái có gì sai bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đánh phủ đầu

“Sai bảo thì không dám, dù sao lão thái bà như ta không phải mẹ chồng thật sự của ngươi, làm khó ngươi phải miễn cưỡng gọi ta là Lão thái thái.” Lão thái thái sâu xa nói.

Đại thái thái nghe vậy hoảng sợ, vội đứng lên nói: “Con dâu không dám, Lão thái thái...”

“Ngươi sợ cái gì? Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, sợ người khác nghe được rồi đi đến chỗ Lão gia cáo trạng hay sao?” Lão thái thái có chút trào phúng mà nói, bao nhiêu năm nay, nữ nhân này đối với mình có bao nhiêu phần thật lòng tôn kính trong lòng bà hiểu rõ ràng.

“Lão thái thái.” Đại thái thái tròn to mắt, biểu hiện vừa tổn thương lại vô tội.

“Thôi, ngồi xuống đi, đừng khiến người ta chóng mặt.” Lão thái thái phát tay với bà một cái.

Bà già đáng chết, lại muốn bày trò gì? Trong lòng Đại thái thái hiện ra một luồng ác khí, cắn giận ngồi xuống: “Con dâu xin lắng nghe Lão thái thái chỉ dạy”

Lão thái thái nhìn bà một chút rồi nói: “Những năm này, ngươi vì cái nhà này mà vất vả, ta đều nhìn trong mắt, tiểu tử Cao Viễn kia có được thành tựu như ngày hôm nay, cũng nhờ có ngươi ở bên cạnh hẩn lo lắng...”

“Lão thái thái quá khen.” Đại thái thái tràn đầy cảm xúc than nhẹ một tiếng.

Đáy mắt Lão thái thái cũng xẹt qua thôn thức, đột nhiên chuyển đề tài: “Đều nói ngươi là người ôn lương hiền lành nhất, nhưng hôm nay ta thấy, sao ngay cả một tiểu nha đầu ngươi cũng không dung nổi chứ?”

“Hả?” Tâm tư Đại thái thái chuyển biến không kịp, kinh ngạc tròn to mắt.

“Không phải sao? Không lẽ hôm nay ngươi cho người đi lục soát viện của Lý nha đầu không xuất phát từ lòng riêng?” Ánh mắt Lão thái thái vô cùng nghiêm khắc, khiến Đại thái thái chợt dạ: “Con...con...con dâu chỉ nhất thời hồ đồ.”

“Ta thấy ngươi đúng là hồ đồ rồi.” Lão thái thái cũng không để lại mặt mũi cho bà, trực tiếp khiển trách: “Ngươi đang nghi ngờ Dao Nhi bị Lý nha đầu hại, đúng không?”

Đại thái thái cúi mắt không nói, xem như ngầm thừa nhận.

Lão thái thái thở dài: “Lý nha đầu năm nay mới bao nhiêu tuổi, có bản lĩnh hại Dao Nhi như vậy sao? Ngươi làm mẹ, giờ khắc này không ở bên cạnh nữ nhi của mình, ngược lại đi làm chuyện không đâu, để Viễn Nhi biết được nó lại trách ngươi lạnh lùng.”

“Lão thái thái, việc này tuyệt đối không thể để Lão gia biết được.” Đại thái thái vội lau nước mắt nói.

“Dĩ nhiên không để cho nó biết, chỉ là sau này ngươi phải chú ý một chút, Lý nha đầu dù sao cũng là cốt nhục của Nam Phong và Ngọc Nhi, cái khác không nói, chỉ cần nhìn thấy nó tuổi còn nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, ngươi cũng nên thương tiếc nó nhiều hơn một chút, tuyệt đối không thể bỏ đá xuống giếng vào lúc này.” Lão thái thái sâu xa khuyên nhủ.

“Con dâu...”

“Đồ bị hồng trong Hà Hương viện ngươi tìm cách bù vào đi.” Đại thái thái vừa muốn giải thích lại bị Lão thái thái lạnh lùng ném thêm một câu, “Nghe nói, những năm này ngươi cho vay bên ngoài, trong tay có không ít bạc, ta nghĩ mấy chục vạn này ngươi hẳn là lo nổi.”

Đại thái thái gạt mình trong lòng, việc này vô cùng bí mật, làm sao Lão thái thái biết được?

“Sao Lão thái thái lại nói như vậy, cho vay? Chuyện này con dâu làm sao dám làm?” Đại thái thái cười gượng giải thích.

“Không làm càng tốt, ta cũng chỉ nghe nói thôi.” Lão thái thái không muốn dây dưa việc này thêm, chỉ dựa người ra phía sau, có chút mệt mỏi mà nói:

“Nói cả nửa ngày ta thấy có chút mệt mỏi rồi, nếu người lo cho Dao Nhi thì đi thăm nó một chút, có khỏe hay không cũng cho người báo với ta. Mặt khác, đồ trong phòng Lý nha đầu đã vỡ hết, người cứ lấy thêm một ít đồ mang qua, khuê phòng của một tiểu cô nương không thể quá đơn giản quanh quẽ, nhưng xa hoa quá chi sợ con bé gánh không nổi, cho nên người tìm chút gì thích hợp với con bé mà mang qua, sinh hoạt thường ngày cũng nên chăm sóc một chút là tốt nhất.”

Nói xong, Lão thái thái nhẹ nhàng nhắm mắt, giống như đang nghỉ ngơi.

Đại thái thái canh cả mặt, thân thể tức đến run rẩy, hay tay nắm chặt, ráng nhìn mà nói: “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tặng lễ

Mấy ngày tiếp theo, Lý Thanh Ca hiếm hoi được thanh tĩnh theo ý nguyện, mỗi ngày ngoại trừ đến chỗ Lão thái thái thỉnh an thì ở lại Hà Hương viện dạy đệ đệ viết chữ đọc sách.

Phòng đã được thu dọn sạch sẽ, Lão thái thái sai người đưa mấy món đồ tốt của mình đến, một cái bình phong nhỏ hình hoa cúc hoa lê, một cái đỉnh bằng đá đen Yên Đông, một ống đựng bút bằng bạch ngọc, đều là thứ bà yêu thích.

Lão thái thái làm vậy, Đại thái thái cũng không dám thất lễ, hôm sau liền dẫn người xem xét kho phòng, tự chọn một ít đưa tới, mặc khác, chăn đệm, màn che, màn cửa đều chọn cái mới đưa qua.

Ngay cả Hạ Chi Hà cũng đưa hai bồn cây cảnh đến.

Lý Thanh Ca nổi hứng cũng cùng mọi người thu dọn gian phòng.

Kiếp trước, nàng quá mức kham khổ, đời này, cho dù là vì chính mình, cũng quyết phải sống sung sướng một phen.

Chỉ là, những người đã kể trên thì không nói gì, ngoại trừ Lão thái thái, người khác có lòng hay không nàng tự hiểu rõ.

Không ngờ tới chính là, Cao Dật Hiền...

Tuy rằng từ sau đêm đó không thấy hấn nữa, nhưng trong Hà Hương viện này khắp nơi đều có bóng dáng của hấn.

Mỗi ngày, hấn đều sai người đưa đồ sang đây.

Hôm nay là son của Cẩm Tú phùng, ngày mai lại là tượng đất từ Giang Nam đưa đến...

Nói chung, tất cả những thứ ăn chơi đều được Cao Dật Hiền đưa đến Hà Hương viện.

Ban đầu Lý Thanh Ca không chấp nhận, nhưng từ chối cũng vô ích, hôm sau hấn vẫn cho người đưa đến, liên tiếp mấy ngày như vậy, làm như nếu nàng không nhận thì hấn sẽ đưa đến cả đời.

Lại nghĩ đến tính cách nhìn không thấu kia của Cao Dật Hiền, vì sợ rắc rối Lý Thanh Ca đành nhận lấy, nhưng cảnh cáo không được đưa nữa, chỉ lấy một lần.

Cũng may, lần này Cao Dật Hiền chịu nghe lời, biết nàng nhận rồi thì sau đó trở nên yên tĩnh.

Bên phía Cao Vân Dao, nghe nói sau mấy ngày uống thuốc thì độc tố trên người đã giảm không ít, chỉ còn ít vết tích nhàn nhạt, nếu dùng son phấn dày một chút thì cũng có thể che lấp.

Cao phủ, nhìn có vẻ khôi phục lại bình thường.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như nước.

Bất tri bất giác, Lý Thanh Ca đến Cao phủ đã được một tháng, qua ba ngày nữa chính là sinh nhật mười tám tuổi của Cao gia đại thiếu gia Cao Dật Đình, có người nói, đến lúc đó mấy vị điện hạ thân thiết với hấn cũng sẽ đến Cao phủ.

Vì thế, từ một tháng trước Đại thái thái đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng vì chuyện của Cao Vân Dao mà bị trì hoãn.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng, Lý Thanh Ca đến chỗ Lão thái thái thỉnh an.

Khi đến nơi, người trong phòng đang cười nói rất vui vẻ.

Thì ra, hôm đó Cao Vân Dao chưa chọn được vải, hôm nay Lão thái thái nhớ lại, liền đem tơ lụa trong kho phòng lấy hết ra, nói để các cô nương làm y phục.

“Lý muội muội, muội đến rồi, mau đến chọn vải đi, sắp đến sinh nhật Đại biểu ca rồi, muội phải ăn mặc đẹp một chút nha.” Hạ Chi Hà vừa nhìn thấy Lý Thanh Ca liền cười nói.

Lý Thanh Ca đi lên phía trước, nhìn qua số vải vóc đó, thờ dài nói: “Thật là đẹp.”

Cao Vân Dao nghe nói liền vội vàng tiến lên: “Những thứ này đều là ta nhìn trúng, không được chạm vào.” Nàng xem thường nhìn Lý Thanh Ca, sau đó ôm hết mấy khúc vải màu sắc rực rỡ trên bàn vào lòng, tuyên bố quyền sở hữu.

Mà Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đang lựa chọn bên cạnh lại cũng sợ, hiển nhiên là bất mãn với hành vi của Cao Vân Dao, nhưng lại không dám nói gì chỉ đành trút giận lên người Lý Thanh Ca. Hừ nếu không phải nha đầu quê mùa này thì Đại tỷ tỷ sẽ không tức giận, những thứ này ít nhất có thể chia cho các nàng một ít.

Đối với việc này Hạ Chi Hà làm như bất đắc dĩ, chỉ đành ngượng ngùng cười với Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca cũng không có ý kiến, tựa hồ không thấy sự căm ghét trong mắt người khác, nàng khẽ nhếch môi cười nhịu dàng: “Tỷ tỷ, đây là những thứ tỷ chọn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lan quý nhân

Nàng đưa tay lên sờ sờ một khối vải, bộ mặt hưng phấn: “Tỷ tỷ thật có mắt nhìn, nếu muội không nhìn lầm, gấm này hẳn là Lan quý nhân, loại gấm tốt nhất ở Giang Nam.”

“Lan quý nhân gì?” Hạ Chi Hà nghe nàng nói vậy cũng có mấy phần hứng thú.

“À, chuyện này thì muội cũng chỉ nghe nói thôi, không thể coi là thật.” Lý Thanh Ca nhẹ nhàng nhún vai cười, ánh mắt lại hơi liếc về phía Cao Vân Dao, thấy nàng nghiêng đầu lắng nghe thì cười thầm, chỉ tiếp tục nói: “Mọi người đều biết, gấm thêu Giang Nam nổi tiếng thiên hạ, nhưng, Các chủ của “Giang Nam Chúc Cầm các” càng nổi tiếng hơn.”

“Các chủ?” Cao Vân Dao dòm sát người qua, mặt đầy hứng thú, nhưng khi nhìn lại Lý Thanh Ca thì lạnh lùng hừ một cái, vô cùng xem thường mà quay mặt đi.

Những người khác cũng bị lời giới thiệu của nàng làm cho hấp dẫn, xưa nay ai cũng biết gấm thêu Giang Nam nổi tiếng, nhưng không ngờ còn có một vị Các chủ làm tơ lụa.

“A, người Các chủ này nói ra chắc mọi người đều biết, chính là Lan quý nhân của tiền triều.” Lý Thanh Ca chớp mắt, tươi cười nói.

“Lan quý nhân?” Hạ Chi Hà hơi nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vui vẻ nói, “Muội muội đang nói đến Lan quý nhân đệ nhất mỹ nhân của tiền đế đúng không?”

“Đúng vậy” Lý Thanh Ca gật đầu.

“Ta cũng biết.” Lúc này Cao Vân Bình cũng hứng thú tham gia, “Nghe nói Lan quý nhân rất khéo tay, còn đồn nàng là Chúc Nữ hạ phàm, vải gấm nàng dệt thiên hạ vô song.”

“Nhị tỷ tỷ nói rất đúng.” Lý Thanh Ca tiếp lời nàng, tiếp tục cười nói: “Năm xưa tiền đế vì tưởng niệm tay nghề tinh xảo của Lan quý nhân, liền đặt tên cho một loại vải gấm nàng dệt là Lan quý nhân, nhưng mà, vải do nàng tự tay dệt rất hiếm được lưu truyền, nghe đồn, chỉ có nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất mới có cơ may mặc được.”

Tiếng nói vừa dứt, ngoại trừ Lý Thanh Ca, ánh mắt các nữ tử đồn dập rơi vào khúc vải tên Lan quý nhân đó, đôi mắt lập lòe hưng phấn.

“Có thật không?” Bất kể lời nói của Lý Thanh Ca là thật hay giả, Hạ Chi Hà nghe xong đều cảm thấy rất thích thú. Nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất thiên hạ, có ai không thích hưởng phần vinh quang này, khúc vải này là nàng thích trước, tên của nàng và vị Lan quý nhân kia là Lâm Chi Lan còn giống một chữ, cộng thêm bản thân nàng đẹp như thiên tiên, tất cả đều cho thấy nàng chính là người hữu duyên với nó, nàng chính là nữ nhân xinh đẹp nhất tôn quý nhất.

Nhìn thấy ánh sáng hừng hực như lửa trong mắt Hạ Chi Hà, Lý Thanh Ca gật đầu, “Hừm, nếu muội đoán không lầm, tỷ đang cảm khúch vải Lan quý nhân hiếm có trên đời, tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, như tiên hạ phàm, có được vật này quả thật là xứng đáng.”

Hạ Chi Hà vừa nghe, gương mặt nhất thời như được hào quang chiếu rọi, nụ cười sáng lạn lóa mắt, lại khiêm tốn khéo léo nói: “Muội muội quá khen, trước mặt các muội muội tỷ nào dám xưng đẹp, chẳng qua là dễ nhìn chút thôi, chỉ là thấy nó màu sắc thanh lịch nhẹ nhàng nên mới yêu thích, còn về phần nữ tử xinh đẹp nhất tôn quý nhất thì tỷ không dám nhận, các muội cũng đừng nói nữa, nói ra coi chừng bị người ta chê cười.”

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, kiếp trước Hạ Chi Hà dựa vào dung mạo tuyệt thế vô song, lại có lời tiên tri tốt đẹp của thuật sĩ là “mắt môi như phượng, trời sinh mạng quý” mà được chọn làm Thái tử phi, cuối cùng trở thành Hoàng hậu một nước, đó không phải là nữ nhân tôn quý nhất hay sao?

Nhưng đời này, nàng nhất định phải kéo nữ nhân tôn quý nhất này từ trên mây cao xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Gây xích mích

“Nếu tỷ nói vậy thì khúch vải này để cho muội đi.” Cao Vân Dao thêm thường từ này giờ, nghe Hạ Chi Hà nói thế thì lập tức đoạt lấy khúch vải từ trên tay nàng ôm vào trong ngực.

Hạ Chi Hà sững sờ, khóe môi cứng đờ, đôi mắt ẩn chứa phẫn nộ và căm ghét, nhưng nhanh chóng che giấu đi, nàng hơi mỉm cười nói: “Dao muội muội, quân tử giúp người toại nguyện, nhưng mà khúch vải này tỷ đã chọn từ trước, nếu muội muội thích thì hôm khách tỷ sẽ đưa cho, được không?”

Nếu chỉ là một khúch vải thì thôi, nhưng liên quan đến chuyện nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất, nàng làm sao nhường được?

Từ nhỏ, nàng đã xinh đẹp hơn người, ngay cả cha mẹ cũng cảm thấy tương lai nàng rất tươi sáng. Chỉ là nàng xuất thân thương hộ, địa vị thấp kém, không có cơ hội xuất đầu lộ diện. Nhà bình thường nàng không nhìn vào mắt, nhưng mà những gia đình lớn thì không giàu cũng quý, cho dù yêu thích dung mạo của nàng, cưới về cũng không thể làm chính thê, cho nên nàng chọn tới chọn lui, mới chọn Cao Dật Đình.

Trong số những người cùng vai vế, Cao Dật Đình xem như cũng là người tài năng xuất chúng, tướng mạo anh tuấn thì không cần nói, Cao lão gia hiện giờ là Tổng quản Thái y viện, Cao Dật Đình cũng là Tứ phẩm Thị vệ của đương kim Hoàng thượng, là người bên cạnh Hoàng thượng, chỉ phần vinh quang này đã đủ làm nàng yêu thích. Huống hồ, Cao Dật Đình đối với nàng rất tốt, cho dù có hôn ước rồi, nhưng nàng chắc chắn chỉ cần nàng đồng ý, vị trí chính thê kia nhất định là của nàng.

Vốn là, có Cao Dật Đình nàng cũng nên thỏa mãn, nhưng kinh thành là nơi của thiên tử, phồn hoa phú quý, nữ tử như nàng sao có thể cam chịu tầm thường, làm một phu nhân Thị vệ chứ?

“Tỷ tỷ là vì câu nói của tiểu tiện nhân kia sao? Muội cho tỷ biết, cái gì mà nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất, chỉ là lừa gạt thôi, ai nói có được một khúch vải thì trở thành nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất chứ?” Cao Vân Dao ôm tơ lụa trong tay, khuyên nhủ Hạ Chi Hà, “Tỷ tỷ, tỷ đừng nói nữa, khúch vải này lúc này muội không thấy, bây giờ thấy rồi thì dĩ nhiên phải thuộc về muội, dĩ nhiên muội cũng không bắt tỷ chịu thiệt đâu, tỷ xem, trên bàn còn nhiều như vậy, tỷ tùy ý chọn, cho dù lấy hết toàn bộ cũng được.”

Hạ Chi Hà nghe vậy tức đến cắn răng, rõ ràng chính là cướp đoạt, giòi lăm Cao Vân Dao, khinh người quá đáng.

Nhưng bản tính của Cao Vân Dao là ương ngạnh như vậy, vì được Đại thái thái sinh ra, là đích tiểu thư con vợ cả, từ nhỏ đã xem trời bằng vung, không coi ai ra gì, phàm là thứ nàng thích, bất kể là dùng cách gì cũng phải có cho bằng được. Giờ khắc này, nghe Lý Thanh Ca nói khúch vải này tốt như vậy, lại thấy ánh mắt nóng bỏng của Hạ Chi Hà, cho dù nàng không thích màu sắc mộc mạc của nó nhưng nàng cũng phải chiếm làm của riêng.

Không vì gì khác, chỉ vì cái câu nữ nhân đẹp nhất tôn quý nhất đó thôi. Hừ, trong lòng Cao Vân Dao, ngoại trừ bản thân nàng ra thì ai có tư cách đó nữa?

Thế là không để ý về mặt khó coi của Hạ Chi Hà, nàng ôm tơ lụa đi vào phòng, sau đó dựa vào lồng ngực Đại thái thái nói khúch vải này rất đẹp, muốn gọi người đến đây lấy kích thước để may.

Bên này, Hạ Chi Hà cũng không kèm được, bộ mặt mỹ lệ như tượng băng bị vỡ vụn, Lý Thanh Ca ở một bên cười thầm, thì ra cũng chỉ đến thế, nàng chỉ nói một câu đã khiến tình tỷ muội của hai người này lộ ra nguyên hình.

Bên kia, vì Cao Vân Dao đi rồi, Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ lại vui mừng lựa chọn tiếp.

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng đung Hạ Chi Hà một cái, nhỏ giọng an ủi: “Hạ tỷ tỷ, đừng khổ sở, tỷ đẹp như vậy, bất kể mặc cái gì cũng đẹp.”

Hạ Chi Hà nghe câu này mới tỉnh táo lại, khóe môi cố gắng nặn ra nụ cười: “Không, không có gì... để muội muội chê cười rồi.”

Thanh Ca lắc đầu: “Tỷ tỷ chọn tiếp đi, vài này đều rất đẹp.”

“Được.” Hạ Chi Hà nhìn số vài còn lại trên bàn, đột nhiên cảm thấy đều vô cùng xấu xí, hoàn toàn khác với khúc vài lúc nãy, nàng không còn tâm tình gì nữa.

Lý Thanh Ca cúi thấp đầu, giống như không nhận ra tâm tình của Hạ Chi Hà, cũng theo tỷ muội Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ lựa chọn.

Đột nhiên, một tiếng cười lọt vào tai, nàng đột nhiên cả kinh quay đầu, liền thấy sau bức màn che, Cao Dật Hiên đang nhướng mày, quái dị nhìn nàng.

Lý Thanh Ca đột nhiên thấy hô hấp tê cứng, kẻ này sao lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Cứng đầu

Đột nhiên Lý Thanh Ca thấy hô hấp cứng lại, kẻ này sao lại ở đây?

Nàng cuống quýt quay đầu, bàn tay không ngừng đảo qua số tơ lụa, nhưng có chút mất tập trung? Hắn đến từ khi nào, sao lại ở trong gian phòng bên cạnh như vậy, tình cảnh khi nãy hắn đã nhìn bao nhiêu nghe bao nhiêu?

Ngắm lại ánh mắt tà mị trên tức của hắn, Lý Thanh Ca có chút chột dạ, có câu người trong cuộc quáng người ngoài cuộc sáng, câu nói lúc nãy của nàng chẳng qua là mồi câu, dụ cho Hạ Chi Hà và Cao Vân Dao phản bội nhau, điểm ấy, các nàng kia không rõ nhưng không thể thoát khỏi đôi mắt của nam nhân này, nhất là hắn lại cười như một con hổ lỵ.

Đáng ghét, Cao Dật Hiên.

Đôi mắt lóe qua một tia ảo não, nhưng ngoài mặt vẫn như thường, Lý Thanh Ca cố gắng ổn định tinh thần, tiện tay chọn hai khúc, một khúc hồng nhạt một khúc màu vàng.

“Hai khúc này không được.” Đột nhiên âm thanh trầm thấp của Cao Dật Hiên vang lên bên tai Lý Thanh Ca, hai khúc vài trong tay rơi xuống.

Cao Dật Hiên bắt lấy, sau đó đặt lại lên bàn, lại từ bên trong đóng tơ lụa chọn ra một khúc màu trắng bạc, bên trên có hình thêu tinh xảo, dưới ánh sáng, hình thêu lưu động ánh trắng dưới tuyết.

Đôi mắt Lý Thanh Ca nhú nhú, có chút kỳ lạ nhìn hắn, hắn đang làm gì? Muốn chọn thay nàng sao? Hắn chen vào quá nhiều rồi.

Cao Dật Hiên không để ý trào phúng trong mắt nàng, tốt bụng đưa tơ lụa mình chọn được cho Lý Thanh Ca, “Băng cơ ngọc tốt, tuyết ngọc sinh hương, khúc vài “thiên thượng tuyết” này tuy không quý khí như Lan quý nhân, nhưng cũng là thượng phẩm, chất vài nhẹ mỏng mềm mại, cảm giác rất nhẵn nhụi, trời sắp nóng rồi, mặc cái này là thoải mái nhất.”

Lý Thanh Ca cười nhạt, quả nhiên là hắn nhiều chuyện.

“A, ánh mắt Nhị ca thật tốt, khúc vài này thật đẹp, làm sao muội không phát hiện chứ?” Cao Vân Bình làm như phát hiện thấy bảo vật mà vọt tới, Cao Vân Dao có thể cướp của Hạ Chi Hà, như vậy nàng có thể cướp của Lý Thanh Ca, huống hồ, Lý Thanh Ca làm sao có thể so với Hạ Chi Hà?

Chỉ là tay nàng vừa đưa ra, ánh mắt lạnh lùng của Cao Dật Hiên đã ném tới: “Đôi tay này muội còn cần hay không?”

Gương mặt của Cao Vân Bình cứng đờ, thấy thần sắc Cao Dật Hiên âm lãnh cũng không dám tiến lên, nhưng trước mặt nha đầu quê mua như Lý Thanh Ca nàng lại không muốn mất mặt, liền lui người về phía sau, giả vờ oan ức nũng nịu nói: “Nhị ca, huynh thật keo kiệt, chẳng qua muội thấy đẹp nên muốn nhìn kỹ một chút, nếu Nhị ca đã đưa cho Lý muội muội thì dĩ nhiên là muội không dám lấy.”

Coi như còn có phần thông minh tự biết mình, Cao Dật Hiên cong môi, nở nụ cười tà dị, cũng không làm khó muội muội của mình: “Bình Nhi ngoan, khúc này Nhị ca đã chọn cho Lý muội muội, cái khác thì tùy muội, ngoài ra, yên chí thủy phần của Cẩm Tú phượng, muội và Tuệ Nhi mỗi người một phần.”

Gương mặt âm u của Cao Vân Bình lập tức tươi tắn, hưng phấn nói “Đa tạ Nhị ca.”

“Cảm ơn Nhị ca.” Cao Vân Tuệ cũng hoảng hốt vì được quan tâm mà tiến lên nói. Nói đến, trong nhà tuy có hai vị ca ca, nhưng trong mắt Đại ca chỉ có một muội muội là Cao Vân Dao, Nhị ca ca ngày du lịch bên ngoài, không thấy bóng người, hôm nay lại tặng đồ cho nàng, nàng thật sự vui vẻ.

“Không đáng là gì, sau này nếu muốn gì, nhớ nói với Nhị ca.” Cao Dật Hiên nói phóng khoáng, đôi mắt lại tươi cười nhìn Lý Thanh Ca.

Mặt Lý Thanh Ca không hề cảm xúc, hoàn toàn không động tới khúc tơ lụa trong tay hắn, vẫn cầm lấy hai khúc mình đã chọn lúc nãy.

Cao Dật Hiền nhũn mày, nha đầu này đúng là cứng đầu, đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Buồn cười

“Nhị biểu ca thật tốt.” Đôi mắt Hạ Chi Hà đảo qua đảo lại trên người hai người, lạnh rên một tiếng, cười cợt nói: “Nếu như vậy, cũng giúp muội chọn một khúc đi.”

Cao Dật Hiền khẽ mỉm cười, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Hà biểu muội nói đùa, có Đại ca ở đây, ta làm sao có quyền chọn.”

Hạ Chi Hà ghen lời, đúng là đáng ghét, nàng không bằng Lý Thanh Ca sao? Vì sao chỉ thấy hắn ân cần với nàng ta, lại xa lạ với mình như vậy.

Nhưng nghĩ lại, lời của hắn không phải đã khẳng định quan hệ của mình và Cao Dật Đình sao? Mà Cao Dật Đình là người có hôn ước với Lý Thanh Ca.

Nghĩ như thế, trong mắt lóe qua vẻ đắc ý.

Nhưng mà, Hạ Chi Hà thu lại vẻ đắc ý, thần sắc trở nên nghiêm túc nói: “Nhị biểu ca, đừng nói bậy, có Lý muội muội đây, cẩn thận hiểu lầm.”

Lý Thanh Ca nghe nói cảm thấy rất buồn cười, trong lòng cũng lạnh lẽo.

Không nói đến linh hồn của nàng, chỉ nói thân thể này, mới có mười hai tuổi, rồi xa phụ mẫu đi đến một nơi xa lạ, tư tưởng như tờ giấy trắng, nàng có thể biết cái gì, có thể hiểu lầm cái gì?

Hoặc là, có người cố ý muốn cho nàng hiểu lầm.

Hạ Chi Hà thấy nàng không nói gì, chỉ cúi đầu vuốt ve hai khúc vải, không khỏi giậm chân một cái, mạnh mẽ trừng Cao Dật Hiền một cái, sau đó kéo tay Lý Thanh Ca, sốt sắng nói: “Lý muội muội, muội giận sao? Nhị biểu ca chỉ nói bậy thôi, muội đừng coi là thật, tỷ và Đại biểu ca không phải như muội nghĩ, tỷ xin thề, giữa chúng ta không có chuyện gì hết.”

Xi, tiếng cười như hồ ly phát ra, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Cao Dật Hiền đỏ bừng, Hạ Chi Hà thấy thế, mạnh mẽ lườm hắn thêm một cái, oán trách: “Nhị biểu ca, huynh thật quá đáng, nếu Lý muội muội thật sự tức giận thì muội sẽ hỏi tội huynh.”

Cao Dật Hiền thật sự không nhịn được, một tay che miệng, một tay ôm bụng, khom người ngồi vào ghế, sau đó làm một dấu tay với Hạ Chi Hà, ra hiệu hắn sẽ không mở miệng nói lung tung.

Lúc này Hạ Chi Hà mới thu hồi ánh mắt hung ác, sau đó tự trách nhìn Lý Thanh Ca nói tiếp: “Lý muội muội, muội không sao chứ?”

Lý Thanh Ca nhìn vẻ mặt sốt sắng của nàng, hàm răng cắn bờ môi đến trắng bệch, được rồi, thật ra nàng cũng đang muốn cười, cười thật lớn.

Kiếp trước, mỗi khi nghe được Hạ Chi Hà nói như vậy, nàng sẽ vô cùng đau lòng, vì nàng biết rõ, cho dù Hạ Chi Hà không muốn thừa nhận, nhưng bản thân mình là kẻ dư thừa. Cho nên, mỗi lần Hạ Chi Hà nói như vậy, chính là đang nhắc nhở nàng, bọn họ là trời sinh một đôi, còn nàng là kẻ thứ ba.

Nhưng vật đổi sao dời, lần thứ hai nghe nàng ta nói vậy, thậm chí đáng vẻ vô cùng trịnh trọng, nàng chỉ cảm thấy buồn cười.

Cười thủ đoạn vất vả của Hạ Chi Hà, càng cười chính mình ở kiếp trước ngu dốt thấp kém đáng thương.

Nhìn nàng cúi đầu không nói, môi cắn trắng bệch, Hạ Chi Hà cho rằng mình đã thành công, đáy lòng đắc ý, sau đó nàng cũng cắn môi, vành mắt đỏ lên nói: “Muội tức giận thật rồi sao, tỷ tỷ đúng là tội lỗi vô cùng, hay là ngày mai tỷ sẽ rời khỏi Cao gia.”

Nói y như thật vậy, hôm đó Hạ Chi Hà đến Cao gia cùng ngày với mình là để điều phòng mình, bài xích mình, bây giờ nàng ta sẽ cam lòng đi sao?

Buồn cười.

Trong lòng Lý Thanh Ca cười gằn, ngoài mặt vẫn là một bộ dáng hoang mang, nàng ngờ ngác ngẩn đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hạ Chi Hà: “Hạ tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Đang yên lành lại đi nói những lời này? Muội muội suy nghĩ này giờ nhưng làm sao cũng nghe không hiểu.”

Ách. Hạ Chi Hà sững sờ, nhìn đôi mắt trong suốt kia của Lý Thanh Ca, không khỏi thâm hận, mắng to nha đầu này ngu ngốc, nam nhân của người bị nữ nhân khác cướp đi rồi, người còn nghe không hiểu sao?

Ha ha, nghe vậy, Cao Dật Hiền lại bắt đầu cười lớn, suýt chút nữa là té từ trên ghế xuống.

Buồn cười đến vậy sao? Lý Thanh Ca giả ngu ném một cái nhìn khinh thường sang phía nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Không liên quan đến người

“Đại thiếu gia.” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh của nha hoàn.

Ánh mắt mọi người dồn về phía cửa, liền thấy Cao Dật Đình đứng đó từ bao giờ, gương mặt anh tuấn một mảnh thâm trầm, tầm mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà cũng kinh ngạc, lúc sáng không phải Đại biểu ca tiến cung sao? Làm sao lại về rồi? Lúc này nàng nói một câu rũ sạch quan hệ của hai người, hửn... nghe rồi sao?

“Đại biểu ca...” Nàng yếu ớt gọi một tiếng, ánh mắt tràn đầy nhu nhược vô tội.

Lý Thanh Ca liếc mắt nhìn Cao Dật Đình, ra vẻ không hề để ý, lại nhìn sang Hạ Chi Hà, đột nhiên làm như tỉnh ngộ mà lớn tiếng nói: “Hạ tỷ tỷ, tỷ và Đại thiếu gia cãi nhau sao? Tại sao giữa tỷ và Đại thiếu gia lại không có gì hết? Đại thiếu gia không phải là biểu ca của tỷ sao? Hai người là thân thích mà, sao lại không có chút quan hệ gì được?”

“Chuyện này...” Hạ Chi Hà mặt đầy sầu khổ, nhìn gương mặt mơ hồ của Lý Thanh Ca, thật hận không thể tát một cái, nhưng dĩ nhiên là không thể rồi, “Lý muội muội, tỷ...tỷ không có ý đó, nói chung...”

Nàng lại khó xử mà liếc nhìn Cao Dật Đình, hoàn toàn không biết giải thích thế nào, cảm thấy càng nói sẽ càng sai.

“Hừ.” Cao Dật Đình nghe nàng ấp úng thì lạnh rên một tiếng, không đi vào mà xoay người rời đi.

Hạ Chi Hà kinh ngạc, không ngờ Cao Dật Đình lại không nể mặt mình như vậy, nhưng không kịp suy nghĩ gì hết, nàng theo bản năng muốn đuổi theo lại bị Lý Thanh Ca kéo lại.

Lý Thanh Ca tốt bụng khuyên nhủ: “Hạ tỷ tỷ, tỷ và Đại thiếu gia là biểu huynh muội mà, cho dù nhất thời cãi nhau cũng đừng để ở trong lòng.”

“Biết rồi.” Hạ Chi Hà lo lắng trong lòng, hung hãn gạt Lý Thanh Ca qua một bên.

Lý Thanh Ca cũng không buồn, nhìn bóng lưng chật vật của Hạ Chi Hà đuổi theo Lý Thanh Ca, khoe môi nhẹ nhàng cong lên. Đột nhiên, dưới bóng cây cạnh cửa lóe qua một bóng người làm cho nàng ngẩn ra, người kia đang ngoác đầu vào phòng, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lý Thanh Ca cũng vô cùng ngạc nhiên, tỏ vẻ né tránh không biết làm sao.

Lý Bích Như? Tại sao lại ở chỗ này?

Lý Thanh Ca có chút kinh ngạc, nàng vừa muốn đi xem thử liền thấy một nha hoàn đi tới trước, không biết nói với nàng ta cái gì, sau đó dẫn nàng ta đi.

“Đắc ý sao?” Không biết từ khi nào Cao Dật Hiền đi tới phía sau nàng, khom cười, gác cằm lên vai nàng.

Lý Thanh Ca biết hửn đang chế nhạo mình, thân thể lướt qua một bên, né khỏi cằm của hửn, sau đó cười nhạt: “Nếu người có thể biến mất ta sẽ càng đắc ý hơn.”

“Ồ, cái này thì hơi khó.” Cao Dật Hiền nhú mày, khề cúi đầu xuống kê sát vào mặt nàng, đùa bỡn mà nói: “Muội quên sao, ta đã nói muốn thành thân với muội? Nếu ta biến mất rồi thì ai phụ trách hạnh phúc của muội chứ?”

Lý Thanh Ca nhẹ cau mày, mạnh mẽ lườm hửn một cái, tránh khỏi hửn rồi quay lại bàn cầm hai khúc vải lên.

“Nha đầu.” Cao Dật Hiền quay người, một tay đặt lên tay nàng, tựa bên người nàng, trầm thấp nói, có vẻ không vui lắm: “Muội làm như vậy có phải là vì ghen không?”

Lý Thanh Ca rút tay ra, ôm hai khối vải vào lòng, sau đó lạnh lùng nhìn hửn: “Không liên quan đến người.”

Phản ứng của nàng đã gây ra ảo giác với Cao Dật Hiền, hửn cho rằng nàng vì Cao Dật Đình mới đi kích thích Hạ Chi Hà, nghĩ như thế, tâm tình đứng ngoài xem cuộc vui đã thay đổi thành nôn nóng.

“Sao lại không.” Cao Dật Hiền đưa tay bắt lấy tay nàng, cứng rắn kéo nàng vào lòng: “Ta đã nói muốn kết hôn với muội, cho nên muội chính là nữ nhân của ta, cho dù là ghen thì cũng chỉ có thể ghen vì ta. Còn đại ca, sau này đừng nghĩ tới nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chấm dứt ở đây!

Vớ vẩn.

Nhìn gương mặt tuấn tú gần như yêu nghiệt của Cao Dật Hiền, Lý Thanh Ca chỉ muốn ném cho hắn hai chữ này.

Cưới nàng? Hừ, lấy thân phận gì? Là em chồng cưới chị dâu hả?

Hơn nữa, nàng có đồng ý sao? Hắn dựa vào đâu mà ép buộc nàng?

Nhưng mà, đối đầu với đôi mắt sâu thẳm của hắn, nhìn thấy sự tức giận trong đó, gương mặt Lý Thanh Ca từ từ nổi lên nụ cười yếu ớt: “Nhị thiếu gia, nên chấm dứt ở đây thôi, Thanh Ca cũng không giống như người tưởng tượng đâu.”

“Vậy thì như thế nào? Tóm lại là ta muốn muội, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ cần muội.” Lời này vừa nói ra, không chỉ Lý Thanh Ca, ngay cả Cao Dật Hiền cũng có chút ngạc nhiên, từ khi nào hắn lại biểu lộ với nữ nhân tha thiết như vậy chứ.

Hắn ngược lại ngừng buông Lý Thanh Ca ra.

Lý Thanh Ca rút tay ra, trào phúng nhìn hắn một chút, “Nhị thiếu gia nói ra lời này chỉ sợ đến bản thân mình cũng không tin nổi!”

Xem nàng là trẻ con ba tuổi sao?

Không sai, trong mắt hắn quả thật có biểu hiện rất hứng thú với nàng.

Nhưng mà, hứng thú đó, đối với nam nhân mà nói chỉ giống như đang tìm kiếm một con mồi thú vị, có thể kéo dài bao lâu đây?

Cao Dật Hiền bất giác cau mày, rồi lại không tìm được lời nào phản bác.

Không sai, ngày ấy lần đầu tiên gặp nàng ở bến tàu, hắn liền có hứng thú với nha đầu gầy gò nhỏ bé này.

Sau đó ở trong phủ, nhìn thấy nàng nhỏ bé mà quật cường, nhìn nàng cô đơn, nhìn sự bi thương lóe lên trong mắt nàng, hắn đều thấy bị hấp dẫn, muốn thân cận nàng.

Nhưng mà chính hắn cũng không xác định sự hấp dẫn này có thể kéo dài bao lâu, hắn không dám đảm bảo sau này cả đời mình có còn cần nàng mãi không?

Có thể sao?

Trong lúc hắn lưỡng lự, Lý Thanh Ca đã đi vào bên trong, sau khi thỉnh an Lão thái thái liền mang theo hai khối vải về Hà Hương viện.

Túy Nhi đang chơi đùa với Lý Thanh Họa ở trong sân, thấy nàng về vội tiến lên chào đón.

“Ồi, thật là đẹp.” Túy Nhi nhìn chăm chăm khối vải trên tay nàng, mừng rỡ khen ngợi, liền đưa tay ra muốn nhận lấy.

Lý Thanh Ca đưa cho nàng, sau đó dặt tay Lý Thanh Họa đi vào trong phòng.

Đúng lúc Hồng Hi ngồi dưới mái hiên, đang trò chuyện với hai tiểu nha đầu, nhìn thấy Túy Nhi ôm hai khúc vải trở về đôi mắt lập tức tỏa sáng, lại nói, từ khi Lý gia không còn, nàng đã lâu lắm không được thêm bộ đồ mới nào.

Sau khi đến Cao phủ, Lý Thanh Ca là tiểu thư chủ tử, có người may đồ mới cho nàng, nhưng những nô tì như các nàng thì ai thèm lo?

Hừ, chủ tử cũng là kẻ ăn nhờ ở đậu, hưởng hờ các nàng là nô tì, so với những nô tì khác trong phủ thì còn thấp hơn mấy phần, nghĩ tới đây, Hồng Hi càng kiên định, tương lai nhất định phải nổi bật hơn người, không làm nô tì nữa.

Nàng đứng lên đi về phía Túy Nhi, cười nói: “Ồi, vải thật là đẹp, tiểu thư chúng ta thật có phúc, đến đâu cũng có người thương. Ta thấy, mấy khúc vải này thật giống như là...”

Thấy nàng đưa tay sang sờ, Túy Nhi vội vàng né đi, trừng mắt nhìn nàng: “Người làm cái gì đó? Lúc này người cần hạt dưa, tay dơ như vậy còn chạm vào vải của tiểu thư hả? Bị dơ người có giặt không?”

“Chết tiệt, người lo cái gì? Đây phải y phục của người đâu, tiểu thư còn chưa lên tiếng mà.” Hồng Hi sầm mặt xuống, vỏ hạt dưa trong tay liền ném về phía Túy Nhi.

“Người, hừ...” mặt Túy Nhi đỏ chót, lập tức nổi giận.

“Túy Nhi.” Lý Thanh Ca kéo tay Túy Nhi, “đưa vải cho Hồng Hi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hồng phục!

“Cái gì?” Túy Nhi tưởng mình nghe lầm.

Ngay cả Hồng Hi trong nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Lý Thanh Ca liền lấy khối vải màu hồng trên tay Túy Nhi đưa cho Hồng Hi: “Cầm đi, ta biết người thích y phục màu sáng.”

“Cái này...” Hồng Hi được sủng ái mà hoảng sợ, vì gần đây nàng không được Lý Thanh Ca yêu thích, tự nhiên sao hôm nay lại rộng rãi cho nàng y phục mới chứ?

“Tiểu thư, người làm gì vậy? Đây là y phục của người mà?” Túy Nhi đau lòng cực kỳ, vải đẹp như vậy tại sao lại cho kẻ ăn cháo đá bát như Hồng Hi? Thật là không đáng.

Lý Thanh Ca nhìn hồng hi, ánh mắt nóng bỏng của Hồng Hi không thoát khỏi sự chú ý Lý Thanh Ca: “Cầm đi, may quần áo đẹp mà mặc, ta đang mang tang, màu sắc rực rỡ như vậy cũng không thể mặc.”

“Vậy thì đa tạ tiểu thư.” Hồng Hi vội vàng ôm khối vải vào ngực, hai tiểu nha đầu kia cũng hâm mộ vô cùng.

Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ ràng.

Nha đầu Túy Nhi tức đến giậm chân: “Tiểu thư, người thật là... cho dù hiện giờ không thể mặc, chúng ta giữ lại chờ đến khi thích hợp thì mặc, vải tốt như vậy còn sợ bị hồng hay sao? Tự nhiên lại làm lợi cho ả chết tiệt kia.”

Lý Thanh Ca lại không để ý tới nàng, chỉ dẫn Lý Thanh Họa đi vào phòng.

Túy Nhi theo vào, thả khối vải màu xanh còn lại lên bàn, rồi đặt mông ngồi xuống ghế, bĩu môi hờn dỗi.

Lý Thanh Ca cũng ngồi xuống, ôm đệ đệ vào lòng, ung dung thong thả bóc cam cho hắn ăn.

Hiện tại, tâm tình của Lý Thanh Họa so với kiếp trước chắc là tốt hơn nhiều, chịu giao tiếp với người khác, nhưng mà cũng không nói nhiều lắm.

Bóc hết quả cam ra, lại ôn nhu đút vào miệng đệ đệ một miếng, thấy Lý Thanh Họa ăn vui vẻ, Lý Thanh Ca cũng nở nụ cười: “Thích ăn, đúng không?”

“Ừm.” Lý Thanh Họa gật gù.

“Tỷ tỷ lại cho người mua thêm một ít.” Khí hậu Tây Lăng khá ẩm ướt, không phù hợp trồng cam, mà vì biết đệ đệ thích ăn cam, cho nên Lý Thanh Ca thường âm thầm sai người đến phía nam ấm áp mang về một ít cam ngọt.

Lý Thanh Họa nghe vậy lập tức nở nụ cười, bàn tay lập tức lấy một múi cam từ trong tay tỷ tỷ nhét vào miệng Lý Thanh Ca.

Mùi vị mát mẻ ngọt ngào lập tức tràn vào trong miệng nàng, Lý Thanh Ca nở nụ cười hạnh phúc.

“Tiểu thư.” Rốt cuộc Túy Nhi không nhịn được, lên tiếng lắm bầm, “Thật không biết tiểu thư nghĩ gì, nha đầu chết tiệt Hồng Hi đó vốn không một lòng với chúng ta, người ta có dã tâm lắm, người cho ả vải đẹp để may y phục làm cái gì? Quyền rũ nam nhân sao?”

Chính là muốn nàng ta đi quyến rũ nam nhân đó, Lý Thanh Ca liếc nhìn Túy Nhi một cái, nhưng không nói ra lời này, chỉ nói: “Nếu người thích thì cầm lấy khúc vải này đi.”

“Nô tì...” Túy Nhi phẫn muộn đứng dậy, cầm khúc vải lên đi đến bên tủ quần áo, mở ngăn tủ ra sau đó cẩn thận đặt vào bên trong, xoay người lại nói:

“Túy Nhi không có tham lam như vậy, đây là đồ của tiểu thư, Túy Nhi làm sao xứng mặc? Hơn nữa, mấy ngày sau chính là sinh nhật của Đại thiếu gia, bản thân tiểu thư cũng không có mấy bộ quần áo, không lẽ không may thêm bộ nào sao? Người nhìn Hạ cô nương kia... trang phục mỗi ngày không khác gì tiên nữ, cũng không trách...”

Lý Thanh Ca ngẩn đầu, sâu thẳm nhìn Túy Nhi: “Không trách cái gì?”

Túy Nhi tự biết lỡ lời, vội che miệng lại: “Không, không có gì.”

Lý Thanh Ca cười nhạt một tiếng, điều Túy Nhi muốn nói là, cũng không trách Hạ Chi Hà có thể khiến cho Cao Dật Đình yêu thích chứ gì?

Túy Nhi thu dọn xong đồ đạc, lại nhìn bộ dạng ung dung vui vẻ của tỷ đệ Lý Thanh Ca, trong lòng đau xót, từ khi lão gia và phu nhân không còn, đây là lần đầu tiên thấy hai người họ vui vẻ như vậy, những lời muốn nói lại không thể nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Trang phục dự tiệc

Tháng năm thời tiết thoải mái, gió thổi lành lạnh chen lẫn với mùi hương hoa cỏ mùa xuân khiến cho tinh thần người ta sáng khoái.

Ngày hôm nay là sinh nhật của Cao đại thiếu gia Cao Dật Đình, hậu hoa viên trong Cao phủ từ lâu đã thu dọn ổn thỏa, mười mấy nha hoàn ăn mặc rực rỡ đang đi tới đi lui, các món ăn trên khay toát ra mùi hương mê người, lan tỏa khắp nơi.

Giữa những màu sắc rực rỡ, Cao Dật Hiền mặc một bộ cẩm bào màu trắng, bên hông mang một khối ngọc bội hình trăng lưỡi liềm màu bạc, tóc đen buộc kim quan, mi như mũi kiếm, mắt tựa ngôi sao, khí độ bất phàm, tay cầm một cây quạt mạ vàng, phong thái tao nhã cao quý.

Nhìn thấy Cao Dật Đình đang đi đến lập tức cười nói: “Đại ca, các món ăn ở Quý Đắc Lâu hôm nay xem như là quà sinh nhật đệ tặng cho đại ca.”

“Đa tạ Nhị đệ.” Cao Dật Đình hiếm hoi nở một nụ cười, hôm nay hắn mặc một thân trường bào màu lam, hảo hoa phú quý, vóc người cao gầy, sống mũi thẳng tắp, phong thái hiên ngang, tuấn tú vô cùng, ngay cả ánh mắt lạnh lùng hàng ngày cũng nhu hòa rất nhiều.

Bên cạnh hắn là Hạ Chi Hà dịu dàng ôn nhu, hôm nay để phối hợp với Cao Dật Đình, nàng cố ý chọn một bộ váy dài màu lam nhạt, trên gấu váy thêu một đóa hoa trắng tinh xảo, bên hông cột một cái thắt lưng màu trắng bằng gấm thêu, vòng eo nhỏ nhắn càng được tôn lên, cái tóc dài búi kiêu Như Ý, cầm một cây trâm bạch ngọc hoa mai, tuy rằng đơn giản nhưng có vẻ thanh tân tao nhã.

Hai người đứng chung một chỗ thật xứng đôi đến không thể diễn tả được.

“Vẫn là Nhị biểu ca tài giỏi, lại có thể mời được bếp trưởng của Quý Đắc Lâu đến phủ nấu ăn, nghe nói những món ăn này nổi tiếng thiên hạ, hôm nay chúng ta đúng là có lộc ăn.” Nàng nhẹ nhàng cười nói, lúc nói chuyện lại vô ý dùng tay kéo một sợi tóc trên má, đúng là phong hoa vô cùng.

“Đại ca.” Đang nói chuyện, Đại tiểu thư Cao Vân Dao và Cao Vân Bình, Cao Vân Tuệ cũng đi đến, trên mặt đều mang theo nụ cười sáng lạn.

Đặc biệt là Cao Vân Dao, hôm nay có thể nói là nàng toàn lực xuất hiện, son phấn dày đặc để che đi vết tích trên mặt, để người khác nhìn thấy nàng vẫn là một mỹ nhân, váy dài như ráng chiều được viền vàng, thướt tha uyển chuyển, bên hông buộc những sợi tơ bảy màu, gió nhẹ ướn qua càng có vẻ phiêu dật như tiên.

Hạ Chi Hà nhìn chằm chằm xiêm y của nàng, đồ kỳ vô cùng, khúc vải này là nàng chọn trước, bộ quần áo đẹp thế này đáng lẽ cũng phải là của nàng, nhưng hôm nay lại bị Cao Vân Dao mặc vào, đúng là... không biết xấu hổ.

Cao Vân Dao chủ động tránh né ánh mắt u ám của Hạ Chi Hà, trong mắt nàng đó chỉ là người ta ghen tỵ mà thôi, nàng càng thêm đắc ý, lời kéo cánh tay Cao Dật Đình hỏi: “Đại ca, nhóm người Tam điện hạ khi nào thì đến?”

Nàng vừa hỏi, trên mặt Cao Vân Bình và Cao Vân Tuệ đều tỏa ra ánh sáng, ngay cả đáy mắt Hạ Chi Hà cũng nóng rực lên.

Ba vị điện hạ sẽ đến ngày hôm nay đều là những vị hoàng tử tài ba, trong đó đặc biệt nhất là Tam điện hạ Hách Liên Quân.

Tam điện hạ Hách Liên Quân, là con trai duy nhất của đương triều Lâm quý phi, được Hoàng thượng yêu thích nhất, sau lưng lại có thể lực hùng hậu, có thể nói chính là ứng viên hàng đầu cho vị trí Thái tử, không chỉ như thế, nghe đồn Tam điện hạ tuấn tú vô cùng, chính là đệ nhất mỹ nam tử của Tây Lăng quốc.

Nghĩ đến đây, trong mắt các cô nương hiện tại đều xuất hiện vô số hoa đào.

Đáy mắt Cao Dật Hiền khó nén vẻ châm biếm, nghĩ thầm, nếu các nàng biết Tam điện hạ mà các nàng ái mộ chính là một núi băng, hoàn toàn không có

hứng thú với nữ nhân, các nàng còn có thể hào hứng như vậy không?

Cao Dật Đình nhíu nhíu mày, trầm giọng cảnh cáo, “Dao Nhi, Tam điện hạ không giống như lời đồn đầu, muội tuyệt đối không được làm vậy.”

“Đại ca.” Cao Vân Dao nhíu mày, bất mãn nói, “Dao Nhi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi, huống hồ muội là người không biết chừng mực sao? Làm vậy... hừ, muội có từng làm vậy à?”

Mọi người lập tức im lặng, phải nói là, Cao Vân Dao nàng có khi nào không làm vậy thì còn nghe được.

“Không có thì tốt, lát nữa muội cứ ngồi yên là được.” Cao Dật Đình nói.

Cao Vân Dao bĩu môi, ngồi yên? Nàng là khối gỗ à? Chẳng phải sẽ uống phí bộ y phục hôm nay của nàng?

“Đừng rồi, sao lại không thấy Lý tiện nhân kia?” Vợ nói sang chuyện khác, Cao Vân Dao chọn trúng Lý Thanh Ca, “Đại ca, hôm nay là sinh nhật huynh, Lý tiện nhân kia có ý gì? Ngay cả lễ vật cũng không có thì thôi, thậm chí tiệc sinh nhật cũng không tới là sao? Muội thấy, nàng ta cũng không có chút tâm tư gì dành cho huynh cả.”

“Dao Nhi.” Cao Dật Đình nhất thời nổi giận, sắc mặt tái nhợt khiến người ta hoảng hốt.

“Làm sao chứ?” Cao Vân Dao chậm rãi chớp mắt, không hiểu tại sao đại ca lại phản ứng mạnh như vậy.

Hạ Chi Hà cũng hơi nghi hoặc một chút, nàng nhìn sắc mặt tức tối của Cao Dật Đình, trong lòng đoán, là hắn tức giận vì Cao Vân Dao ăn nói ngu ngốc, hay là vì lời nói ngu ngốc của Cao Vân Dao chọc vào nỗi đau của hắn... chính là Lý Thanh Ca không có tâm tư gì với hắn.

Nếu là cái trước thì cũng thôi, nếu là cái sau... , Hạ Chi Hà nắm chặt bàn tay trong tay áo, một loại cảm giác nguy hiểm không tên lan tràn khắp toàn thân.

Cao Dật Hiền đứng một bên yên lặng, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, nhìn như buồn bực chán chường, thật ra trong lòng lại vì chuyện Cao Dật Đình tức giận mà nghĩ đến chuyện khác. Hắn là nam nhân, cho nên cảm giác của nam nhân hắn rất hiểu, chỉ sợ là trong lòng đại ca đã chú ý tới nha đầu này, có lẽ chính bản thân hắn cũng chưa biết.

Haiz, Lý Thanh Ca ơi Lý Thanh Ca, không nhò còn nhỏ mà bản lĩnh hấp dẫn người khác cũng không nhỏ? Nhưng mà, hôm nay nàng có đến không?

Trong lòng Cao Dật Hiền đột nhiên cảm thấy khó chịu, hắn muốn gặp nàng, nhưng lại không muốn nàng đến tham dự sinh nhật của đại ca.

Bầu không khí đang căng co đột nhiên hạ nhân đến thông báo, có khách tới.

Huynh đệ Cao Dật Đình vội đi ra tiền sảnh.

Thật ra, Cao Dật Đình làm người lạnh lùng, bình thường không giao du với nhiều người, ngoại trừ mấy vị điện hạ ra, còn một ít danh môn quý công tử hôm nay đến đây cũng là vì Cao Dật Hiền.

Tuy rằng Cao Dật Hiền là con thứ của Cao gia, nhưng tính tình phóng khoáng hoạt bát, bất kể thượng lưu hay hạ lưu hắn đều có thể lăn lộn như cá gặp nước, hôm nay là sinh nhật đại ca hắn, những người thường qua lại đều dồn dập đưa lễ mừng, cho nên hắn phải tự mình đi đón.

Nhìn thấy trên bàn bày ra nhiều vật quý giá, Cao Dật Đình xạm mặt lại, được rồi, quả nhiên là cá mè một lứa, có thể chơi cùng với Cao Dật Hiền quả đều là loại con phá của, bất quá cũng may, người phá ta phá, tất cả cùng phá, cho nên Cao Dật Hiền vẫn chưa phá đến mức tận cùng.

Trong vườn hoa nhanh chóng náo nhiệt lên, chỉ là, nghe đồn Tam điện hạ còn chưa đến, các nữ nhân khó tránh khỏi mong ngóng chờ đợi.

“Đại ca, huynh nói Tam điện hạ có đến hay không?” Cao Vân Dao đợi nửa ngày, tâm tư đã vô cùng sốt ruột, thời tiết tháng năm tuy rằng vẫn còn mát mẻ, nhưng ngồi dưới ánh mặt trời nửa ngày, nếu là bình thường thì không sao, nhưng hôm nay nàng trang điểm rất dày, lại đang nồm nóng, ra mồ hôi rất nhiều, vừa đổ mồ hôi thì mớ son phấn trên mặt liền khiến cho nàng rất khó chịu, giống như có rất nhiều con kiến đang bò. Nàng muốn trở về tháo trang sức rửa mặt, nhưng lại sợ lỡ dịp Tam điện hạ đến, nàng còn đang muốn chờ lúc hắn đến sẽ cho hắn một phần ngạc nhiên nữa.

“Muội?” Cao Dật Đình liếc nhìn nàng, hoảng sợ nói: “Dao Nhi...”

Đang muốn nói thì có hạ nhân cuống quýt đến báo.

“Tam điện hạ, Ngũ điện hạ, Thất điện hạ đến.” Tất cả mọi người vội vàng đứng lên đón tiếp.

Chỉ thấy giữa đám đông nô bực vậy quanh, ba nam tử anh tuấn hiện ngang, quý khí ngập trời đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mất mặt xấu hổ

“Vi thần ra mắt...” Cao Dật Đình vội vàng tiến lên cung kính hành lễ, lời còn chưa dứt, một nam tử mặc hoa bào màu tím, mặt mày tinh tế tuấn lãng đã giơ tay cười nói, “Mau miễn lễ, hôm nay là sinh nhật của người, bản vương đến là để chúc mừng, lễ nghĩa này đều miễn cả đi.”

Cao Dật Đình ôm quyền nói: “Đa tạ Thất điện hạ.”

“Cao thị vệ, bọn ta chỉ đến uống rượu, không chuẩn bị quà.” Một nam tử khác thấy vậy liền cong môi cười nói, giữa hai lông mày anh tuấn có nét kiêu ngạo và âm lãnh, khí vũ hiên ngang, một cây trâm vàng vấn hết tóc phía trước lên cao, còn phần tóc bên dưới thì tùy ý thả trên vai, gió nhẹ thổi qua, một ít tóc khẽ đưa đưa bên má, càng làm cho khí chất trác tuyệt của hắn trở nên cực kỳ hoàn mỹ.

Cao Dật Đình cười đáp lễ: “Ngũ điện hạ nói đùa, ngài có thể đến chính là vinh hạnh lớn lao của vi thần.”

“Ồi, Cao thị vệ biết nói chuyện như thế từ khi nào vậy?” Nghe xong, một nam tử anh tuấn mặc trường bào màu xanh ở bên cạnh nở nụ cười sung sướng, sau đó còn chớp mắt với Cao Dật Đình: “Đúng rồi, khi nào thì giới thiệu cho ta quen biết vị biểu muội như hoa sen của người? Nghe nói bộ dạng nghiên nước nghiên thành lắm.”

Sắc mặt Cao Dật Đình lập tức thay đổi, có chút khó xử, Thất điện hạ Hách Liên Ngọc vội dụng nam tử kia một cái, sau đó nói với Cao Dật Đình, “Cao thị vệ đừng để ý, Vũ Văn huynh quen nói đùa thôi, đúng rồi, qua bên kia ngồi chứ?”

Cao Dật Đình cũng lộ ra ý cười, cung kính nói, “Hai vị điện hạ, Vũ Văn thế tử, mời qua bên này.”

Mọi người đang định hướng về vị trí chủ tọa thì đột nhiên một tiếng đàn tỳ bà chợt vang lên, âm thanh như châu ngọc, trong trẻo dễ nghe, chỉ là nhịp điệu có vẻ hơi gấp gáp ngắn ngủi, giống như có người chợt đùa với dây đàn, hoàn toàn không có chuẩn bị trước.

Mọi người không khỏi ngừng chân, nhìn theo phía âm thanh, liền thấy cách đó không xa, bên mấy khóm hoa đang có người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Tuy rằng tiếng đàn hơi lạc nhịp, nhưng kỹ thuật nhảy cũng không tệ lắm, eo nhỏ nhắn như liễu, tay áo phất lên, ánh mắt quyến rũ câu hồn, đặc biệt phối hợp với y phục màu rắng chiều, tỏa sáng dưới ánh mặt trời, nữ tử đó thật giống như tiên nữ.

“Ồi?” Hai mắt Trần Nam vương thế tử Vũ Văn Liêm tỏa sáng, hứng thú nhìn chằm chằm nữ tử kia, “Không tệ, tuy rằng kỹ thuật nhảy múa còn kém một chút so với Thục Dược cô nương của Tùy Xuân Lâu, nhưng tư thái và ánh mắt này cũng không tệ.” Xoay người lại, hắn hỏi Cao Dật Đình, “Cao huynh, cô nương này là mời từ đâu đến? Lát nữa bản Thế tử phải khen thưởng nàng mới được.”

Khi âm nhạc vang lên đó Cao Dật Đình đã hoảng hốt, một dự cảm xấu lan tràn toàn thân, khi thấy nữ tử nhảy múa ở vườn hoa đúng là muội muội mình thì cả người hắn chấn động, đặc biệt là khi nghe lời nói ngả ngớn của Vũ Văn Liêm kia thì người hắn như sôi trào.

“Chỉ là trò trẻ con, nào dám nhận ban thưởng của Vũ Văn Thế tử?” Cao Dật Đình có chút ửng tưng, chỉ hy vọng Cao Vân Dao nhảy xong sẽ đi, đừng tiếp tục làm trò mất mặt nữa. Nhất là khi này hắn nhìn thấy gương mặt nàng bị làm lem xấu xí, chỉ sợ bản thân nàng còn chưa nhận ra mà thôi.

“Ha ha, Cao huynh quá lời, bản Thế tử chưa bao giờ phân biệt sang hèn với người khác, chỉ cần nhảy tốt, khiến ta cao hứng thì nhất định không thiếu ban thưởng.” Vũ Văn Liêm nở nụ cười tà khí.

“Đúng đó, nhảy tốt hay không chỉ là phụ, cái chính là có lòng, nhìn nữ nhân này như muốn vặn gãy cả eo, đôi mắt long lanh, ánh mắt thâm tình, chỉ kém việc dính chặt vào người Vũ Văn Thế tử, để cho bản thưởng cũng đúng thôi.” Ngũ điện hạ Hách Liên Hề cũng trêu đùa một phen, ánh mắt nhìn Cao Dật Đình có thêm vẻ trào phúng chế nhạo. Nữ tử bên khóm hoa kia, sắc đẹp bình thường, kỹ thuật nhảy cũng tệ, còn tiếng đàn thì những người trong phủ hẳn đều giỏi hơn. Hừ, nếu như Cao Dật Đình muốn tìm người đến góp vui thì sao lại chọn một nữ nhân kém cỏi như vậy? Muốn làm mất hứng sao? Lại nhìn cô gái kia, ánh mắt vô cùng to gan, biểu lộ rõ ràng, chỉ sợ thân phận không bình thường, ít nhất, không phải nữ tử lầu xanh như Vũ Văn Liêm phán đoán.

Giờ khắc này sắc mặt Cao Dật Đình đen như đáy nồi, nếu có cái lỗ thì hắn sẽ lập tức chui vào. Đưa mắt nhìn chung quanh, hắn hy vọng có Nhị đệ Cao Dật Hiến bên cạnh, vì da mặt hắn rất dày, gặp phải tình huống này cũng ứng phó rất thuận buồm xuôi gió.

Chỉ là tìm nửa ngày cũng không thấy bóng người, đáy lòng than thở, chắc chắn là lúc này Cao Dật Hiến đang được một đám các cô nương vây quanh, cười nói vui vẻ không ai bằng đây.

Thất điện hạ Hách Liên Ngọc đã nhận ra vẻ lúng túng của Cao Dật Đình, tuy rằng không hiểu chuyện gì cũng có lòng giải vây: “Được rồi, chúng ta cũng nên vào chỗ ngồi đi, không thể đứng mãi được.”

“Xin mời.” Cao Dật Đình vội tiếp mời hắn, chỉ hy vọng ba vị này đừng nhìn Cao Vân Dao nữa, mặt khác hắn cố ý để ba người này đi trước, mình đi ở phía sau, rồi nhân lúc người ta không để ý, vội gọi một nha hoàn bung trái cây đến dẫn nàng chờ khi Đại tiểu thư nhảy xong phải lôi nàng về phòng ngay.

Nha hoàn kia sững sờ, căn bản không phản ứng kịp, lại nhìn sang bên kia, Cao Vân Dao đang khiêu vũ rất hăng say, cái eo thon nhỏ gần như muốn bẻ gãy, đôi mắt câu hồn như sắp chảy ra nước, ngay cả nha đầu như nàng nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

Thì ra, vừa nghe mấy vị điện hạ đến nên Cao Vân Dao lập tức bắt tay chuẩn bị, từ sáng sớm nàng đã tỉnh sẵn, phải nhảy điệu Nghê Thường mà nàng đã học suốt mấy tháng nay cho Tam điện hạ xem, thậm chí còn tưởng tượng được quá trình này kinh điển thế nào, đến cuối cùng Tam điện hạ nhất định sẽ yêu nàng, đưa sinh lễ đến cưới nàng, cuối cùng nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Chỉ là, có đến ba vị soái ca anh tuấn bức người đến, nàng tuy không biết Tam điện hạ là ai, nhưng bất kể là người nào cũng không tệ.

Trong lòng nàng vui vẻ, đôi mắt đã sớm si mê, may là nha hoàn nhắc nhở nàng, cho nên lúc này nàng mới nghĩ đến việc nhảy múa góp vui.

Nhưng vào lúc này, Cao Dật Đình muốn dẫn ba người kia vào vị trí ngồi, như vậy sẽ cách chỗ nàng biểu diễn rất xa, cho nên nàng mới gấp rút đàn nhảy, cho nên âm nhạc nghe có chút rối loạn.

Nhưng cũng may nàng đã thành công thu hút sự chú ý của bọn họ, đặc biệt là khi ánh mắt của ba nam nhân đó rơi vào trên người nàng, Cao Vân Dao cảm thấy khí huyết toàn thân đều sôi trào, niềm vui sướng như muốn trào ra khỏi cơ thể.

Nàng không biết, độc tố trên người nàng chưa giải hết, ngược lại càng lúc càng nặng hơn.

Trong không khí, mơ hồ có một mùi tanh truyền đến, mọi người không kèm được mà nhăn mũi.

Mà Cao Vân Dao không cảm giác chút nào, ngược lại, tay cứ đàn, đầu vung lên, lộ ra cái cổ xinh đẹp, sóng mắt như tơ, tự cho rằng vô cùng kinh điển. Mà hai nha hoàn bên cạnh cũng cảm giác được không đúng, nhưng vào lúc này không dám lên tiếng, chỉ có thể làm như không biết, theo kế hoạch ban đầu là thả mấy chục con bướm bướm đã chuẩn bị sẵn ra.

Trên y phục của Cao Vân Dao bôi sẵn một lớp mật ngọt, vốn dĩ có thể dễ dàng hấp dẫn đám bướm đậu bên người mình, như vậy là trở thành một khung cảnh mỹ nhân hoàn hảo.

Nhưng mà, mùi tanh trên người nàng rất nồng, từ lâu đã che lại mùi mật, cho nên bướm toàn bay tránh xa khỏi người nàng, ngược lại thu hút được một đồng ruồi lao thẳng đến.

Tại sao lại có ruồi? Còn bướm của nàng đâu?

Đám nô tài vô dụng, chờ qua khỏi hôm nay nàng nhất định phải trừng phạt bọn chúng.

Mấy con ruồi ào ào lao thẳng vào mặt Cao Vân Dao, nàng phiền lòng giơ tay ra đuổi nó đi, vừa nghiêng đầu liền thấy Cao Dật Đình dẫn ban nam tử từ tuấn tú đi về phía sảnh tiệc. Tâm tư Cao Vân Dao xoay một cái, cũng mặc kệ con ruồi, vội vàng đưa dầy vừa đàn vừa xoay tròn thân thể, vừa đàn vừa nhảy biểu diễn cho đám người đó xem.

Một luồng tanh tươi nổi lên, tiểu nha hoàn chỉ thấy trước mắt lóe lên, vừa nhìn lại đã thấy Cao Vân Dao chạy theo đám người của Đại thiếu gia.

Ôi, miệng của tiểu nha hoàn biến thành hình như o, lúc này mới nhớ đến lời dặn của Cao Dật Đình lúc nãy.

Đại thiếu gia đã nói bảo nàng đưa Đại tiểu thư về phòng.

Chắc là không muốn để cho Đại tiểu thư mất mặt trước người khác đây.

Nhưng mà nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ, dám sao? Nếu làm Đại tiểu thư tức giận thì sẽ bị đánh chết đó. Hai tháng trước, tỷ muội của nàng lúc tắm cho con mèo của Đại tiểu thư đã sơ ý làm bị thương lỗ tai của nó, kết quả bị Đại tiểu thư trói vào ghế đánh cho một trận, khi đưa trở lại thì đã chết rồi.

Cho nên nàng làm sao dám động vào Đại tiểu thư chứ?

Âm thầm, nha hoàn quay trở lại sảnh tiệc, bày biện trái cây trong tay mình xong xuôi thì tìm một góc mà trốn vào, trong lòng cầu khẩn, hy vọng Đại thiếu gia không nhớ mặt mình, như vậy đến khi đó cho dù xảy ra chuyện cũng không bị tìm ra.

Bên này, Cao Vân Dao hưng phấn vừa đàn vừa lắc hông, tự nhận mình rất phong tình quyến rũ, vội vàng đuổi theo các nam tử tuấn mỹ.

Khi tiếng đàn tỳ bà đến gần, hai mắt Cao Dật Đình muốn lòi ra, cảm thấy đầu như sắp nổ tung, Cao Vân Dao, rốt cuộc muội muốn làm gì? Nha đầu chết tiệt kia đâu, sao không đưa người đi?

“Muội đến làm gì? Còn không lui xuống?” Nhìn chằm chằm gương mặt không ra hình thù gì của Cao Vân Dao, Cao Dật Đình tức muốn thổ huyết.

Ba vị soái ca cũng đồng thời quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy mặt Cao Vân Dao thì nhất thời đều muốn nôn nứa, trong đó, Vũ Văn Liêm là người đầu tiên bịt mũi bịt miệng, vốn hắn muốn hỏi nữ nhân xấu xí này từ đâu mà đến? Nhưng vừa mở miệng thì cảm thấy một luồng tanh tươi xộc thẳng vào, buồn nôn đến mức không thể nói chuyện.

Cao Vân Dao thì thời gian này đã sớm quen thuộc với mùi tanh đó, giờ khắc này thấy mỹ nam trước mặt, nàng vô cùng kích thích, càng không nhận biết rõ tình hình của bản thân, đôi mắt với trách cứ của Cao Dật Đình cũng làm bộ không thấy, trái lại dịu dàng nở nụ cười ánh mắt nhu mì lướt qua ba vị soái ca, tự nhận là vô cùng mê hoặc chúng sinh: “Đại ca, các vị điện hạ đến rồi, muội còn chưa hành lễ mà.”

“Đại ca?” Hai mắt Vũ Văn Liêm tròn to như muốn lòi ra ngoài, nhưng mà vừa lên tiếng thì lại phải lập tức dùng tay bịt miệng, trong lòng thì phi nhỏ đến

mấy lần, không kèm được mà chửi bới, mẹ ơi, nữ nhân này rơi vào hố phân sao? Có thể thối đến như vậy à?

Hai vị kia cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng vì có Cao Dật Đình nên không hỏi không nói, chỉ im lặng kèm nén, ngay cả thờ cũng không dám, chỉ sợ mình hít phải mùi vị hôi thối này.

Trong lòng mọi người vô cùng nghi hoặc, hai huynh đệ Cao Dật Đình có bộ dạng rất khá, tại sao muội muội lại như vậy?

Cả người thanh tuổi không nói, nhìn gương mặt kia, ngay cả vai diễn ăn mày trong tuồng kịch cũng không vẽ ra được, son phấn dày đặc, có lẽ là bị mồ hôi thấm ướt xong rồi lại khô đi, sau đó để lại từng vết cứng ngắc vụn vụn, lại giống như vết nứt trên ruộng đất mùa đông khô cằn. Cái đó còn chưa tính là gì, quan trọng là dưới lớp son phấn kia tựa hồ có mấy vết mụn nhọt đỏ đỏ, có vết còn đang chảy mủ, vô cùng buồn nôn.

Vũ Văn Liêm kinh ngạc, đây chính là mỹ nhân vừa khiêu vũ lúc nãy sao? Quả nhiên, mỹ nhân phải nhìn từ xa, không thể nhìn gần.

“Dao Nhi, sao muội lại vô lễ như vậy? Hôm nay nhị vị điện hạ và Thế tử đến chơi, cho dù muội muốn đùa cũng phải có mức độ, muội khiêu vũ mừng sinh nhật ca ca, huynh rất cảm ơn, nhưng muội đã lớn rồi cũng phải biết chừng mực, sao lại tự biến mình thành ra bộ dạng này? Còn không mau về phòng rửa mặt cho sạch sẽ đi?” Có người ở đây, Cao Dật Đình không thể không nói như vậy, coi như là cứu vãn chút mặt mũi cho muội muội.

Nói bộ dạng buồn nôn này của Cao Vân Dao là do cố ý hóa trang thì còn nghe được, nếu bị người ta biết nàng nhiễm bệnh lạ biến thành như vậy, chỉ sợ cả đời này của nàng coi như bị hủy, đừng nói là leo vào nhà giàu quý tộc, cho dù là bá tánh bình thường cũng không ai muốn người như vậy? Mặt mũi còn chưa nói, chỉ cái mùi hôi thối chết người kia đã không ai chịu đựng được rồi.

Không ngờ Cao Vân Dao là một kẻ ngu, còn nghĩ ca ca muốn phá hư chuyện tốt của mình, nàng không chỉ trừng mắt hờn dỗi nhìn Cao Dật Đình, còn cực kỳ kiêu mị thả tỷ bà xuống, quay về ba vị soái ca dịu dàng cúi người, yếu điệu nói: “Tiểu nữ tử Vân Dao, ra mắt ba vị điện hạ.”

Vì không biết trong ba vị này ai là Tam điện hạ, Ngũ điện hạ, Thất điện hạ, nàng nói luôn là ba vị điện hạ, trong lòng còn rất đắc ý, xưng hô như vậy thì không a bất bệ được.

Không ngờ nàng vừa nói Cao Dật Đình đã không thể kèm chế được, lập tức gầm lên: “Dao Nhi, còn không lui xuống, người đâu, đưa Đại tiểu thư về phòng, rửa mặt sạch sẽ, sau đó đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, không được trở ra.”

Ba vị khách quý cũng thấy khổ sở, thầm nghĩ, ai cũng nói Cao gia Đại tiểu thư Cao Vân Dao xinh đẹp ngây thơ, nhưng không ngờ lại là kẻ ngu si.

Lúc nãy Cao Dật Đình đã nói là “hai vị điện hạ và Thế tử,” nàng lại còn giỏi đến mức sửa thành “ba vị điện hạ.”

Thế là, sắc mặt Vũ Văn Liêm tím tái, sau đó lại nhìn lên trời ra vẻ vô tội, hôm nay thời tiết rất tốt, thích hợp để xem chuyện cười.

Hai vị còn lại, nhất là Thất điện hạ Hách Liên Ngọc vốn là người thích sạch sẽ, nhìn bộ dạng Cao Vân Dao đã thấy buồn nôn rồi, lúc này nàng còn giả vờ liếc mắt đưa tình, trong phút chốc dạ dày cuộn lên một cái, hắt lập tức vịn vào người ca ca mình, xoay lưng lại rồi nôn ra một trận.

Vũ Văn Liêm thấy thế lên lút cười thầm, ánh mắt nhìn ra chung quanh, dù sao cũng đỡ hơn là nhìn vào nữ nhân buồn nôn trước mặt.

Đột nhiên, một bóng dáng xanh lam hiện ra trước mắt.

Đó là một màu lam mê người, thướt tha như liễu rủ trong gió, mỹ lệ trong trẻo như lan, tựa hồ lại có chút u sầu, đặc biệt cảm động.

Tâm tư Vũ Văn Liêm hơi động, bàn tay đang bịt mũi bịt miệng không tự chủ mà buông xuống, khóe môi cong lên, đôi mắt tà tứ tỏa ra ý cười, lập tức nhìn thẳng về phía Hạ Chi Hà.

Sóng mắt Hạ Chi Hà lưu chuyển, nhưng sau đó lại hiện ra vẻ lúng túng, rồi lại đỏ mặt đi về phía Cao Dật Đình.

“Đại biểu ca.”

Cao Dật Đình đang tức giận thì bên tai đột nhiên vang lên âm thanh yêu kiều của Hạ Chi Hà, quay đầu liền nhìn thấy nàng đang đong đưa bước đến.

Cao Vân Dao còn đang cúi người hành lễ, chờ ba vị điện hạ miễn lễ cho mình, đợi nửa ngày không đợi được cái mình muốn, đột nhiên nghe thấy âm thanh của Hạ Chi Hà, trong lòng lập tức nổi lên lửa giận.

Nàng tự biết, bất kể là dung mạo hay tài hoa của mình đều không sánh bằng vị biểu tỷ này, nhưng cũng may tình cảm của Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình rất tốt, không uy hiếp gì đến nàng, cho nên nàng cũng không chú ý lắm.

Nhưng không ngờ, ba vị điện hạ vừa đến, Hạ Chi Hà không tránh né thì thôi, lại còn to gan đi ra đây, rốt cuộc trong mắt có vị biểu muội như nàng hay không? Hoặc nói là có xem người em chồng tương lai này ra gì không?

Nàng đứng lên, có chút trào phúng nhìn Hạ Chi Hà “Ồi, sao Hà tỷ tỷ lại đến đây? Không lẽ rời xa đại ca một chút cũng không được sao? Ha ha, đại ca, muội thấy huynh nên nhanh chóng cưới Hà tỷ tỷ thôi, nếu không tỷ ấy sẽ không được an tâm, chỉ sợ không được vui về thôi.”

Sắc mặt Hạ Chi Hà tái xanh, diễm đạm đáng yêu liếc nhìn sang Cao Dật Đình một cái, nhưng dư quang của ánh mắt lại rơi vào trên người ba vị soái ca kia. Dung mạo thì không cần nói, cho dù Cao Dật Đình tuấn lãng kiên cường đứng bên cạnh ba người này thì cũng phải chịu thua kém, huống hồ, còn có

quý khí bẩm sinh từ trên người họ nữa.

Ba vị kia, bất luận người nào cũng có thân phận cao quý hơn một thị vệ nho nhỏ nhiều.

Tâm tư, bỗng nhiên lay động.

Nàng thấy hành động hoang đường của Cao Vân Dao hôm nay, đơn giản là muốn lấy lòng các vị hoàng tử thôi.

Ngay cả Cao Vân Dao cũng có can đảm này, vậy thì Hạ Chi Hà nàng có gì phải sợ?

Tuy rằng nàng không có địa vị cao, gia tộc là thương hộ không đủ tư cách, nhưng vậy thì sao? Trời cao ban cho nàng một gương mặt không gì sánh nổi, như vậy là đủ rồi.

Từ nhỏ đến lớn, dung mạo đã mang đến cho nàng tất cả, còn chưa có nam nhân nào nhìn thấy nàng mà không động lòng.

Ngay cả đại biểu ca Cao Dật Đình luôn lạnh lùng cũng mặc kệ bản thân mình đã có hôn ước, thề nguyên sắc son đảm bảo với nàng, đời này không phải nàng thì không cưới, nếu không phải nàng ngăn cản, chỉ sợ Cao Dật Đình đã bấm báo với Lão thái thái muốn cầu hôn rồi.

Còn nữa, lúc này khi mình đang đi đến, một trong ba vị này đã toát ra vẻ vô cùng hứng thú với mình.

Cái nhìn hùng hực tỏa sáng kia nàng rất quen thuộc, cũng rất hưởng thụ.

Nàng biết, thân là nữ nhân, được nam nhân mê luyến truy đuổi là một chuyện rất thỏa mãn.

Nếu như có một ngày nàng có thể vào trong cung, trở thành một thành viên của hoàng thất, đó chính là vinh quang lớn nhất đời của Hạ Chi Hà nàng.

Đến khi đó, ai còn dám xem thường xuất thân của nàng? Hừ.

Nàng đang chờ cơ hội, vẫn đang chờ.

Cho nên, dù đang rất mặn nồng với Cao Dật Đình, nàng chưa bao giờ nhận lời hắn, trước sau vẫn duy trì quan hệ có chút xa cách.

“Sao muội lại đến đây?” sắc mặt Cao Dật Đình không tốt, nghĩ tới lời nói ngả ngón của Vũ Văn Liêm lúc này, trong lòng hắn liền không thoải mái.

Hạ Chi Hà làm như sững sờ, như bị lời nói của Cao Dật Đình làm cho tổn thương, đôi mắt long lanh như nước toát ra vẻ oan ức, nhẹ giọng nói: “Đại biểu ca, mấy vị điện hạ đến lâu rồi, huynh dẫn họ vào chỗ ngồi đi, Dao muội muội có muội lo rồi.”

Nàng giương mắt liếc nhìn Cao Vân Dao đang sôi sục bên cạnh, đáy mắt xẹt qua một tia gian xảo: “Dao muội muội, nơi này không tiện nói chuyện, trước tiên tỷ đưa muội về phòng tẩy sạch vết bẩn trên người, có được không?”

Lời nói tuy rất ôn nhu, hoàn toàn suy nghĩ cho Cao Vân Dao, nhưng mà chỉ có Hạ Chi Hà tự mình hiểu, trong lòng nàng đang vô cùng vui vẻ, càng có cảm giác cười trên sự đau khổ của người khác khi nhìn thấy bộ dạng người không ra người quý không ra quý của Cao Vân Dao. Nói thật, nhờ có bộ dạng này của nàng ta, nàng mới có cơ hội đi ra, thể hiện sự dịu dàng hào phóng của mình với mọi người.

Thật ra, nàng đã sớm nhìn thấy bộ dạng buồn cười khi khiêu vũ của Cao Vân Dao, nàng đứng nhìn như nhìn một tên hề, mãi đến khi tình hình có chút căng thẳng nàng mới đi đến, tựa hồ là vì bất đắc dĩ, là vì suy nghĩ cho huynh đệ Cao gia.

Nhưng khi bị Cao Vân Dao chế nhạo nàng tỏ vẻ rất lúng túng, không biết giải thích thế nào, chỉ cúi mắt xuống, đôi mắt long lanh ngấn nước, nàng biết thái độ mềm mỏng đáng yêu này sẽ càng khiến cho người ta rung động.

“Tỷ nói cái gì? Cái gì bẩn?” Cao Vân Dao ngạc nhiên, tựa hồ lúc này mới ý thức được không đúng, vội dùng tay quét lên mặt một cái, chất nhầy nhớp nháp dính khắp cả bàn tay, lại đưa tay lên chớp mũi mũi, một luồng tanh tưởi xông lên suýt nữa làm cho nàng phun hết cả điểm tâm ra ngoài.

Cao Vân Dao kinh ngạc, trái tim như vỡ tan thành hàng ngàn mảnh.

Chuyện gì xảy ra? Không phải nàng đã khỏe rồi sao? Tuy rằng còn vài vết sẹo nhàn nhạt, nhưng đã dùng son phấn che đi rồi.

Tại sao lại như vậy? không lẽ nàng đang dùng bộ dạng này nũng nịu trước mặt mấy vị soái ca đó sao? Không trách bọn họ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, một người trong đó còn nôn, bản thân mình tưởng rằng hắn có tật xấu, thì ra...

Thì ra hắn đang chê mình đáng buồn nôn?

“Ah.” Trái tim yếu ớt như pha lê tan vỡ trong khoảnh khắc, nàng rên lên một tiếng, tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Nàng lại như tên hề mà xuất hiện trước mặt mấy vị điện hạ sao?

Nàng lại còn tự cho là phong tình quyết rũ mà hành lễ với họ nữa?

Chẳng trách không có ai trả lời nàng.

Chỉ sợ, bọn họ đang nhìn nàng như nhìn một tên hề quái dị mà thôi.

Tên hề? Quái vật?

Ah không...

Cao Vân Dao nàng trời sinh quyền rũ, từ khi nào lại trở thành kẻ bần thiêu như vậy?

“Dao muội muội, Dao muội muội, muội đừng lo, tỷ tỷ đưa muội về phòng.” Giờ khắc này biểu hiện của Hạ Chi Hà vô cùng rộng lượng khéo léo, nàng không để ý bộ dạng tanh trôi của Cao Vân Dao, ngược lại trong lúc nàng ta đang điên cuồng thì Hạ Chi Hà lại tiến lên ôm lấy cánh tay nàng ta, chỉ lo nàng ta không cẩn thận làm bị thương chính mình.

Toàn bộ quá trình, nàng có lén quan sát, ánh mắt ba vị soái ca kia nhìn nàng cũng đã có sự thay đổi.

Cho dù nàng không thể nhìn kỹ, nhưng trong lòng chắc chắn, biểu hiện lương thiện của mình chắc chắn đã khắc sâu trong lòng mấy người này.

Vốn là sắp ngã quy rồi, lại nhìn tới gương mặt thanh lệ của Hạ Chi Hà thì Cao Vân Dao triệt để điên cuồng, động tác của nàng cực nhanh, lập tức tóm lấy tóc của Hạ Chi Hà, tay kia đưa lên gương mặt xinh đẹp của Hạ Chi Hà nắm một cái, móng tay sắc nhọn lập tức cào nát ra một mảnh máu thịt.

“Ah.” Hạ Chi Hà hét thảm, búi tóc trên đầu toát loạn, một nắm tóc bị Cao Vân Dao nắm trong tay, gương mặt trắng trẻo non nớt còn lưu lại dấu năm ngón tay của Cao Vân Dao, da thịt hỗn loạn, một dòng máu lập tức rỉ ra.

Tình cảnh này phát sinh quá mức đột ngột, chẳng ai nghĩ tới Cao Vân Dao sẽ phát điên như thế, càng không ngờ nàng ta có thể ra tay với Hạ Chi Hà đẹp đẽ nhu nhược một cách ác độc như vậy.

“Là người, tiện nhân người hại ta có đúng không? Người tức giận ta đoạt y phục của người? Người đồ kỵ ta xinh đẹp hơn người, cao quý hơn người, người là tiện nhân, người thật độc ác.” Cao Vân Dao khóc la om sòm như phát điên, lôi kéo Hạ Chi Hà ngã xuống đất, sau đó dùng chân mạnh mẽ đạp vào bụng và ngực nàng.

Hạ Chi Hà sớm đã hoảng hốt, cả người bị Cao Vân Dao điên cuồng chà đạp dưới đất, hoàn toàn không có sức chống trả, ngay cả tránh né cũng không thể, giờ khắc này, nàng như một cái bao tải rách bị người ta dẫm dưới đất, cả người ngoại trừ đau đớn thì không còn cảm giác gì khác.

“Dao Nhi dừng tay.” Vẫn là Cao Dật Đình phản ứng lại trước tiên, vội tiến lên ngăn cản Cao Vân Dao, ôm lấy người nàng, nhưng mà, bàn tay nàng vẫn nắm chặt tóc Hạ Chi Hà.

Cao Dật Đình kéo nàng, nàng liền liều mạng lôi cả Hạ Chi Hà đi theo.

Vũ Văn Liêm thấy thế, theo bản năng nhú mày, trong lòng sâu sắc thờ dài, biểu thị có chút tiếc nuối đối với một mỹ nhân mới vừa rồi còn đẹp như tiên nữ nhưng bây giờ đã trở nên tàn tạ đáng thương.

Nhưng ngoài ra hẳn không có bất kỳ động tác gì khác, dù sao muốn bước ra hỗ trợ cũng phải có dũng khí, hình dạng buồn nôn đáng sợ của Cao Vân Dao đó nếu hẳn mà nhìn tới thì cả tháng sau cũng ăn không ngon.

“Ngũ ca.” Hách Liên Ngọc nhìn thấy hai nữ nhân đánh nhau như thế cũng vô cùng kinh ngạc, muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng trời sinh hẳn có bệnh yêu thích sạch sẽ, đụng vào đồ dơ bẩn là sẽ ngứa, cho nên mặc dù hẳn đồng tình với Hạ Chi Hà nhưng vừa nhìn thấy vết máu trên mặt Hạ Chi Hà thì hẳn lại muốn xiu. Cho nên, hẳn chỉ liếc mắt nhìn một cái liền vội quay mặt đi, tay vịn vào Hách Liên Hề mới không bị té xiu.

Hắn muốn gọi Ngũ ca đi hỗ trợ, nhưng vừa nghĩ bản thân mình đã như vậy, Hách Liên Hề làm sao chịu hỗ trợ?

Không sai, Hách Liên Hề cũng thờ ơ không động lòng mà nhìn trờ hề trước mắt, khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười gần như có như không, đôi mắt sâu thẳm không có chút độ ấm nào, thủ đoạn của nữ nhân hẳn thấy đã nhiều, mà hôm nay, chỉ khiến cho hắn vừa căm ghét vừa buồn nôn.

Hai nữ nhân này, đều đáng chết.

Cao Dật Đình chỉ cảm thấy đầu óc muốn nổ tung, ngày hôm nay mọi thứ như một cơn ác mộng, hẳn thật sự không muốn can thiệp, nhưng mà giờ khắc này Cao Vân Dao thì nổi điên còn Hạ Chi Hà thì bị thương, hẳn phải can thiệp thôi.

Bên cạnh có không ít nha hoàn cũng nhìn thấy tình cảnh này, nhưng mà Đại tiểu thư và Biểu tiểu thư đánh nhau, ai dám hỗ trợ? Cái chính là giúp ai?

Cho dù đi can ngăn thì họ cũng không dám.

Lỡ như Đại tiểu thư lại ngang ngược nói là họ đánh hùa thì họ làm sao mà sống đây?

Cho nên, người chung quanh càng lúc càng nhiều, nhưng không một ai tiến lên hỗ trợ, mọi người vừa run sợ vừa hoảng hốt.

Khó khăn lắm Cao Dật Đình mới kéo được tay Cao Vân Dao ra, ôm chặt lấy nàng, sau đó lệnh cho mấy nha hoàn trói nàng lại.

“Hu hu”, Hạ Chi Hà sợ hãi nằm dưới đất, vừa rồi bị Cao Vân Dao lôi tóc kéo đi một đoạn, y phục đã dính đầy bụi bẩn.

“Hà Nhi.” Cao Dật Đình đau lòng ôm nàng lên.

Hạ Chi Hà ngã vào lòng ngực hắn, khóc thở không ra hơi, gương mặt như hoa bây giờ thấm đầy máu và nước mắt, vô cùng thê thảm, đáng sợ hơn chính là, phần trán bên trái còn lưu lại vết máu, tựa hồ một nắm tóc đã bị bứt đi lộ cả da đầu.

Ánh mắt Cao Dật Đình lạnh lẽo chưa từng có, lại nhìn Cao Vân Dao, thấy trong tay nàng còn nắm một nắm tóc.

“Người đâu, đưa Đại tiểu thư về phòng, trời lại.”

“Không, Đại ca, là ả hại muội, là ả hại muội.” Giờ khắc này Cao Vân Dao đã tỉnh táo một chút, biết mình đã gặp rắc rối, dù sao, Hạ Chi Hà có hạ tiện đến mấy cũng là người mà ca ca mình yêu thương, cho nên nàng hơi sợ, trước đó mấy ngày, cảm giác bị dây thừng trói chặt làm cho nàng rất sợ hãi.

“Giải đi.” Cao Dật Đình lãnh lẽo nói, lần này hắn không nhẹ dạ nữa, nhìn gương mặt gần như bị hủy mất một nửa của Hạ Chi Hà, trái tim hắn vô cùng đau xót, nếu mình sớm cứng rắn kéo Cao Vân Dao về phòng thì Hà Nhi làm sao lại bị thương như thế?

“Không, đừng mà, Đại ca, huynh không thể trời muội, không được, đám nô tài các người, thả ta ra, thả ta ra...” Cao Vân Dao liều mạng giãy dụa, tiếng kêu gào chói tai thảm thiết khiến người ta nghe được cũng thấy sợ hãi, thật là kinh khủng, cứ y như đang mổ heo.

Một đám nô tì tự động trốn đi rất xa, ai cũng nhủ thầm, những chuyện liên quan đến Đại tiểu thư thì tốt nhất đừng động vào.

“Mang đi, mang đi.” Cao Dật Đình càng nghe càng phiền, trực tiếp phát tay đuổi đi. Ngày hôm nay là sinh nhật của hắn sao? Rõ ràng là một sinh nhật si nhục nhất trên đời.

“Các người đang quậy cái gì vậy?” Đột nhiên, một âm thanh trầm thấp uy nghiêm truyền đến, trong lòng mọi người không khỏi run lên một cái.

Cao Dật Đình giống như nhìn thấy cứu tinh của mình, vội quay đầu nhìn theo phía âm thanh phát ra, lập tức nhìn thấy phụ thân Cao Viễn đang đứng phía sau đám đông, bên cạnh còn có...

Tam điện hạ, Hách Liên Quân.

Ánh mắt của mọi người cũng không kèm được mà bị âm thanh của Cao Viễn làm cho chú ý, nhưng khi nhìn sang đó, tất cả đều chuyển mục tiêu sang nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn.

Nhất thời, tâm tình của mọi người đều thay đổi thành kinh diễm.

Đúng là trên trời còn có trời, trên người còn có người.

Vốn cho là hại vị thiếu gia của mình cũng đã là tuyệt phẩm hiếm có trên đời, không ngờ lại xuất hiện ba vị điện hạ và một vị Thế tử tuần tú bức người.

Đúng là cực phẩm nam nhân đều tập trung ở đây hết rồi.

Nhưng nam nhân trước mắt này, ah, không đúng, nam nhân trước mắt này không phải là người nữa, hắn rõ ràng không thuộc về cõi trần thế này, hắn là thần, là tiên, một tiên nhân không dính khói bụi trần gian.

Hàng mi dài như liễu, thân như ngọc thụ, áo bào màu trắng bạc tôn lên vóc dáng thon dài hoàn mỹ, mái tóc đen óng như tơ lụa, phối với mái tóc đen như mực, quả thật có thể dùng từ kiều diễm để hình dung.

Đôi mắt hắn trong suốt, đen như mực, lại lấp lánh một ánh sáng lay động, óng ánh lóa mắt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra, đó là ánh sáng lạnh, sự lạnh lẽo đẩy người ta cách ra ngoài ngàn dặm.

Cho dù hắn đã ẩn giấu đi, nhưng trong đôi mắt kia vẫn vô tình tỏa một khí chất kiêu ngạo và cao quý.

Dưới ánh mặt trời dung mạo tuần tú của hắn tỏa ra sự lạnh lẽo chói mắt.

Cái gọi là phong hoa tuyệt luân cũng chỉ đến được thế mà thôi.

Ồi chao.

Băng cơ ngọc cốt thanh tự tiên, mỹ nhân như ngọc lạc phàm trần.(Thịt như băng, xương như ngọc, trong trẻo như tiên, mỹ nhân như ngọc lạc bước xuống trần gian.)

Một nam tử có được dung mạo như thế, thật là hiếm có.

Khắp nơi yên lặng, nghe được cả tiếng lá rơi.

Cao Viễn lướt nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, sau đó vô cùng cung kính hành lễ với Hách Liên Quân bên cạnh, xấu hổ nói: “Tam điện hạ, để người chê

cười rồi, đám nhỏ này đều do ngày thường vì thân bận bịu công vụ mà ít quản giáo, mới gây ra chuyện như vậy. Kính xin Tam điện hạ thứ lỗi, xin mời ngài qua bên này, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của tiểu nhi, kính xin ngài nhất định phải nể mặt mà uống hai chén.”

Tam điện hạ? Hắn chính là Tam điện hạ?

Mọi người nghe thấy mới phục hồi tinh thần lại, không trách đẹp đến không thật như vậy, thì ra đây chính là Đệ nhất mỹ nam Tây Lăng Quốc, Tam điện hạ Hách Liên Quân.

Chẳng trách, hắn vừa xuất hiện thì những soái ca khác lập tức biến thành hạt bụi, trở nên thấp kém.

Cao Vân Dao kinh ngạc, thân thể có chút xụi lơ tựa vào người nha hoàn, đôi mắt đỏ rực si mê nhìn chăm chăm Hách Liên Quân, Tam điện hạ, Tam điện hạ của nàng, hôm nay nàng đều vì hắn mà? Nhưng mà ma xui quỷ khiến, nàng lại biến thành tên hề bị người ta chế nhạo.

Tam điện hạ, người có biết Dao Nhi đau lòng đến thế nào không?

Nghĩ như vậy, Cao Vân Dao liền không nhịn được cảm giác muốn nhào vào lòng Hách Liên Quân mà khóc một trận.

Mà nàng cũng suýt chút nữa đã làm như vậy thật, may mà có nha hoàn bên người giữ chặt lấy nàng, còn có người thì được chỉ thị của Cao Dật Đình đen khấn nhét vào miệng nàng, sau đó nhân lúc người ta không để ý mà kéo nàng đi.

Cao Vân Dao phần uất đập đập hai chân, miệng kêu ô ô, nhưng âm thanh nhanh chóng bị nhấn chìm.

Hạ Chi Hà đang tựa trong lồng ngực Cao Dật Đình lại càng phiền muộn muốn chết.

Nam nhân trước mắt này, một nam nhân như thiên thần, mới đúng là nam nhân trong mộng của Hạ Chi Hà, so với hắn, đừng nói Cao Dật Đình, ngay cả ba vị soái ca lúc này cũng không tính là gì.

Nhưng mà, mà...

Sai rồi, sai hết rồi.

Điện hạ, nàng thật muốn gọi tên của hắn, nói với hắn, nàng thật oan ức.

Đừng nói giờ khắc này nàng đang rất chật vật khó coi, cho dù ngày thường, nàng xinh đẹp vô song, nhưng ở trước mặt nam tử như vậy cũng không tránh khỏi tự ti.

Nàng phải làm sao?

Nàng muốn có vị Tam điện hạ này, nàng cảm thấy...

Nàng đột nhiên hiểu rõ ràng, nàng sinh ra ưu tú xinh đẹp như vậy, không phải là để xứng với nam tử này hay sao?

Ngoại trừ hắn, còn có ai xứng với Hạ Chi Hà nàng?

Nhưng mà...

Cao Vân Dao chết tiệt, nếu không phải ả, nàng làm sao sẽ trở nên thê thảm như vậy?

Phải làm sao? Lập tức quay về thay y phục, rửa mặt rồi quay trở lại sao? Nhưng khi đó Tam điện hạ còn ở đây không? Nàng lại dùng cách gì xuất hiện trước mặt hắn, để hắn ghi nhớ nàng, yêu thương nàng đây?

Trái tim của Hạ Chi Hà như đang bị giày vò, lúc thì bị đưa lên lửa nóng, lúc thì như rơi vào hầm băng, khó chịu cực kỳ.

Gương mặt Tam điện hạ Hách Liên Quân lạnh lạnh, đối với lời mời thành khẩn của Cao Viễn cũng chỉ hờ hững từ chối: “Không được, thân thể mẫu phi không khỏe, bản vương còn phải về chăm sóc, còn nữa, được liệu mà Cao thái y nói tới bản vương sẽ nhanh chóng tìm được.”

“À, bệnh của Lâm quý phi xin Tam điện hạ yên tâm, vì thần xin dốc toàn lực.” Cao Viễn lập tức trình trọng trả lời.

“Vậy thì làm phiền Cao thái y, bản vương cáo từ.” Hách Liên Quân nói.

Cao Viễn lập tức cung kính đưa tiễn: “Vi thần cung tiễn Tam điện hạ.”

Phải đi rồi sao? Trong lòng Hạ Chi Hà lập tức cảm thấy trống trải, đôi mắt lập tức dính chặt vào bóng lưng kia, tay không tự chủ được mà vung lên, suýt nữa đã hô to Tam điện hạ.

“Ha ha, tỷ tỷ, tỷ nói Đại thiếu gia sẽ thích ông đưng bút đệ làm sao?” Đột nhiên, một giọng nói trẻ con xuất hiện ở phía sau đường môn.

Vì hiện tại mọi người đều rất yên tĩnh, cho nên âm thanh trẻ con đó càng có vẻ đặc biệt trong trẻo dễ nghe.

“Đĩ nhiên.” Tiếp theo là giọng nữ hài thanh thúy dịu dàng, bên trong mang theo vài phần vui tươi, “Vì đây là cái chúng ta tự mình làm, chỉ dựa vào phần tâm ý này, Đại thiếu gia nhất định sẽ thích.”

Mọi người ở đây đã đoán được đó là một đôi tỷ đệ, ánh mắt liền dồn dập hướng về phía đường mòn được cây cối che khuất, ngay cả Hách Liên Quân đang muốn quay đầu rời đi, nhưng khi nghe thấy âm thanh của nữ hài đó cũng không khỏi dừng bước, nhịp tim như hơi loạn đi trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hãi hùng khiếp vía

Là nàng sao? Là nữ hài trong khoang thuyền?

Đôi mắt tuần tú của Hách Liên Quân nheo lại, trong đầu cẩn thận nhớ lại giọng nữ vừa nghe được, không sai, chính là âm thanh kia, chính là cô gái kia...

Đổi ngược với hần, Cao Dật Đình nghe được cuộc nói chuyện của hai tỷ đệ, trong lòng như xuất hiện một dòng nước ấm, Đại thiếu gia mà họ nói chính là hần sao? Là chuẩn bị lễ vật cho hần sao?

Thì ra không phải như Cao Vân Dao nói, nàng không có chút tâm tư nào với hần, ngược lại, nàng còn đích thân làm ống đựng bút cho hần. Tâm ý như vậy ai dám nói là không có.

Không tự chủ, Cao Dật Đình thẳng tắp sống lưng lên, tự suy diễn cuộc đối thoại lúc nãy, là Lý Thanh Họa tự mình làm ống đựng bút biến thành Lý Thanh Ca làm, dù sao Lý Thanh Họa còn nhỏ như vậy thì có thể làm ra cái gì? Nhất định là có Lý Thanh Ca trợ giúp, cho nên, ống đựng bút này tuy nói là Lý Thanh Họa làm, chỉ bằng nói là tâm huyết của Lý Thanh Ca.

Ngẫm lại, trong mắt Cao Dật Đình đột nhiên lóe qua một nụ cười, cũng đúng, với tính tình khó chịu của Lý Thanh Ca, bảo nàng tự tay làm quà tặng cho mình sợ là không thể, dùng cách này để mượn tay đệ đệ, thật giống với tác phong của nàng.

Tâm tình lập tức tươi sáng hơn, cảm giác khó chịu vì bị Cao Vân Dao và Hạ Chi Hà náo loạn cũng giảm đến gần như không còn. Giờ khắc này, Cao Dật Đình có chút chờ mong dáng vẻ nàng đưa lễ vật cho hần.

Nếu trút bỏ biểu hiện lạnh lùng đó, thì nàng... hần là rất đáng yêu.

Mà trong một góc của buổi tiệc, Cao Dật Hiền đang đùa giỡn với mấy cô nương trẻ tuổi nghe thấy lời này cũng biến sắc, cuối cùng thì tiểu nha đầu kia cũng đến rồi. Nghĩ tới ngày đó nàng cố ý gây xích mích giữa Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình, trong lòng hần lại khó chịu.

Ngày ấy, tiểu nha đầu chắc là đang ghen.

Bên môi xuất hiện nụ cười gần gũi cợt, ánh mắt Cao Dật Hiền cũng không khỏi hướng về phía con đường mòn.

Từ bên kia xuất hiện hai bóng người nho nhỏ, nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Nữ hài này xem ra chừng mười hai mười ba tuổi, vóc dáng không cao lắm, gầy gò nhỏ bé, mặc một bộ cảm y màu trắng bạc, áo khoác màu tím nhạt, cổ đeo một vòng vàng, trên vòng vàng còn khảm một chuỗi ngọc trong suốt.

Gương mặt nàng xinh xắn, còn thoảng mang theo nét trẻ con ngây thơ đáng yêu, da dẻ trắng nõn, đôi mắt trong suốt, toàn thân tỏa ra khí tức thiếu nữ tinh khiết.

Bên cạnh nàng còn một tiểu nam hài đang nhảy nhót đi tới, cùng lắm là được sáu bảy tuổi, gương mặt nhỏ trắng nõn nà, đôi mắt to đen lay láy, đáng yêu vô cùng.

Đôi tỷ đệ này xuất hiện khác nào một luồng gió nhẹ nhàng tươi mát thổi vào lòng mọi người, xóa tan những xao động bất an lúc nãy.

“Tỷ tỷ.”

Đột nhiên, nhìn thấy nhiều người như vậy đang nhìn mình chằm chằm, đầu tiên Lý Thanh Họa sững sốt, sau đó thì hoảng sợ trốn ra phía sau Lý Thanh Ca, chỉ dám lộ ra một cái đầu, len lén nhìn mọi người.

Lý Thanh Ca cũng ngẩn ra, xảy ra chuyện gì? Mọi người nhìn họ làm gì? Nhưng trải qua quá nhiều, nàng đã tôi luyện được bản lĩnh không kinh sợ, nàng rất nhanh hồi phục lại tinh thần, liền tưởng đến hình ảnh Cao Vân Dao bị người ta trói lời đi lúc nãy, lại nhìn thấy Hạ Chi Hà dựa vào lồng ngực Cao Dật Đình, bộ dáng chật vật, rất nhanh liền xâu chuỗi loại toàn bộ quá trình, trong lòng hơi động, khóe môi hơi cong lên.

Xem ra không khác nạng dự liệu là mây, độc tố trên người Cao Vân Dao rõ ràng không thể chữa được, ít nhất nạng có thể khẳng định, chỉ có thể ức chế độc tố không phát tán, không thể diệt trừ tận gốc.

Cho nên nạng tự tin, mặc dù y thuật Cao Viễn tốt đến mấy, chỉ sợ nhất thời cũng không tìm được cách trị tận gốc, chỉ có thể tìm cách ức chế nó mà thôi.

Chỉ là độc trên người nạng ta sợ nhất là gặp nóng và ánh sáng, nếu như Cao Vân Dao mỗi ngày đóng cửa không ra, sống trong khuê phòng, ngày ngày uống chút thuốc thì cũng không sao.

Nhưng Cao Vân Dao là ai chứ? Tự cao tự đại, kiêu ngạo như chim công, ngày nào cũng nằm mơ được gả vào danh môn hào tộc, hôm nay là tiệc sinh nhật Cao Dật Đình, không những có nhiều quý tộc công tử đến, ngay cả mấy hoàng tử ưu tú của đương kim Hoàng thượng cũng xuất hiện, nạng làm sao nhận được.

Lý Thanh Ca đoán chính xác tính tình Cao Vân Dao, lại mượn mấy lời nói với Hạ Chi Hà hôm chọn vải, khiến cho nạng ta xuất hiện dưới ánh mặt trời một thời gian dài, độc tố dĩ nhiên phát tác. Mà một khi phát tác thì bộ dạng kinh tởm kia sẽ làm cho Cao Vân Dao phát điên. Trong tình huống này, Lý Thanh Ca hiểu rõ, Cao Vân Dao dù chết cũng phải kéo theo người chết chung.

Hạ Chi Hà, không thể nghi ngờ chính là kẻ chết chung xui xẻo kia.

Nhận định như vậy, cũng bởi vì kiếp trước nạng đã chịu quá nhiều khổ, cho nên Lý Thanh Ca nhìn thấu Hạ Chi Hà. Phàm là có cơ hội cho nạng ta xuất hiện, Hạ Chi Hà sẽ không bỏ qua, cho nên một khi Cao Vân Dao quậy ra chuyện, Hạ Chi Hà sẽ tiến lên khuyên can, như vậy mới dễ lộ ra vẻ lương thiện xinh đẹp của nạng ta.

Nhưng nếu là ngày thường thì không sao, giờ độc tố của Cao Vân Dao phát tác, thần trí vốn đang điên cuồng, lại không thể chịu được khi thấy người khác hơn mình, tình huống như thế mà Hạ Chi Hà còn dám xông lên thì đúng là chán sống rồi.

Nghĩ như thế, Lý Thanh Ca tựa hồ như đang nhìn thấy hiện trường lúc này, toàn bộ quá trình không khác nạng tưởng tượng là mấy, chỉ có một chuyện nạng cảm thấy tiếc chính là không thể tận mắt nhìn thấy thôi. Nhưng mà bởi vì đã dự đoán trước chuyện sẽ xảy ra, nạng vốn là cái gai trong mắt Cao Vân Dao, cho nên nạng không muốn biến thành đối tượng cho Cao Vân Dao trút giận, cho nên nạng phải tính toán thời gian, chờ trò vui kết thúc mới khoan thai đi tới.

Bất quá, nghĩ kỹ lại cũng không sao, tuy rằng không thấy được quá trình, nhưng nhìn bộ dạng chật vật thê thảm của Hạ Chi Hà, nhất định là bị Cao Vân Dao đánh không nhẹ, trong lòng cũng cảm thấy sáng khoái.

Thôi thôi, đúng là so với kiếp trước khác biệt vô cùng.

Khóe miệng Lý Thanh Ca thu lại nụ cười trên sự đau khổ của người khác, cúi người xuống nắm tay đệ đệ, ôn nhu dỗ dành: “Họa Nhi, đừng sợ, đều là khách mời đến mừng Đại thiếu gia, cũng giống đệ và tỷ tỷ vậy đó.”

Gương mặt xinh xắn của Lý Thanh Họa đỏ lên, biểu hiện có một chút ảo não và khản trương. Mỗi ngày hần đều tự nhủ với mình, hần là nam tử hán duy nhất của Lý gia, phải bảo vệ tỷ tỷ, nhưng mà đến thời khắc mấu chốt, hần liền vô dụng, còn trốn ở sau lưng tỷ tỷ, chờ tỷ tỷ bảo vệ, thật sự là... xấu hổ quá.

“Họa Nhi còn nhỏ.” Lý Thanh Ca cưng chiều xoa xoa tóc hần, cười nói, “Nhưng tỷ tỷ tin, Họa Nhi ngày sau sẽ là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đến lúc đó tỷ tỷ còn phải nương nhờ đệ nữa.”

“Có thật không?” Hai mắt Lý Thanh Họa óng ánh, nhìn chăm chăm tỷ tỷ đang cổ vũ mình, tay lập tức trịnh trọng vỗ ngực nói: “Tỷ tỷ, Họa Nhi nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ.” Chờ hần lớn lên, hần sẽ nhanh chóng lớn lên...

Tầm mắt mọi người vẫn chưa thu hồi, Lý Thanh Ca cũng không quan tâm, trấn an được đệ đệ rồi nạng liền cười dịu dàng, nắm tay đệ đệ tao nhã đi tới.

Lý Thanh Họa nghe xong lời của tỷ tỷ, trong ngực liền xuất hiện một luồng khí, sớm muộn hần cũng sẽ là nam tử hán, cho nên hần ưỡn thẳng ngực, làm ra bộ dáng chững chạc đi theo bên cạnh tỷ tỷ.

Cao Viễn không biết vì sao Tam điện hạ dừng lại, trong lòng đang cân nhắc có nên nhắc nhở hay không? Nhưng liệu có khi nào điện hạ hiểu lầm hần có ý đuổi khách hay không?

Chính đang lúc rối rắm thì Hách Liên Quân đã quay đầu lại, ánh mắt nặng nề nhìn về phía Lý Thanh Ca: “Nạng ta là ai?”

“Hà?” Cao Viễn hơi run, không biết hần đang hỏi ai, đến khi thấy ánh mắt của hần dính chặt vào trên người Lý Thanh Ca thì có chút hoảng sợ, vội trả lời: “Là cháu gái bà con xa của vi thần, tên là Lý Thanh Ca.”

“Ồ”. Lý Thanh Ca... đôi mắt Hách Liên Quân sâu sắc.

Lý Thanh Ca đã cảm giác được ánh mắt sắc bén của Hách Liên Quân, không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Người này là ai, vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nạng? Giống như bọn họ từng quen biết vậy. Nhưng mà đôi mắt đó dường như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng rốt cuộc là ở đâu? Trong nhất thời nạng không nhớ ra.

Trong lúc nghi hoặc, Lý Thanh Ca đã dẫn đệ đệ đi đến, lúc đến gần Cao Viễn thì nạng dẹp bỏ hết tất cả những rối rắm trong đầu, mỉm cười hành lễ:

“Thanh Ca và đệ đệ ra mắt Cao bá phụ.”

Trước mặt là hai gương mặt tươi cười tràn ngập vẻ trẻ con hồn nhiên, tâm trạng Cao Viễn hơi ngừng lại một chút, nhất thời rất nhiều cảm xúc cùng đang xen vào nhau.

Ngày ấy vì Cao Vân Dao bị bệnh, hồi phủ rồi hấn cũng rất bận rộn, giữa lúc đó có gặp hai tỷ đệ này một lần nhưng cũng không để ý kỹ, cũng không nói được gì.

Nhưng hôm nay gặp lại hấn không khỏi có chút hoảng hốt, nhất là khi nhìn kỹ mặt Lý Thanh Ca.

Giống, thật là quá giống, giống y như dáng dấp xinh đẹp đáng yêu của Hách Liên Ngọc khi lần đầu gặp gỡ.

Khi đó, hấn đã thành thân, đã có Đình Nhi, nhưng mà, khi nhìn thấy nữ tử duyên dáng kia nhảy nhót nghịch ngợm đáng yêu chạy đến trước mặt hấn, gọi hấn một tiếng “đại sư huynh”, hấn vẫn không nhận được mà bàng hoàng cả người.

Đó là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, hấn mới có cảm giác hoảng loạn và dâng trào cảm xúc như vậy.

Nhưng mà, hấn đã có thê tử, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng xoay người chạy về bên cạnh Lý Nam Phong.

Nàng gọi Lý Nam Phong là “Nam ca ca”, vừa ngọt ngào vừa thân mật, thậm chí, trong mắt đều mang theo ý cười.

Vào lúc ấy, nàng trong trẻo như vậy, mỹ lệ như vậy...

Nhìn ánh mắt Cao Viễn, Lý Thanh Ca có chút chán ghét, nhưng nàng nhanh chóng che giấu đi, ý cười dịu dàng như cũ: “Cao bá phụ, con và Họa Nhi cùng tới tham gia tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia, người xem, đây là ống đựng bút Họa Nhi tự tay làm, không biết Đại thiếu gia có thích không nữa?”

Nói xong, Lý Thanh Họa cũng phối hợp cầm ống đựng bút trong tay giơ cao lên, đôi mắt đen óng hấp háy mong chờ được người khác tán thưởng.

“Đẹp, đẹp...” Cao Viễn đột nhiên hoàn hồn, tầm mắt rơi xuống người Lý Thanh Họa, cũng là hơi run sợ.

Đôi tỷ đệ này hoàn toàn thừa kế được tướng mạo của Lý Nam Phong và Hách Liên Ngọc.

Nếu nói Lý Thanh Ca có tám phần giống Hách Liên Ngọc, thì Lý Thanh Họa này đúng thật là một bản sao hoàn hảo của Lý Nam Phong, cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng gương mặt nhỏ nhắn đã xinh xắn khiến cho người ta không rời mắt được.

Chính vì như thế, cho nên Cao Viễn và Lý Nam Phong cùng bái một thầy, nhưng người mà sư phụ sư nương yêu thương nhất chính là Lý Nam Phong, ngay cả Hách Liên Ngọc, rõ ràng là hấn cứu nàng, rõ ràng là hấn chăm sóc che chở nàng như đại ca, nhưng quay đầu lại, nàng vẫn dành hết tình cảm cho người hồ hững với nàng là Lý Nam Phong, thậm chí mặc kệ thân phận mà cùng với hấn...

Cao Viễn bỗng cảm thấy đứa bé trai xinh xắn trước mặt này có chút chói mắt, chỉ ngần đầu lên nói với Lý Thanh Ca: “Sau này đừng gọi là Đại thiếu gia, cứ gọi Đại ca ca được rồi, đều là người trong nhà, đừng xa lạ quá.”

“Dạ.” Lý Thanh Ca ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt của đệ đệ, cười nói: “Họa Nhi, còn không mau đem lễ vật tặng cho Đại... ca ca.”

“Ừm.” Lý Thanh Họa hưng phấn gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy đến trước mặt Cao Dật Đình, nâng cao ống đựng bút, non nót cười nói: “Đại ca ca, đây là của Họa Nhi tặng huynh, chúc huynh sinh nhật vui vẻ.”

Cao Dật Đình tiếp nhận ống đựng bút, cúi người xuống, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu Lý Thanh Họa, ôn nhu nói: “Cảm tạ Họa Nhi, ống đựng bút này Đại ca ca rất thích.”

Nói xong, tầm mắt của hấn không tự chủ mà hướng về Lý Thanh Ca liếc một cái.

Nhưng Lý Thanh Ca không đón nhận tầm mắt của hấn, chỉ ôn nhu nhìn đệ đệ mình, điều này làm cho hấn có chút mất mát.

Hạ Chi Hà đang tựa nửa người vào lòng Cao Dật Đình, nhìn thấy tình cảnh này rõ ràng, trong lòng phần uất không ngừng.

Lý Thanh Họa đưa xong lễ vật thì lập tức chạy về bên cạnh tỷ tỷ, dùng sức kéo tay tỷ tỷ đặt lên vai mình, sau đó đắc ý nghênh đầu nhìn tỷ tỷ, cứ như mình vừa làm được một chuyện rất phi thường.

Lý Thanh Ca chỉ hơi cười, nụ cười này nhân nhật âm áp, rất chói mắt.

Cao Viễn nhìn hai tỷ đệ rồi nói: “Được rồi, Cao bá phụ còn có việc bận, hai đứa cứ ở đây chơi, muốn ăn gì cứ gọi nha hoàn lấy cho.” Sau đó nhìn về phía Cao Dật Đình: “Đình Nhi, còn ngây người ra đó làm gì? Không mau chào hỏi khách khứa?”

Lúc này Cao Dật Đình mới phục hồi tinh thần lại, vì lúc nãy vừa xảy ra chuyện nên hai vị diện hạ, thê tử và các vị khách khác vẫn đang đứng ngây ra chung quanh.

Hắn vội gọi một nha hoàn đến: “Đưa Biểu tiểu thư về phòng.”

“Biểu ca.” Hạ Chi Hà thăm thẳm liếc nhìn hắn, dư quang khóe mắt lại liếc về nam nhân đứng bên cạnh Cao Viễn, Tam điện hạ của nàng, tại sao không quay lại nhìn nàng một cái?

Hạ Chi Hà thật không muốn đi, nàng còn muốn nhìn vị nam nhân như thiên thần này thêm, chờ mong ánh mắt của hắn có thể rơi trên người nàng.

Nhưng mà nàng lại sợ Hách Liên Quân nhìn thấy nàng, vì giờ khắc này nàng thật vô cùng khó coi.

“Tam hoàng huynh.” Lúc này Hách Liên Hề cười nịnh nọt đi tới, đôi mắt đào hoa nheo nheo lại, lộ ra vẻ âm lãnh quen thuộc, “Nếu Tam hoàng huynh đã đến rồi sao không ngồi lại uống một chén? Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của Cao thị vệ, Tam hoàng huynh không nể mặt vậy sao?”

Lời này vừa nói ra Cao Viễn hải hùng khiếp vía, trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh.

Ai mà không biết, trong số các hoàng tử, Tam điện hạ và Ngũ điện hạ là bất hòa nhất, hai người này một là do Hoàng hậu sinh, một là do sủng phi sinh, tuy rằng là huynh đệ nhưng lại xem nhau như tử địch.

Nói đến cũng lạ, giữa những hoàng tử khác, cho dù là vì lợi ích hay tranh sủng, giành địa vị gì đó cũng sẽ có bất hòa, nhưng đều là âm thầm, ngoài mặt đều vẫn xưng huynh gọi đệ, tuyệt không làm ra chuyện đối chọi gay gắt, tránh cho Hoàng thượng không hài lòng.

Nhưng hai người này lại hoàn toàn khác.

Ưu tú như thế, quật cường như thế, lòng dạ độc ác như thế, lại không ưa nhau như thế.

Ngày thường, hai người không qua lại, cho dù có qua lại thì cũng là xung đột vũ trang.

Ví dụ như ba tháng trước, một tên thân thích háo sắc của một cơ thiếp của Ngũ điện hạ, không hiểu sao lại thích một nha đầu, nha đầu kia lại đúng lúc là người của phủ Tam điện hạ, hôm đó đúng lúc ra ngoài làm việc bị tên háo sắc kia nhìn trúng, bị hắn bắt cóc về cưỡng bức, cưỡng bức cũng thôi, lại còn làm cho người ta chết mất mạng.

Khi tìm được thi thể, quản gia của phủ Tam điện hạ trực tiếp bắt tên háo sắc kia, chém hắn ra làm tám mảnh, ném ra bãi tha ma.

Sau đó, không biết cơ thiếp kia lại âm thầm to nhỏ cái gì, một Ngũ điện hạ vốn không hề liên quan đến Quân vương phủ lại vì một tên thân thích xa lắc xa lơ mà bắt quản gia của Quân vương phủ về phủ của mình.

Mà sau khi Tam điện hạ Hách Liên Quân biết được việc này, càng kỳ quái hơn là hắn một thân một mình cầm kiếm xông vào Hề vương phủ, vượt qua tầng tầng trở ngại, đoạt lại tên quản gia kia mang về phủ mình.

Có người nói, ngày ấy Hề Vương gia dường như đã sớm biết Quân Vương gia muốn đến cứu người, cho nên trực tiếp vác ghế lớn ra giữa sân ngồi, vừa cùng mỹ nữ cơ thiếp vui vẻ, vừa đợi Quân Vương gia đại giá.

Mà trong số cơ thiếp kia còn có cả con gái của Liễu Thái phó, Liễu Như Lan.

Có người nói, Quân Vương gia vừa đến, toàn bộ tình hình liền không khống chế được, vô số ám vệ dốc hết sức lực, tựa hồ phải giết cho bằng được Quân Vương gia.

Ngày đó, trong sân của Hề vương phủ, một bên là Hề Vương gia và mỹ nhân vui đùa, một bên là Quân Vương gia và các ám vệ chém giết nhau. Cảnh ca múa vui vẻ và chém giết khốc liệt như hai thái cực.

Ngày đó, trong Hề vương phủ máu chảy thành sông, chừng mấy ngày sau, mọi người đi ngang trước cửa Hề vương phủ đều có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Có thể thấy được ngày hôm đó khốc liệt cỡ nào.

Nghĩ đi, hai người như vậy mà đối đầu thì còn có gì mà nói nữa?

Cao Viễn thật sự là bó tay hoàn toàn, thăm hỏi hạn lúc đưa Tam điện hạ ra khỏi phủ không nên đi đường vòng, lại càng không nên nghe thấy bên này huyền ảo mà chạy đến đây ngăn cản.

“Ngũ điện hạ, trong cung của Tam điện hạ có chuyện quan trọng...” Hắn thấp giọng điều đình, nhưng không ngờ Hách Liên Quân lại lạnh lùng mở miệng: “Nếu Ngũ đệ đã mở miệng, vậy thì vi huynh sẽ uống với đệ một chén.”

Ach... Cao Viễn nghe vậy suýt chút nữa đã té lăn ra đất.

“Tam... Tam hoàng huynh.” Hách Liên Ngọc thấy bầu không khí không ổn, vội đi tới, nhưng khi đối mặt với Hách Liên Quân lạnh lùng thì lại đột nhiên không còn gì để nói.

Hách Liên Quân nhìn hắn một chút, sắc mặt thoáng dịu đi: “Thất đệ cũng ở đây à?”

Hà? Hách Liên Ngọc nhất thời ngạc nhiên, không phải vì giờ khắc này Tam hoàng huynh mới phát hiện ra sự tồn tại của mình, mà bởi vì một tiếng “Thất đệ” của hắn.

“Tam điện hạ.” Vũ Văn Liêm biết tránh không khỏi, cũng gượng cười đi đến chấp tay hành lễ với Hách Liên Quân.

Hách Liên Quân gật đầu với hắn, coi như là trả lời.

Vũ Văn Liêm cũng không để ý, vị Tam điện hạ không coi ai ra gì, ngang ngược kiêu ngạo này không có nhắm mắt làm ngơ hắn trước mặt mọi người, như vậy đã đủ để hắn thấy sợ hãi vì được sủng ái rồi.

Hách Liên Hề cong môi cười: “Nếu vậy thì Tam hoàng huynh, mời.”

Hách Liên Quân không nói gì chỉ dùng hành động đáp lại, thật sự đi thẳng về phía buổi tiệc.

Mọi người chỉ cảm thấy có chút hoa mắt, lúc này nhất định là ảo giác, ảo giác. Tam điện hạ và Ngũ điện hạ sao có thể giao tiếp hài hòa như thế được?

Lý Thanh Ca thì không nghĩ gì, chỉ hoài nghi tại sao người đó dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng? Lạnh lùng xấu xa còn mang theo cảm giác đùa giỡn, nàng không nhìn thấu, đúng lúc nghe người kia gọi hắn là Tam hoàng huynh, nàng không khỏi kinh ngạc.

Tam hoàng huynh? Như vậy hắn chính là người con thứ ba của đương kim Hoàng thượng Hách Liên Quân sao?

Đôi mắt nàng không tự chủ được mà nhìn về phía Hách Liên Quân, cùng lúc đó, hắn từ từ bước ngang qua nàng, dư quang ánh mắt đảo qua đảo lại, tình cờ hai ánh mắt đụng phải nhau, một luồng sáng u ám trong mắt hắn lóe qua làm cho nàng chột rùng mình, trong lòng càng thấy lạnh lẽo.

Nàng nhớ ra rồi, nam nhân này chính là người mặc áo đen bị thương trên thuyền của nàng hôm đó.

Nhưng sao hắn lại có thể là Tam hoàng tử? Hắn không phải sát thủ sao?

Kiếp trước nàng còn nhớ rõ, sát thủ kia bị thương rất nặng, bị người đuổi giết, kết quả trốn lên khoan thuyền của nàng. Sau đó, khi nàng đang ở trên bờ chờ Cao Dật Đình tới đón thì đột nhiên một đám sát thủ nhào đến, hai bên chém giết hỗn loạn, bản thân nàng cũng bị cuốn vào.

Cuối cùng vẫn là hắn ra tay cứu giúp.

Mà đời này, nàng giúp hắn giải độc, sau đó lừa hắn phải tìm được thuốc giải trong hai canh giờ, chính là vì bắt hắn phải mau chóng rời đi. Nàng không muốn chuyện xưa tái diễn, nếu hắn nhanh chóng biến mất thì sẽ không gặp phải những sát thủ kia.

Nhưng mà, nam nhân này không phải sát thủ sao? Sau này nàng còn gặp lại hắn mà.

Tại sao hắn lại là Tam hoàng tử?

Nàng không nghĩ ra, thật sự thay đổi rồi sao? Không giống với kiếp trước sao?

Nhưng nếu nam nhân này là Tam hoàng tử, như vậy thì ngày ấy nàng cứu hắn rốt cuộc là phúc hay họa?

Trong mắt không kèm được một tia thương tiếc, lần này không phải cho bản thân mình, mà là vì vị nam nhân như thần tiên trước mắt này.

Nhớ tới trước mắt, năm Gia Khánh thứ ba mươi, Tam hoàng tử Hách Liên Quân được Viêm Đế sủng ái nhất bị ám sát trong một lần xuất hành, tình trạng chết rất thê thảm, thân bị trúng hơn ngàn vết đao, vốn là đệ nhất mỹ nam Tây Lăng, đến cuối cùng lại chết không ra hình người.

Chuyện này phát sinh ở năm thứ hai khi nàng đến Cao gia, lúc đó nàng còn chưa hồi phục lại sau cái chết của đệ đệ. Lý do nàng nhớ rõ ràng như vậy là vì chuyện này năm đó chính là chuyện lớn hàng đầu ở Tây Lăng quốc, thậm chí nhiều năm về sau vẫn là chuyện khiến mọi người không ngừng cảm khái thương tiếc. “Ngũ điện hạ, Thất điện hạ, Vũ Văn thế tử, xin mời qua bên này.” Cao Viễn lau mồ hôi, vội tự mình tiếp đãi.

Ngũ điện hạ? Nam tử tuấn tú có ánh mắt lạnh lùng tối tăm kia chính là Ngũ điện hạ, là Thái tử tương lai? Hoàng đế sau này của Tây Lăng quốc?

Lý Thanh Ca có chút hoảng sợ, đời này, rất nhiều thứ phát sinh thay đổi, thế nhưng những người này đều thật sự tồn tại.

“Biểu ca, Thanh Ca muội muội ở đây, huynh qua đó chào hỏi đi, còn nữa, Thanh Họa đệ đệ chuẩn bị lễ vật cho huynh, Thanh Ca muội muội còn chưa thấy nói gì nữa.” Đột nhiên, sau tai vang lên âm thanh uyển chuyển của Hạ Chi Hà.

Lý Thanh Ca vội quay đầu lại, liền thấy Hạ Chi Hà dịu dàng đi tới.

Hai mắt Hạ Chi Hà có chút đỏ, nhưng vẫn mang theo vài phần ý cười giả tạo, nàng vừa dùng tay chỉnh trang lại tóc tay trang phục, để cho mình không quá chật vật như lúc này, rồi lại thể hiện thêm một phần đau khổ nhu nhược khiến người ta thương cảm, vừa chào hỏi Lý Thanh Ca: “Lý muội muội, sao giờ muội mới đến? Mọi người còn cho rằng muội sẽ không đến nữa.”

“Hôm nay là sinh nhật Đại ca ca, sao muội lại không đến? Lý Thanh Ca vui cười, ánh mắt mang theo thương tiếc nhìn vào Hạ Chi Hà, trong lòng khê thờ

dài. Một Hạ Chi Hà nhu nhược thật sự khiến cho người ta đau lòng, nhưng gương mặt bị tổn thương đã khiến cho sức hấp dẫn này suy giảm đi nhiều.

Lý Thanh Ca thấy rõ ràng trên mép tóc chỗ trán của nàng có vết máu, cùng với năm dấu tay in rõ trên má, âm thầm thổn thức, mỹ nhân đau khổ khiến người ta yêu thương, nhưng một mỹ nhân bị hủy dung mạo còn làm ra vẻ đáng thương thì sao? Dĩ nhiên là vẫn đáng thương, nhưng lại có thêm một chút dữ tợn.

Đây chính là điểm khác biệt so với kiếp trước.

Kiếp trước, khi mình đến Cao gia tháng thứ hai thì cũng là sinh nhật Cao Dật Đình.

Một khúc múa Nghê thường của Cao Vân Dao thu được lời ca tụng của cả sảnh đường, danh tiếng nhanh chóng vang xa, trở thành đối tượng truy đuổi của các danh môn công tử kinh thành.

Mà Hạ Chi Hà càng tuyệt vời hơn, tiếng đàn như tiên trên trời, khí chất thanh lệ vô song, thanh nhã thoát tục càng làm mọi người mê mẩn, bao gồm Ngũ điện hạ Hách Liên Hề.

Tựa hồ sau buổi tiệc đó, Hách Liên Hề và Hạ Chi Hà liền thân thiết với nhau.

Sau đó, Hách Liên Hề được phong làm Thái tử, một đường lên cao, trở thành vua một nước, Hạ Chi Hà càng được vinh sủng tận cùng, phụ huynh được phong quan tấn tước, nhất thời toàn bộ Hạ gia trở thành đệ nhất thế gia kinh thành.

Ngược lại Cao gia thất bại.

Lý Thanh Ca dĩ nhiên biết lý do trong đó, một là quan hệ giữa Hạ Chi Hà và Cao Dật Đình chính là cái gai trong lòng Hách Liên Hề. Hai là, nữ nhân như Hạ Chi Hà có dã tâm rất lớn, lòng tham hư vinh càng mạnh, tất cả mọi người đều trở thành đá kê chân cho nàng leo lên cao, nhưng nếu không dùng được hay không cần nữa thì khối đá kê chân này phải triệt để hủy diệt. Đối với nàng mà nói, Cao Dật Đình và toàn bộ Cao gia chính là đá kê chân của nàng, trước khi biết Hách Liên Hề, nàng cần Cao gia để nâng mình lên, để cho mình có thêm cơ hội, từ khi quen được Hách Liên Hề, những ngày tháng phải nịnh nọt sống ở Cao gia lại chính là một điểm đen trong cuộc đời nàng, nàng phải tìm mọi cách xóa bỏ nó.

Cho nên mới tạo thành sự thất bại của Cao gia.

Cũng may, đương triều công chúa Vân Sơ lại coi trọng Cao Dật Đình.

Vân Sơ công chúa? Nghi tới đây, trong lòng Lý Thanh Ca đột nhiên hơi động, một luồng cảm giác mới mẻ len lỏi từ đáy lòng dâng lên.

Nếu mình nhớ không lầm, vị Vân Sơ công chúa này có quan hệ rất tốt với Tam hoàng tử, mà Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử lại bất hòa. Nhưng cuối cùng, Ngũ hoàng tử đăng cơ, Vân Sơ công chúa được phong thưởng rất lớn, vốn dĩ là một công chúa địa vị không cao, không được sủng ái, cuối cùng trở thành đệ nhất công chúa Tây Lăng.

Trong chuyện này...

Đôi mắt Lý Thanh Ca từ từ lạnh lẽo, nghe đồn Tam hoàng tử có một thân võ nghệ tuyệt thế, trong thiên hạ người có thể gây tổn thương cho hắn không có mấy ai, nhưng lần đó, hắn lại trúng hơn ngàn đao, tình trạng thê thảm.

“Lý muội muội.” Lúc đang bàng hoàng thì gương mặt không vẹn toàn của Hạ Chi Hà đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lý Thanh Ca cũng giật mình đến gần người ra, sau đó giả vờ kinh hãi nói: “Hạ...Hạ tỷ tỷ, sao tỷ lại thành ra bộ dạng như quý thể này? Là ai tổn thương tỷ?”

Nửa gương mặt lạnh lặn của Hạ Chi Hà cũng lập tức đen thui, trong lòng cực kỳ hận Lý Thanh Ca, lại dám nói nàng giống quý? Tiểu tiện nhân, sớm muộn có một ngày nàng sẽ phá hủy gương mặt thanh thuần trong trẻo này của Lý Thanh Ca.

Cao Dật Đình và Hạ Chi Hà là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, biết nàng cực kỳ xem trọng dung mạo của mình, sợ lời của Lý Thanh Ca sẽ vô tình chọc giận nàng nên vội đi đến bên cạnh Hạ Chi Hà, quan tâm lo lắng.

“Hà Nhi, muội nên về phòng trước đi, ta tìm người mời đại phu đến cho.”

Hạ Chi Hà có chút không cam lòng, tuy vết thương trên mặt rất đau nhưng nàng không muốn để Lý Thanh Ca một mình ở đây vui vẻ. Lúc này nàng vẫn nhìn chằm chằm Tam điện hạ, nàng đã thấy rất rõ ràng, hừ.

Suy nghĩ một chút, Hạ Chi Hà cong môi, oán ức nói: “Biểu ca, xin lỗi, là muội vô dụng, không ngăn cản được Dao muội muội, trái lại tổn thương chính mình, khiến huynh phải lo lắng.”

“Hà Nhi, chuyện này không trách muội, đều do Dao Nhi sai, ta tự mình đưa muội về được không?” Thấy nàng rơi lệ, Cao Dật Đình đau lòng vô cùng, một người không quen dỗ dành người khác như hắn cũng phải dùng giọng điệu mềm mại nhất mà dỗ nàng.

“Muội...” Hạ Chi Hà lau lệ, vẫn đang nước mắt lưng tròng liếc nhìn Lý Thanh Ca: “Nhưng Lý muội muội mới đến, huynh sao có thể bỏ muội ấy mà đi với muội?”

Đôi mắt chớp chớp, tầm mắt hướng lên phía trên nhìn vào Cao Dật Đình một cách vừa u oán lại vừa kiên cường, đột nhiên nàng hít sâu một hơi, dường

như đã làm ra quyết định rất to tát, nàng đẩy Cao Dật Đình về phía Lý Thanh Ca: “Muội không có chuyện gì, biểu ca, huynh tiếp đãi Lý muội muội đi, hôm nay là sinh nhật huynh, Lý muội muội cố ý mang theo lễ vật đến, huynh không thể lạnh nhạt muội ấy, hai người...”

Nói xong, nơi mí mắt từng giọt nước rì rào rơi xuống như châu ngọc, nàng không kịp lau, chỉ nghẹn ngào một tiếng rồi xoay người đi.

Cao Dật Đình mạnh mẽ trừng Lý Thanh Ca một cái, vội vàng đuổi theo, “Hà Nhi huynh đưa muội về.”

Hạ Chi Hà tựa hồ gãy dựa mấy lần, sau đó không cưỡng được sự cứng rắn của Cao Dật Đình, cuối cùng quay đầu lại xin lỗi Lý Thanh Ca vài lần, đành phải rời đi.

Từ đầu đến cuối, Lý Thanh Ca không nói một câu, không một hành động, nàng cứ như vậy không chút cảm xúc mà nhìn đôi nam nữ trước mặt mình thể hiện ân ái.

Buồn cười.

Đến cuối cùng, trong lòng nàng chỉ xuất hiện được hai từ này.

Chỉ là, nhìn hai bóng lưng rời đi kia, trong lòng Lý Thanh Ca đột nhiên chua xót.

Chua xót vì chính mình, vì một Lý Thanh Ca mãi cảm bị tổn thương ở kiếp trước.

Kiếp trước, cũng vào ngày này, nàng lòng đầy phẫn khởi thù một cái hà bao, dự định đưa cho Cao Dật Đình, nhưng mà, hà bao còn chưa được đến tay hân đã bị Cao Vân Dao đoạt đi, sau đó nàng ta giờ hà bao lên, chỉ vào đóa hoa sen Tịnh Đế trên đó mà cười nhạo trước mặt rất nhiều người.

Nàng ta nói nàng thấp hèn, không biết xấu hổ, nói nàng cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga, cho rằng một cái hà bao rẻ tiền là có thể đánh động tâm tư đại ca nàng ta sao?

Sau đó, Cao Vân Dao ném hà bao xuống đất, dùng chân giẫm mạnh lên, chỉ hận không thể giẫm xuống lòng đất. Cuối cùng, như chưa hết hận, còn để những người khác đi tới giẫm một cước, giẫm xong lại nhổ nước miếng lên.

Lúc đó, nhìn thấy cái hà bao mình thù suốt nửa tháng, lại nhìn mấy ngón tay bị kim đâm của mình, nàng nổi giận, dùng sức đánh ngã Cao Vân Dao, muốn nhặt cái hà bao đã bị bụi bẩn và nước miếng phủ đầy lên.

Nhưng mà, vừa chạm được vào hà bao thì chân của Cao Vân Dao đã mạnh mẽ giẫm lên bàn tay nàng, sau đó gắt gao ép xuống.

Sau một tiếng gào đau đớn, Cao Vân Dao và một đám người khác lao vào đám đá nàng.

Sau đó, Cao Dật Đình và Hạ Chi Hà cùng xuất hiện, vừa vặn gặp được một màn này.

Nàng nghe thấy tiếng nói của hân, hân hỏi Cao Vân Dao đang làm cái gì.

Lúc đó, cho dù nàng đau đớn khuất nhục, nhưng lại không nghĩ đến chuyện cáo trạng, nàng chỉ nằm rạp dưới đất, vùi thấp đầu xuống, hận không thể chui vào lòng đất, chỉ sợ hân nhìn thấy tình trạng thê thảm của mình.

Nhưng mà, cuối cùng nàng vẫn bị người ta diu lên.

Nàng biết lúc đó mình bị đánh sưng mặt mũi, cả người bị rất nhiều vết chân dẫm lên, khẳng định là rất khó coi.

Mà khi chạm tới ánh mắt căm ghét lạnh lùng của Cao Dật Đình thì nàng bị tổn thương, thật sự tổn thương, nhưng đột nhiên nàng không còn cảm giác đau đớn nữa, hoặc là đã đau đến không còn cảm giác, nàng cũng không rõ.

Nàng tựa hồ nghe Cao Vân Dao cáo trạng với hân, nói chẳng qua nàng ta chỉ muốn nhìn hà bao của nàng một chút, kết quả bị nàng đẩy ngã, còn nói bụi bẩn trên người nàng ta chính là chứng cứ.

Sau đó, Lý Thanh Ca nhìn thấy sắc mặt hân âm trầm, nhìn hà bao dưới đất, trong mắt toát ra vẻ xem thường sâu sắc. Sau đó, hân lạnh lùng nói với nàng một câu, lúc đó trong đầu nàng rất hỗn loạn, không nghe được rõ ràng, tựa hồ là hân đang cảnh cáo nàng không được gây sự.

Không có một lời thừa thãi, không có thêm một ánh mắt thừa thãi, hân liền rời đi như vậy.

Hạ Chi Hà, nữ nhân kia xinh đẹp, nữ nhân luôn được người ta khen là lương thiện như tiên nữ, khi nhìn thấy nàng bầm tím mặt mày, trên mũi trên môi còn không ngừng chảy máu, thì nàng ta chỉ lấy khăn che mũi, sau đó, dùng bộ dạng đại tỷ tỷ giáo huấn Cao Vân Dao, nói Dao muội muội đừng nghịch nữa, sinh nhật của Đại ca muội mà cứ gào khóc thê thảm như vậy, để người ta nhìn thấy sẽ bị chê cười đó.

Sau đó Cao Vân Dao vội vàng nói phải, còn sau đó nữa, chỉ cần nàng ta muốn đánh Lý Thanh Ca, trước tiên sẽ sai người dùng khăn nhét vào miệng nàng, như vậy, nàng sẽ không la hét được.

“Nếu như không vui, tại sao không đuổi theo?” Đột nhiên, bên tai vang lên âm thanh trầm thấp của Cao Dật Đình.

“Hiên ca ca.” Gương mặt nhỏ nhắn của Lý Thanh Họa lập tức toát lên ý cười, hân mừng rỡ đưa tay ra muốn Cao Dật Hiên ôm.

Đáy mắt Lý Thanh Ca trở nên u tối, nàng ngẩn đầu nhìn lên trời, hít một hơi thật sâu mới cúi đầu xuống, nhìn đệ đệ ngồi thoải mái trong lòng Cao Dật Hiên, không khỏi lắc đầu: “Họa Nhi, không phải nói muốn làm nam tử hán sao? Nam tử hán mà còn đòi ôm, không xấu hổ à?”

Gương mặt nhỏ bé của Lý Thanh Họa tràn ngập vẻ oan ức, tay ôm cổ Cao Dật Hiên, hai mắt long lanh ngấn nước, nhìn hân như cầu cứu.

Cao Dật Hiên nở nụ cười sang sảng, bàn tay vỗ nhẹ lên mũi Lý Thanh Họa một cái: “Lông còn chưa mọc, nam tử hán cái gì?”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Mặt Lý Thanh Ca đỏ lên, mạnh mẽ liếc hân một cái.

Nhưng mà, thấy Lý Thanh Ca không nói gì nữa, Lý Thanh Họa lập tức trở nên hưng phấn, mạnh mẽ ôm gương mặt tuấn tú của Cao Dật Hiên một cái: “Hiên ca ca, Họa Nhi lớn lên phải làm nam tử hán giống như huynh.”

“Hừm, khá lắm, nhưng mà muốn làm nam tử hán như Hiên ca ca thì đệ còn phải cố gắng nhiều lắm.” Cao Dật Hiên trịnh trọng nói: “Chuyện quan trọng trước tiên chính là không thể ăn ít, phải ăn thật nhiều vào, như vậy mới có thể cao to cường tráng như Hiên ca ca.”

Ach, Lý Thanh Họa lo lắng buồn rầu, nhưng nhìn ánh mắt thật lòng của Cao Dật Hiên, cắn răng một cái, gật đầu “Được.”

Cao Dật Hiên nở nụ cười, đặc ý nhìn Lý Thanh Ca một cái.

Lý Thanh Ca cắn môi cười liếc hân một cái, không thể không nói, bản lĩnh dụ trẻ con của nam nhân này không tệ.

Ngày ấy, sau khi hân tát mình một cái, Họa Nhi đã xem hân là người xấu, đồng thời kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với hân. Nhưng mà sau đó, suốt ngày hân đưa đồ ăn đồ chơi qua đây, thậm chí nhân lúc nàng không đề ý còn len lút dẫn Họa Nhi ra khỏi phủ dạo mấy lần. Sau chuyện đó, quan hệ của hai người không ngừng cải thiện.

Họa Nhi suốt ngày treo ba chữ Hiên ca ca trên miệng, thậm chí còn xem hân là thần tượng, muốn học tập hân.

Lý Thanh Ca ban đầu thì phiền muộn, sau lại có chút cảm kích Cao Dật Hiên.

Dù sao Họa Nhi hoạt bát đáng yêu như vậy, tính tình lại trẻ con ngây thơ, lá gan cũng không nhỏ.

Cho nên, chuyện đệ đệ nàng giao du với Cao Dật Hiên, tuy rằng ngoài mặt Lý Thanh Ca vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng đã có chút thỏa hiệp.

Nếu nam nhân này có thể giúp cho đệ đệ thoát khỏi sự đau khổ khi mất đi phụ mẫu, vậy thì ngại gì không giao đệ đệ cho hân? Chỉ cần mình chú ý thêm là được.

Đôi mắt trong trẻo như trẻ con lại lóe qua một vết đau thương, Cao Dật Hiên nhìn mà đau lòng, vội vỗ lên người Lý Thanh Họa một cái, lớn tiếng cười nói: “Ca ca thấy đệ đệ nhẹ đi không ít rồi, có phải là không chịu ăn không? Đi, bây giờ ca ca dẫn đệ đi ăn.”

Nói xong cũng mặc kệ Lý Thanh Ca, trực tiếp ôm Lý Thanh Họa đi.

Lý Thanh Họa vội gọi: “Tỷ tỷ, mau đi theo.”

Lý Thanh Ca sâu sắc thở dài, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, vội vàng đuổi theo.

Đi ở phía trước, khoe môi Cao Dật Hiên vung lên một nụ cười đẹp đẽ, trong mắt cũng toát lên ý cười.

Quả nhiên tiểu tử Lý Thanh Họa này là vật uy hiếp Lý Thanh Ca, chỉ cần lung lạc được hân thì Lý Thanh Ca sẽ dễ dàng thỏa hiệp hơn nhiều.

Bên này, ba người cười cười nói nói đi về phía buổi tiệc.

Một bên khác, ở vị trí chủ tiệc, Tam hoàng tử Hách Liên Quân tay cầm ly rượu, dư quang khoe mắt hướng về phía ba người đang cười đùa bên kia, không khỏi thấy chói mắt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Muội thích ta đúng không?

Hàng mi dài buông xuống, che khuất ánh sáng lạnh trong mắt, Hách Liên Quân hơi ngửa đầu, một hơi uống cạn ly rượu, chất lỏng mát lạnh cay nồng kia tràn vào cổ họng, giống như một quả cầu lửa thiêu đốt khiến cho hân nhũn chặt lòng mảy, gương mặt trắng trẻo như ngọc lập tức đỏ lên như nhiễm phải

ráng chiều, đôi mắt lại giống như được ngâm qua rượu, càng thêm óng ánh mê người.

Cao Viễn ngồi ở bên dưới, mặt khác cũng không dám lười biếng mà nhìn chăm chăm hai người ngồi trên cao kia, thấy Hách Liên Quân vừa uống xong một chung rượu liền vội vàng liếc mắt ra hiệu, để nha đầu hầu hạ phía sau lập tức tiến lên chia thức ăn cho Tam điện hạ.

Tam hoàng tử không uống rượu, ai ai cũng biết, lần đầu tiên uống đã uống nhiều như vậy, nếu xảy ra chuyện thì biết làm sao?

Chỉ là, nha hoàn kia vừa tới gần liền bị Ngũ hoàng tử Hách Liên Hề khoát tay đuổi đi: “Nơi này không cần người, người đi nơi khác hầu hạ đi.”

Nhà hoàn kia liếc nhìn Cao Viễn một cái, thấy Cao Viễn nhú chặt mày sắc mặt khó coi thì muốn nói gì đó, nhưng thấy Hách Liên Hề nhú mày, toát ra một luồng lệ khí, lúc này sợ hãi đến mềm nhũn hai chân, khẽ vâng một tiếng rồi lập tức lui ra.

Lúc này, trên một sân khấu được dựng lên trong hoa viên đang có gánh hát hát hí khúc.

Một nam một nữ trình diễn vở kịch đang thịnh hành hiện giờ là “Du long hí phượng”, kể về một vị hoàng đế nào đó vị phục xuất tuần, kết quả giữa đường gặp phải bạo dân phục kích, hốt hoảng chạy đến một thị trấn gần đó, trốn vào một tiểu điền, rồi kết bạn với con gái ông chủ.

Giờ khắc này, nhìn trên sân khấu, tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đó... đang oán trách vị hoàng đế gặp nạn, trách hắn không được tự ý tiến vào khuê phòng của con gái, phải đem hắn giao cho quan phủ, nam nhân kia thì bày ra tư thái và lời ngon tiếng ngọt, làm cho cô gái kia không khỏi cười rạo rờ.

Một hồi náo nhiệt khiến cho khán giả bên dưới nhiệt huyết sôi trào.

Hách Liên Hề hơi cong môi lên, tràn ra một nụ cười đắc ý và ác hắc cảm ly rượu lên, lại rút đầy chén của Hách Liên Quân: “Tam hoàng huynh, đây là cực phẩm Trạng Nguyên Hồng lâu năm, uống từ từ mới nhận ra được cái ngon, uống ừng ực như vậy chỉ làm hỏng vị thôi. Chi bằng Tam hoàng huynh thử từ từ thưởng thức xem sao.”

“Hừ.” Đôi đầu với ánh mắt châm biếm lạnh lùng của Hách Liên Hề, Hách Liên Quân xi cười một tiếng: “Đệ không phải rượu, làm sao biết phải uống từ từ hay uống ừng ực?”

“Ồ? Nói vậy Tam hoàng huynh cảm thấy Trạng Nguyên Hồng này phải uống ừng ực mới cảm nhận được mùi vị?” Hách Liên Hề nhú mày hỏi lại.

Ngón tay thon dài của Hách Liên Quân cầm cái chén lên, liếc mắt nhìn chất lỏng mát lạnh dập dờn bên trong, chén bích ngọc không chút tí vết tóa ra ánh sáng đan xen với chất rượu lấp lánh, tạo ra một luồng sáng màu xanh lam đẹp đẽ.

Hắn không có uống thử chất lỏng mê người đó, lại đưa tay đổ hết xuống một chậu hoa bên cạnh.

Sắc mặt Hách Liên Hề thay đổi, chỉ là khóe miệng vẫn cong lên một độ cong tà dị như thường: “Tam hoàng huynh, đây là ý gì?”

Hách Liên Quân thả cái chén xuống, “Rượu này, quả thật là thứ tốt, nhưng phải uống với đúng người mới thấy ngon, nếu không, cho dù tốt đến mấy cũng trở thành phế phẩm.”

“Tam hoàng huynh.” Hách Liên Hề cười nịnh, đôi mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng âm độc, “À, đệ biết Tam hoàng huynh có chút thành kiến với bản vương, nhưng... Lan Nhi đã có thai, nàng sắp sinh đứa con đầu tiên cho bản vương, không lẽ Tam hoàng huynh không cựa một chén với bản vương sao?”

“Đó là con của người, có liên quan gì đến bản vương?” Hách Liên Quân không khách sáo mà từ chối trực tiếp, ánh mắt lạnh lạnh như tuyết, “Trong cung bản vương còn có chuyện quan trọng, đi trước đây.”

Hách Liên Hề không những không nổi giận mà còn cười: “Vậy Tam hoàng huynh đi thông thả, chờ khi con của bản vương và Lan Nhi đầy tháng, kính mời Tam hoàng huynh hạ mình đến quý phủ, uống một ly rượu mừng, dù sao nó cũng là chất nhi của huynh.”

Hơi dừng một chút, ánh mắt Hách Liên Hề đột nhiên tối sầm xuống, đôi mắt sâu không thấy đáy giống như yêu ma đang dò xét lòng người, “Hừ, nếu không, bản vương còn cho rằng Tam hoàng huynh còn có tình cảm gì khác với Lan Nhi của bản vương đó.”

“Nếu người thật sự hy vọng bản vương đến”. Hách Liên Quân đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn, biểu hiện lạnh như băng tuyết, “Vậy thì, đến khi đó bản vương sẽ chuẩn bị một món quà lớn để tặng.”

“À, đệ thật là rất mong chờ, đến hôm đó, bản vương và Lan Nhi, còn có con của chúng ta nhất định sẽ chờ đợi đại giá.” Hách Liên Hề nói, ánh mắt mỉm cười tiễn Hách Liên Quân đi. Chỉ là, khi người kia vừa đi rồi, ly rượu trong tay hắn liền vỡ nát.

Cao Viễn phì cười, nhìn hai người kia không phải đang trò chuyện bình thường sao? Tự nhiên Tam điện hạ lại phẩy áo bỏ đi?

Nhưng mà cũng may là không có đánh nhau.

Hắn vội vàng đứng dậy, chuẩn bị tiễn Hách Liên Quân.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, phía sau lại truyền đến âm thanh ly rượu vỡ vụn, vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy cái chén trong tay Hách Liên Hề tan nát, nhìn về mặt kia tựa hồ cũng không được tốt.

Lúc này hân hoan sợ, nhưng cũng may mà Thất điện hạ và Vũ Văn thế tử cũng bước qua.

Cao Viễn lau mồ hôi, vội vàng đuổi theo Hách Liên Quân, nơm nớp lo sợ đưa ra ngoài phủ.

Tiệc sinh nhật hôm nay xem như hoàn toàn thất bại, vì nhân vật chính không có mặt, mấy vị khách quý cũng dần dần cáo từ.

Dù sao cũng còn có vở kịch khá đặc sắc gỡ gạc lại phần nào.

Quân Vương gia vừa đi, khí tức ép người kia cũng tản đi, các tân khách ở đây cũng thấy thoải mái nhiều hơn, vừa nghe kịch, vừa uống rượu vui vẻ, chơi đến quên hết mọi thứ.

Tình cảnh này vô cùng vui vẻ, thậm chí ngay cả Lý Thanh Ca cũng cảm thấy rất tốt.

Cái bàn nàng đang ngồi chỉ có ba người là nàng, Cao Dật Hiền và Lý Thanh Hòa, chung quanh cũng không có nha hoàn hầu hạ, ngoại trừ lúc mang vài món ăn lên, hoàn toàn không có ai quấy rầy.

Mà việc chia thức ăn đều do Cao Dật Hiền đảm nhiệm.

Đối với ăn uống Cao Dật Hiền rất có nghiên cứu, từng món ăn có trước có sau, Lý Thanh Ca chỉ biết nhìn hình dáng món ăn mà đánh giá, ăn thấy ngon, nhưng không biết tên là gì. Còn Cao Dật Hiền không những có thể gọi được tên, thậm chí cách làm, cách ăn mỗi món ăn đều có thể nói rõ ràng mạch lạc.

Cho nên, trong lúc Lý Thanh Ca và đệ đệ đang ngậm thức ăn đầy miệng, tai vẫn còn lắng nghe những bình phẩm về thức ăn của Cao Dật Hiền, cũng tăng trưởng được không ít kiến thức.

Đúng lúc đang nói thì có một nha hoàn bưng một cái bình Thiệu Hưng đến.

Lý Thanh Ca vừa ăn vừa được Cao Dật Hiền giúp gỡ xương cá, lại nghi hoặc nhìn cái bình Thiệu Hưng đó, rồi nhìn sang Cao Dật Hiền: “Chúng ta đâu có uống rượu? Người muốn uống thì cũng đâu cần tới một bình như vậy?”

Cao Dật Hiền cười, phát tay cho nha hoàn lui xuống, tự động đưa tay ra mở nắp bình rượu: “Hai người nhìn được rồi, hôm nay gia mời hai người ăn một bữa thật ngon.”

Vừa nói chuyện vừa mở nắp bình, mùi rượu bay vào mũi.

“Đây chính là món Phật nhảy tường chính tông, mấy ngày trước tiểu gia đã sớm sai người chuẩn bị, gà vịt, giò dê, bụng cá, miếng cá, vây cá, hải sâm, trứng vịt, nấm hương, măng non, mấy chục loại nguyên liệu đều được chế biến tỉ mỉ, không được xén bớt một chút nào. Phần khó nhất chính là than dùng để nấu món Phật nhảy tường, phải lấy từ núi Thiên Ngu ở Bắc quốc, than ở đó quý như vàng, lửa được đốt lên không một chút khói bụi, sạch sẽ cực kỳ, dùng loại than này nấu ăn, phải nấu trong suốt năm sáu canh giờ mới thành. Thế nào? Có thơm không?”

Lý Thanh Ca và Lý Thanh Hòa đã sớm bị hương vị làm say lòng người kia chọc cho chảy nước miếng, nghe hân hoi có thơm hay không hai người đều không kèm được mà gật đầu như gà mổ thóc.

“Hiên ca ca, sao huynh không mang ra sớm hơn? Bụng Hòa Nhi sắp chứa không nổi nữa rồi.” Lý Thanh Hòa nhìn cái bình, lại sờ sờ bụng mình, chỉ sợ mình ăn không nổi nữa, chẳng phải sẽ thiệt thòi sao?

Lý Thanh Ca đưa tay捏 cái mũi nhỏ nhắn của hắn, cười nói: “Không phải vẫn còn trống một nửa sao? Cô mà ăn vào, nói không chừng vẫn còn chứa nổi.”

Cao Dật Hiền nghe vậy cười trộm, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lý Thanh Ca đang vui sướng đến đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, hắn không kèm được mà ngây dại nhìn nàng, đôi mắt tỏa ra ánh sáng ôn nhu. Đúng rồi, tiểu nữ hài thì phải có bộ dạng như thế này chứ, đơn thuần vui vẻ thì có gì không tốt, ngày thường cứ phải giả vờ giả dối đến chừng chặc, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Chú ý tới Cao Dật Hiền đang nhìn mình chằm chằm, Lý Thanh Ca lờm lờm một cái: “Nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có thức ăn sao?”

Vừa nói xong, mặt lại đỏ ửng, có lẽ nghĩ đến cái gì, nàng vội quay mặt đi nhìn đệ đệ.

“Có một món ăn gọi là ‘Tứ sắc khả xan’ (sắc đẹp cũng ăn được), nha đầu đáng ghét trong trêu như vậy, so với hai chữ tứ sắc càng khiến cho người ta...” Khóe môi Cao Dật Hiền hơi cong lên, cười có chút gian xảo, tiếng nói hân hân thấp xuống, mang theo một chút khàn khàn xảo quyệt khiến người ta sợ sệt, hắn ghé sát vào tai Lý Thanh Ca thì thầm: “...muốn ăn sạch sành sanh.”

Mặt Lý Thanh Ca lập tức đỏ rực, hai bên tai lại càng nóng rực hơn.

“Muội yêu thích ta đúng không?” Cao Dật Hiền thừa cơ truy hỏi tiếp, “Nếu không thì muội sẽ không đỏ mặt...”

Lý Thanh Ca biến sắc, đang muốn nổi giận lại nghe hắn mềm mại nói: “Càng sẽ không nổi giận.”

“Người?” Con tức của Lý Thanh Ca nghẹn lại, hai mắt trừng lên, cứ như vậy là hung hãn nhìn hấn, trong mắt như đang bốc lửa.

Cao Dật Hiền thấy thế lại càng vui vẻ, vừa cẩn thận bưng đến một chén canh ấm đến trước mặt nàng, vừa sợ sệt nói: “Muội đừng nóng, đừng nổi giận, cũng không được tức tối bỏ đi, nếu không thì có nghĩa là muội chột dạ, chột dạ thì có nghĩa là muội thừa nhận muội thích ta.”

Lý Thanh Ca đờ người.

Hàng mi tuấn tú cau lại, trong mắt hiện ra một vết u oán, hấn cầm lấy cái muống nhỏ đưa cho nàng, sau đó lại sâu sắc nhìn nàng, “Nha đầu, thừa nhận yêu thích ta thì có làm sao? Sao muội lại không thừa nhận?”

Lý Thanh Ca vừa mới chuẩn bị nhận lấy cái muống thì tay nàng cứng đờ giữa không trung, sau đó nhìn gương mặt như oán phụ trong khuê phòng của hấn, dùng một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, tự tay lấy một cái muống khác sau đó thì uống canh.

Cao Dật Hiền xạm mặt lại.

Lúc này Lý Thanh Họa ngẩn đầu lên, nhìn thấy tỷ tỷ đang ăn ngon lành, vội đòi Cao Dật Hiền dứt cho mình. Lúc này hấn nghe lời tỷ tỷ, dùng tay xoa bụng mình xoa một lúc thì thật là có công hiệu, bây giờ hấn cảm thấy bụng mình đã sắp xếp được chỗ trống rồi.

Cao Dật Hiền nặng nề thở dài, cười khổ nhú nhú mày, sau đó, ân cần dứt canh cho Lý Thanh Họa.

Màu nước của món Phật nhảy tường là màu nâu, đậm đà ngon miệng, béo mà không ngán.

Các nguyên liệu bên trong được nấu rất mềm, nhưng mềm mà không nát, khi cho vào miệng chỉ cảm thấy hương rượu được hòa quyện với các mùi thơm khác, vô cùng ngon miệng.

Lý Thanh Ca ăn một miếng liền thích mùi vị này, ăn hết một chén liền không cần tới Cao Dật Hiền, tự mình đứng lên chuẩn bị múc một chén nữa.

Lý Thanh Họa cũng nhanh chóng ăn hết một chén, sau đó đưa chén lên đòi thêm.

Lý Thanh Ca liền thả chén của mình xuống, nhận cái chén của Lý Thanh Họa trước, múc cho hấn.

Nhưng vóc dáng Lý Thanh Ca hơi thấp, bình rượu kia đặt ở giữa bàn, cho dù nàng đứng lên, cố gắng rướng người cũng phải hơi vất vả.

Cao Dật Hiền nhìn nàng cắn môi chặt vật, lại bày ra tư thế quật cường, trong lòng không khỏi thở dài, nhờ hấn giúp đỡ thì sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Thật là một nha đầu ngốc, làm cách nào với nàng cũng không được.

“Đề ta.” Tuy là phiền não nhưng Cao Dật Hiền không đành lòng nhìn nàng vất vả, lập tức đoạt lấy cái chén trong tay Lý Thanh Ca.

“Không có gì, ta tự làm được.” Lý Thanh Ca thật sự không suy nghĩ gì khác, chỉ là thêm thức ăn cho đệ đệ theo thói quen thôi.

Nhưng Cao Dật Hiền cũng mặc kệ nàng mà múc thức ăn cho Lý Thanh Họa: “Mấy món gà vịt lúc này hơi cay, bây giờ ăn thử chua, nắm hương trong này được nấu rất ngon, muội cũng thử đi.”

Hấn đưa chén tới trước mặt Lý Thanh Họa, sau đó lại rất tự nhiên cầm lấy chén của Lý Thanh Ca, múc đầy cho nàng.

“Đề ta...” Lý Thanh Ca đột nhiên có chút băn khoăn, từ này đến giờ hấn đều không ngừng chia thức ăn cho tỷ đệ nàng, dụ họ ăn, sau đó ngồi nhìn họ ăn ngon miệng thì hấn liền cười ngây ngô, nhưng đến bây giờ còn chưa thấy hấn ăn cái gì.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của Cao Dật Hiền đảo qua, nàng liền ngậm miệng lại, đến khi hấn đưa chén cho mình thì nghiêm túc khách sáo nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn.” Lý Thanh Họa ăn được một nửa cũng đột nhiên ngẩn đầu, học theo tỷ tỷ, nờ nụ cười với Cao Dật Hiền, hàm hồ nói tiếng cảm ơn.

Lý Thanh Ca mím môi cười, cảm thấy đệ đệ hiểu chuyện hơn, cũng hào phóng hơn.

Cao Dật Hiền nhìn nàng nờ nụ cười, chính mình cũng nhếch miệng cười, bàn tay vò lên tóc Lý Thanh Họa, trêu chọc: “Nhóc con, học theo tỷ tỷ của đệ à? Lần trước cho đệ bao nhiêu là thứ tốt cũng không thấy được nửa chữ cảm ơn, ngay cả gương mặt tươi cười cũng không thấy.”

Lý Thanh Họa ngẩn đầu, cái miệng nhỏ bóng loáng dầu mỡ cong lên, làm ra bộ dáng người lớn: “Trước khác nay khác, lúc trước huynh là người xấu, Họa Nhi dĩ nhiên sẽ không cười với huynh.” Cho dù Cao Dật Hiền tìm đủ cách lấy lòng, hấn cũng rất muốn làm hòa, nhưng không được tỷ tỷ đồng ý, hấn sẽ không dám cười với Cao Dật Hiền.

Lý Thanh Ca nhú mày, liếc nhìn vẻ mặt của hai người liền rõ ràng, chẳng trách thái độ của Họa Nhi với Cao Dật Hiền thay đổi nhanh như vậy, thì ra người ta dùng chiêu thức mua chuộc.

“Vậy thì bây giờ đệ thấy Hiền ca ca là người tốt sao?”

Cao Dật Hiền hỏi Lý Thanh Họa, ánh mắt thì lại nhìn về phía Lý Thanh Ca.

“Ừm.” Lý Thanh Họa cũng không ngẩng đầu lên, vừa cắn đầu ăn vừa trả lời một tiếng?”

“Còn muối?” Cao Dật Hiền nghiêng đầu, như cười như không hỏi Lý Thanh Ca.

Lý Thanh Ca nhướn mắt lên, nhẹ nhàng xem xét hán một chút, mặt không cảm xúc ăn hết khối nấm hương trong miệng, mới sâu xa nói: “Người tốt hay xấu cũng không viết lên trên mặt.”

Cao Dật Hiền hận không thể cắn lưỡi mình, được rồi, tự làm bậy không thể sống, ai kêu hán hỏi một câu ngu ngốc như vậy?

Nhưng mà nha đầu này có thể dịu dàng một chút không? Cho dù hán hỏi rồi, nhưng nể tình thức ăn ngon, nàng không thể nói êm tai một chút, khiến cho hán vui vẻ một chút sao?”

“Sao ngươi lại không ăn?” Nhìn gương mặt đen như than của hán, Lý Thanh Ca cũng biết thái độ của mình quá lạnh lùng, suy cho cùng thì hán cũng không có ác ý với mình và đệ đệ, vì vậy trong lòng tựa hồ cũng có chút áy náy.

Gương mặt tuần tú của Cao Dật Hiền lập tức thay đổi, vui vẻ nói: “Đa tạ Ca Nhi muối muối còn nhớ đến, nào, cùng ăn, cùng ăn.”

Hán lập tức mức cho mình một chén, nhưng còn chưa kịp động đũa lại chợt nhớ tới cái gì, vội nói: “Hai người ăn chậm thôi, còn có đồ ngon nữa.”

“Há?” Lý Thanh Ca và Lý Thanh Họa đồng thời kinh ngạc thốt lên, nam nhân này muốn cái gì đây? Một bữa làm họ no chết sao?

Cao Dật Hiền mặc kệ hai người, nhẹ nhàng vỗ tay, nha hoàn đứng cách đó không xa liền đi tới.

Cao Dật Hiền nhẹ giọng dặn dò nàng vài câu, nha hoàn liền quay đi.

“Còn nữa cũng không ăn nổi.” Lý Thanh Ca không nhịn được lườm một cái, xem tỷ đệ họ là heo sao? Nhét hết mọi thứ vào bụng.

Cao Dật Hiền lại cười: “Không có gì, thử một chút cũng được, nếu ăn không nổi thì thôi. Nếu lần sau hai người còn muốn ăn thì cứ nói với ta, Hiền ca ca sẽ sai người đưa tới cho hai người.”

“Ngươi...” Lý Thanh Ca đột nhiên muốn hỏi, tại sao lại tốt với họ như vậy?

Bọn họ là hai tỷ đệ ăn nhờ ở đậu, không có gì hết.

Nhưng mà, nhìn hán ăn cần như vậy, trong lòng nàng đột nhiên...

Gương mặt Cao Dật Hiền tràn đầy thích thú.

Rất nhanh, nha hoàn kia liền bưng mấy món điểm tâm lại đây.

Cao Dật Hiền lấy ra một cái đĩa tinh xảo, sau đó lấy mỗi thứ một ít đặt đến trước mặt Lý Thanh Ca: “Nào, đây là cuốn thịt gà, bánh hạt mè nướng, muối thử đi, ăn cùng với Phật nhảy tưởng mùi vị sẽ càng thơm hơn.”

“Ồ.” Trong lòng Lý Thanh Ca có chút rối rắm, nàng nhìn thấy sự hy vọng và ôn nhu trong mắt Cao Dật Hiền.

Nàng nghĩ đến, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, ngay cả mẫu thân của nàng cũng chưa bao giờ đối xử nhiệt tình với nàng như vậy. Dĩ nhiên, Trương thị cũng từng dỗ nàng ăn cơm, nhưng tất cả đều là âm mưu, hơn nữa nàng là chủ nhân, Trương thị làm như vậy với nàng là trách nhiệm, cho nên cũng không dám lười biếng.

Nhưng hôm nay, Cao Dật Hiền không thân không thích với nàng, thậm chí giữa bọn họ còn từng có bất hòa.

“Ta... no rồi.” Lý Thanh Ca nỗ lực đè nén suy nghĩ lung tung trong lòng, thả đũa xuống sau đó nở một nụ cười yếu ớt với Cao Dật Hiền, nụ cười kia lộ ra lạnh lùng xa cách: “Cảm tạ Nhị thiếu gia.”

Ánh mắt Cao Dật Hiền tối sầm lại, nha đầu cứng đầu này không biết lại chạm sọt dây nào rồi, hán cũng miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, no rồi thì sau này lại ăn tiếp, cũng do Hiền ca ca nghĩ không chu đáo.” Biết nha đầu này cứng rắn, chín con trâu cũng kéo không lại, cho nên hán cũng không dám miễn cưỡng, chỉ có thể dụ dỗ.

Nhưng mà, về lý do tại sao lại phải dụ dỗ Lý Thanh Ca, chính Cao Dật Hiền cũng không nghĩ ra, thật kỳ quái.

Hán cầm điểm tâm đưa đến trước mặt Lý Thanh Họa, nhẹ giọng dỗ dành: “Nào, tỷ tỷ ăn no rồi thì Họa Nhi ăn, Họa Nhi ăn cho cao to khỏe mạnh, rất nhanh sẽ trở thành nam tử hán như Hiền ca ca.”

“Ừm.” Vốn Lý Thanh Họa cũng ăn khá no rồi, nhưng nghe Cao Dật Hiền nói, nhất thời lại cảm thấy mình có thể ăn được cả một con trâu.

Lý Thanh Ca lại không nói gì, chỉ yên tĩnh ngồi, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, tựa hồ cười cho có, tựa hồ tâm hồn đã bay tận đâu đâu.

Cao Dật Hiền thăm than, tiểu nha đầu này người thì nhỏ nhưng tâm tư lại quá lớn, có lúc hắn thật muốn cạy đầu của nàng ra, để nhìn xem rốt cuộc bên trong đó có những gì.

Đang yên đang lành nàng lại thay đổi sắc mặt, lại nói, hắn có làm cái gì đâu chứ?

Haiz, nghĩ không ra, nghĩ không hiểu...

Nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng Cao Dật Đình phiền muộn vô cùng, tâm tình hôm nay của hắn đúng là vô cùng rối rắm.

Sau khi đưa Hạ Chi Hà về phòng, hắn vội vàng đi mời đại phu.

Nhưng sau khi mời được đại phu tới, Hạ Chi Hà lại khóa chặt cửa, bất kể hắn gõ thế nào nàng cũng chết sống không chịu mở.

“Hà Nhi.” Hắn lại giơ tay đập nhẹ mấy cái lên cửa, cố vọng gọi đến khan, nhưng bên trong vẫn không có tiếng trả lời.

“Đại thiếu gia, có khi nào Biểu cô nương...?” Nha hoàn phía sau đột nhiên lo lắng nhắc nhở.

Đột nhiên Cao Dật Đình hoảng sợ, gương mặt của Hạ Chi Hà vô cùng xinh đẹp, dĩ nhiên, nàng cũng xem trọng dung mạo này hơn bất kỳ thứ gì khác, có khi nào vì dung mạo bị hủy mà... nghĩ quẩn không?

Trong mắt có chút bối rối, Cao Dật Đình không dám nghĩ nữa, nhấc chân đạp mạnh lên cửa phòng.

Cửa bị đạp mạnh nên mở ra, trước mặt là một mảng bề bộn hỗn loạn, gương đồng vỡ nát, quần áo bị xé vụn, son phấn bị ném khắp nơi, còn có các món trang sức mà Hạ Chi Hà yêu thích...

“Hà Nhi.” Trái tim Cao Dật Đình như đóng băng, vội vã tiến vào tìm Hạ Chi Hà, lại thấy nàng dùng hay tay ôm đầu gối, cuộn mình trong góc phòng. Khi thấy hắn đến, nàng lập tức dụi đầu vào gối, nghẹn ngào khóc lên, thật sự rất đáng thương.

Hắn lại đi tới vài bước, khom người dùng tay xoa vai Hạ Chi Hà.

Hạ Chi Hà lập tức run rẩy, cơ thể hướng về trong góc phòng co rúm lại: “Không, đừng qua đây, đừng nhìn, hu hu...”

“Hà Nhi, sao vậy? đại phu đến rồi.” Thấy nàng phản ứng mạnh như vậy, Cao Dật Đình lập tức rút tay về.

Hạ Chi Hà kinh hoàng ngẩn đầu, gương mặt nhỏ dường như càng nghiêm trọng hơn lúc này, nhất là nơi bị Cao Vân Dao cào nát, giữa một mảng huyết nhục đỏ sẫm, tựa hồ có một chút dịch mủ màu vàng chảy ra.

Tâm trạng Cao Dật Đình ngờ ngác, sao lại vậy? Không lẽ Hà Nhi của hắn sẽ giống Dao Nhi sao?

“Hu hu, Biểu ca..., muội phải làm sao?” Thấy Cao Dật Đình đột ngột biến sắc, cả người瑟瑟 không nói, Hạ Chi Hà càng khóc dữ dội hơn, nước mắt không ngừng chảy xuống gò má, càng làm cho vết thương của nàng đau thấu xương tủy.

Nhưng mà, đau đớn đến mấy đều không đau bằng việc vẻ đẹp của nàng bị hủy.

Làm sao bây giờ? Tâm trạng của Cao Vân Dao hôm nay nàng đã thấy rất rõ ràng, bây giờ một bên gò má của nàng chảy mủ, nàng biết, nhất định là bị Cao Vân Dao lấy nhiễm rồi.

Không, không... nàng xinh đẹp như vậy, sao lại bị hủy được?

Trời cao sẽ không thể bạc đãi nàng như vậy.

Nàng lập tức nhào vào trong lòng Cao Dật Đình, hai tay kéo lấy bờ vai hắn: “Biểu ca, cứu muội, cầu xin huynh cứu muội, Hà Nhi không muốn trở nên như vậy, Hà Nhi không muốn xấu xí, nếu không...”

Nói xong, nàng lại thoáng lỏng tay ra, ngẩn đầu dùng đôi mắt mờ hồ đầm nước nhìn Cao Dật Đình, nghẹn ngào bi thương nói: “Biểu ca, nếu như... bắt Hà Nhi trở thành như vậy, không bằng Hà Nhi chết đi. Đúng, muội thà chết cũng không muốn... hu hu”

Một Hạ Chi Hà luôn dịu dàng hiền chuyện, giờ khắc này ở trước mặt hắn vừa khóc vừa gào đòi chết, đáng dấp đau khổ đáng thương kia, cắn chặt lấy trái tim Cao Dật Đình, hắn chỉ có thể mềm giọng an ủi: “Hà Nhi đừng sợ, Biểu ca sẽ luôn ở bên cạnh muội, đừng sợ...”

Đừng sợ, đừng sợ? Tên gốc này ngoại trừ câu này thì không còn câu gì khác sao? Hạ Chi Hà nghe đến chán, trong mắt xẹt qua một tia oán hận, nàng hung tợn đẩy Cao Dật Đình ra: “Không sợ? Làm sao lại không sợ được, huynh nhìn mặt muội đi, nhìn đi...”

Giọng nói trước kia như chim hoàng oanh kiều mị đột nhiên trở nên sắc bén chói tai, Cao Dật Đình không khỏi瑟瑟, đôi mắt ngờ ngác nhìn chăm chăm cặp mắt đỏ rực của Hạ Chi Hà, chỉ cảm thấy Hạ Chi Hà trước kia hắn yêu tha thiết là người ôn nhu ngoan ngoãn giống như một thiên sứ, đột nhiên biến thành một con dã thú, một con dã thú đang phát điên, thậm chí một bên má không bị thương kia tựa hồ cũng toát ra vẻ dữ tợn.

“Hà Nhi.” Hai tay hắn bị nắm đến đau đớn, đối với sự thay đổi của Hạ Chi Hà, cho dù Cao Dật Đình không thích ứng được nhưng vẫn rất đau lòng, hắn nghĩ, bất kể nữ nhân nào gặp phải tình cảnh này đều sẽ trở nên điên cuồng, Hà Nhi của hắn cũng vậy.

Hắn còn tự trách mình vì không thể bảo vệ được nàng.

“Đại thiếu gia, Lý đại phu hỏi có thể đi vào thăm bệnh chưa?” Lúc này, nha hoàn đang chờ ở cửa nói một câu nhắc nhở Cao Dật Đình.

“Không.” Cao Dật Đình vừa định gọi người vào thì Hạ Chi Hà đã hét âm lên, “Bảo ông ta đi, bảo ông ta đi, không ai được phép vào.”

“Hà?” Cao Dật Đình bất lấy cánh tay nàng đang vung vẩy, tận lực ôn hòa khuyên nhủ: “Đừng như vậy, muội đã bị thương rồi, để đại phu xem đi, ngoan nào, nghe lời huynh, đại phu khám rồi sẽ khỏe lại.”

“Không.” Hạ Chi Hà lại vô cùng kiên trì, nhưng nàng không phát điên nữa mà lại kiên định nhìn Cao Dật Đình, “Biểu ca, những đại phu khác không chữa được, vết thương của muội phải để dược khám.”

Một câu nói khiến Cao Dật Đình như người tỉnh mộng.

Đúng rồi, nhìn mặt Hạ Chi Hà là biết, thật ra những vết cào của móng tay chỉ là vết thương ngoài da, bôi một ít thuốc cao là hết, cái khó chính là bên trong đã chảy mủ, điểm này nói rõ nàng đã bị lây nhiễm độc giống Cao Vân Dao.

Muốn giải loại độc này, ngoại trừ Cao Viễn, thật sự không có người thứ hai làm được.

“Được.” Tâm tư Cao Dật Đình được thả lỏng đi nhiều, đưa tay vuốt ve nửa bên mặt lạnh lặn của Hạ Chi Hà, lau khô nước mắt, trịnh trọng nói: “Hà Nhi, trước tiên muội nghỉ ngơi đi, ta tự mình đi tìm cha. Muội yên tâm, y thuật của cha rất tốt, nhất định sẽ chữa được cho muội.”

“Ừm.” Cho dù Hạ Chi Hà không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng không thể làm gì.

Dù sao, ban đầu lúc Cao Vân Dao trúng độc, Cao gia đã mời không ít danh y nhưng đều hoàn toàn chịu thua, cuối cùng vẫn là Cao Viễn tự mình ra tay mới đỡ hơn một chút.

Thế nhưng Hạ Chi Hà biết, Cao Vân Dao cũng chưa được chữa khỏi hoàn toàn, nếu không thì hôm nay cũng sẽ không tái phát.

Bây giờ nàng chỉ hy vọng, đột trên người nàng mới nhiễm phải, nhân lúc còn chưa thấm sâu thì phải nhanh chóng loại trừ.

Trần an được Hạ Chi Hà, Cao Dật Đình liền vội vàng ra cửa. Hắn đoán được, giờ khắc này phụ thân đang ở bên chỗ Cao Vân Dao, cho nên hắn đi thẳng đến Dao Trúc Hiên.

Về mặt nghiêm túc, bước chân vội vã.

Ra khỏi phòng của Hạ Chi Hà, Cao Dật Đình hít sâu một hơi luồng không khí trong lành, lúc này mới ý thức được, trong phòng của Hạ Chi Hà lúc này có một chút mùi vị hôi thối khiến người ta buồn nôn. Thế là hắn càng gia tăng bước chân, hận không thể bay đến Dao Trúc Hiên dẫn Cao Viễn đến đây.

Lúc này, dưới một gốc cây ngô đồng cách đó không xa, Lý Bích Như đang trốn ở phía sau thân cây, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con đường trước mặt.

Nàng tạm mắt nhìn thấy Cao Dật Đình mang theo đại phu tiến vào viện của Hạ Chi Hà.

Như vậy, vị Biểu tiểu thư mỹ lệ kiều ngạo kia bị bệnh rồi sao?

Nhất định là...

Khoé miệng Lý Bích Như không tự chủ được mà vung lên ý cười, Hạ Chi Hà bị bệnh, nàng rất hài lòng, nhưng lại có thể bắt Cao Dật Đình đích thân đi mời đại phu, còn lo lắng như vậy, nàng lại vô cùng ghen ghét.

Làm sao bây giờ? Có nên tiến hành theo kế hoạch hay không?

Hai tay đặt lên thân cây thô ráp, đầu ngón tay tinh tế gần như cào nát một mảng vỏ cây.

Môi Lý Bích Như cắn chặt, đang vì chuyện có nên đi tìm Cao Dật Đình hay không mà đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Nếu đi tìm, thì hôm nay có phải là thời cơ tốt hay không? Dù sao Hạ Chi Hà bị bệnh, tâm tình Cao Dật Đình sợ là không được tốt, đi tìm hắn vào lúc này có khi nào sẽ chọc giận hắn?

Nhưng hôm nay lại là cơ hội hiếm có, nàng biết hôm nay là sinh nhật hắn, nếu dựa vào lý do này xuất hiện để tặng quà sinh nhật và chúc mừng hắn thì đúng là một lý do rất tốt.

Ngoài ra, nàng không có cơ hội và lý do gì khác nữa để tiếp cận nam nhân này.

Phải... làm sao đây?

Lý Bích Như...

Ngay khi tâm tư Lý Bích Như đang rối rắm thì đột nhiên, một bóng người tuấn lãng kiên cường đi ra từ trong viện của Hạ Chi Hà.

Ánh mắt Lý Bích Như sáng lên, trong ngực dâng lên một luồng khí, khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia thì rất cả những băn khoăn rồi rầm đều bị quăng hết lên chín tầng mây.

“Đại thiếu gia.” Nàng thậm chí không hề nghĩ ngợi, thậm chí là nóng lòng, lúc từ phía sau thân cây chạy ra suýt nữa đã vấp chân té xuống đất.

Nhưng mà, tất cả đều không thể ngăn cản được quyết tâm tiếp cận nam nhân này của nàng.

Nàng quyết định, ngay khi vừa nhìn thấy nam nhân này, nàng đã quyết định rồi, nàng muốn hắn.

Nhưng mà, tâm tư Cao Dật Đình nặng nề, chỉ muốn nhanh chóng đến Dao Trúc Hiền tìm Cao Viễn, cho nên hoàn toàn không nghe thấy Lý Bích Như gọi hắn, hoặc là, có nghe nhưng cũng lười để ý.

Lý Bích Như hơi run run, bước chân cũng tăng nhanh lên, nàng đuổi theo bóng lưng của hắn, miệng gọi không ngừng: “Đại thiếu gia.”

Rốt cuộc Cao Dật Đình cũng dừng lại, hắn xoay người, liền thấy một nha hoàn thờ hồng học chạy đến.

“Chuyện gì? Biểu cô nương lại náo loạn sao?” Sắc mặt Cao Dật Đình căng thẳng, hắn tưởng Lý Bích Như là nha hoàn trong viện Hạ Chi Hà.

Biểu cô nương? Lý Bích Như cứng đờ người, nhưng nhanh chóng hiểu được ý của Cao Dật Đình, gương mặt có hơi trắng lên, tâm tình đang kích động cũng bị đè bẹp xuống.

Hắn, đã không nhận ra nàng sao?

Nhưng những chuyện này cũng không ngăn được nàng, nàng quyết tâm phải có được nam nhân này.

“Đại thiếu gia.” Khí tức Lý Bích Như còn chưa bình ổn, bầu ngực cao vút đang đập chùng lên xuống theo nhịp thở của nàng, hết sức rõ ràng, nhưng nàng không bận tâm, ngược lại, càng thêm kiêu ngạo mà ưỡn cao bộ ngực.

Nàng ngẩng cao gương mặt xinh đẹp, cái cằm hơi nhếch lên, hai mắt to tròn long lanh, ánh mắt mê ly sùng bái nhìn Cao Dật Đình.

Khóe môi cong lên một độ cong hoàn hảo, bờ môi mọng cũng hơi chu ra.

Những cái này, đều do nàng đã tập luyện trước gương rất lâu, mỗi vẻ mặt mỗi ánh mắt, thậm chí khóe môi phải cong lên thế nào, đều phải diễn rất nhiều lần mới ra được một gương mặt tươi cười lại e lệ mê người như lúc này.

Nàng rất tự tin với bản thân mình.

Không sai, Biểu cô nương kia quả thật rất đẹp, nhưng Lý Bích Như nàng cũng không kém, mặc dù không được làm chính thê của Cao Dật Đình, nhưng làm một tiểu thiếp nàng cho rằng vẫn thừa sức.

“Đại thiếu gia, sinh nhật vui vẻ, đây là nô tỳ cố ý...” Nàng đem hà bao đã được chuẩn bị từ trước ra, lời còn chưa nói hết, tựa hồ như vì quá xấu hổ túng quần không biết làm sao, hai gò má càng đỏ hồng lên như được nhuộm son.

Tròng mắt Cao Dật Đình như phủ sương, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm không tả được, nữ nhân thế này đúng là to gan vô cùng.

Nhưng hắn không còn thời gian nữa, cũng không có tâm tư để ý tới, nếu không thì hắn đã đưa tiện tỳ thấp hèn này đến Vạn Xuân Lâu rồi.

Ngay cả một ánh mắt chán ghét hắn cũng không thêm ban cho nàng, Cao Dật Đình lập tức xoay người rồi đi.

Giờ khắc này trong lòng hắn chỉ có một mình Hạ Chi Hà, bất kỳ những chuyện gì khác cũng bị quên sạch sẽ.

Chờ nửa ngày không nghe được phản ứng, mắt Lý Bích Như nhẹ nhurong lên, lại phát hiện chung quanh không có ai.

“Đại thiếu gia.” Nàng vô cùng hoảng hốt, nhưng càng thêm tức giận và không cam lòng.

Hà bao trong tay đẹp đẽ như vậy, còn phải dùng ba ngày giặt quần áo để đổi lấy nguyên liệu tốt mà thêu, bên trên thêu uyên ương nghịch nước, vừa chân thực vừa cảm động, nhưng mà, thậm chí hắn còn không liếc nhìn một cái.

Tâm tình như rơi xuống đáy vực, Lý Bích Như chỉ cảm thấy thế giới của mình đã tan vỡ. Nàng hao tổn tâm cơ đi theo nam nhân này vào phủ, không lẽ cuối cùng chỉ để trở thành một nô tì hầu hạ người khác thôi sao?

Nghĩ đến ngày ấy, ở ngoài đường nàng gặp phải một nam nhân cười tuấn mã, khí vũ hiên ngang, trong mắt nàng, hắn thật giống thiên thần hạ phàm.

Nàng khéo léo té xỉu trước ngựa của hắn, giống như bị ngựa của hắn đụng phải vậy.

Cuối cùng, hắn lập tức ôm nàng lên ngực, nàng nhẹ nhàng tỉnh dậy, e thẹn nép vào trong ngực hắn, đáng thương vạn phần. Nàng thút thít khóc lóc kể lại thân thể đáng thương của mình, cuối cùng làm hắn cảm động đưa mình vào Cao phủ.

Nhưng mà, vốn dĩ tưởng rằng nam nhân này xem trọng mình, nhưng cuối cùng hắn lại ném nàng cho một nha hoàn, sau đó cũng mặc kệ nàng.

Mà bản thân nàng thì vì ngoại hình xinh đẹp mà bị đám nô tì khác đố kỵ, sắp xếp nàng làm việc trong nhà bếp, chuyên môn làm những việc dơ bẩn.

Chỉ cần qua mấy ngày, nhìn thấy đôi tay thô ráp và gương mặt gầy gò của mình, Lý Bích Như quyết định phải tự cứu lấy thân.

Cách để tự cứu chỉ có một, đó là một lần nữa lấy được sự ưu ái của Cao Dật Đình.

Mà hôm nay là sinh nhật của Cao Dật Đình, đối với nàng thì đây chính là cơ hội tuyệt vời.

Cho nên, từ nhiều ngày trước nàng đã bắt đầu chuẩn bị.

Nàng lấy bộ y phục đẹp nhất tươi tắn nhất của mình ra giặt sạch, ướp hương thơm, chờ hôm nay sẽ mặc cho nam nhân này xem.

Nàng còn luyện tập vẻ mặt khi nói chuyện, luyện tập toàn bộ quá trình gặp mặt.

Ngay cả hà bao trên tay cũng là do nàng nửa đêm lên lút đốt đèn để thêu, từng đường kim mũi chỉ trên đó đều là tâm ý của nàng.

Thậm chí, vì một khoảnh khắc của hôm nay, nàng phải đồng ý với mục phù thủy xấu xí ngu ngốc ở nhà bếp kia là một mình giặt hết tất cả mền gối.

Nhưng mà, nàng làm nhiều như vậy, nam nhân này ngày cả liếc nhìn một cái cũng không có, nói thêm một câu cũng không có, hắn cứ như vậy... mà bỏ đi.

Trong lòng Lý Bích Như phần uất cực kỳ, khổ sở cực kỳ, đôi mắt xinh đẹp lập tức đầm lệ.

Nàng quay đầu lại, liếc một cái thật sâu về phía viện của Hạ Chi Hà.

Nơi đó có một nữ nhân làm cho nàng hận, làm nàng ghen ghét.

Nhưng sớm muộn sẽ có một ngày, Lý Bích Như nàng sẽ thay vào đó, nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhớ huynh

Bên trong Dao Trúc Hiên, yên tĩnh hơn so với lần trước nhiều, nhưng cũng loạn rất nhiều.

Từ khi Cao Vân Dao bị trói đưa ra khỏi buổi tiệc thì đã ngắt đi, đám nha hoàn hầu hạ ai cũng sợ hết hồn, không biết làm sao cho đúng. Có người sợ Cao Vân Dao chết rồi mình sẽ bị liên lụy, sợ đến ngồi bệt xuống đất gào khóc, người có gan lớn một chút muốn tiến đến kiểm tra Cao Vân Dao còn hơi thở hay không, chưa kịp đến gần đã bị đáng vệ ô uế buồn nôn của nàng dọa sợ đến lùi về sau vài bước, không cần thận vấp phải cái ghế, đánh đổ cả trà bánh trên bàn.

Đến cuối cùng, có một nha hoàn tỉnh táo lại một chút, nhanh trí chạy đi tìm Đại thái thái.

Đại thái thái đang chiêu đãi mấy vị thái thái có danh tiếng trong sảnh nhỏ, nghe được tin tức mà hãi hùng khiếp vía, vội vàng tạm biệt khách mời, nhanh chóng chạy đến Dao Trúc Hiên xem con gái. Đến khi nhìn thấy Cao Vân Dao nằm như một xác chết dưới đất thì sợ hãi đến mặt không còn chút máu, hôn mê bất tỉnh.

May mà bên cạnh còn có nha hoàn đi theo, dìu bà đến bên ghế ngồi, bấm vào nhân trung làm cho bà tỉnh lại.

Đại thái thái bình thường là người đã trải qua nhiều biến cố, nhưng hôm nay người bị thương là con gái mình, trong nhất thời khó tránh khỏi đau thương

quá độ.

Sau khi từ từ tỉnh dậy, lại phun ra một cục đờm đặc, cuối cùng bà cũng cảm thấy đỡ hơn.

Nhận lấy cái chén nha hoàn đưa tới, súc miệng xong, bà đã bắt đầu bình tĩnh lại, sắp xếp mọi chuyện.

Dĩ nhiên, chuyện quan trọng trước nhất chính là phái người đi tìm lão gia đến.

Cái thứ hai, sai hai nha đầu chuẩn bị khăn sạch lau chùi cho Cao Vân Dao, những người khác thì giống như lần trước, có người nấu nước chuẩn bị nước nóng để tắm, có người đi lấy những dược liệu đã dùng trước kia chuẩn bị kỹ càng theo đúng liều lượng, lát nữa sẽ nấu cho Cao Vân Dao dùng.

Chờ tất cả được sắp xếp xong thì Cao Viễn cũng đến rồi.

“Lão gia, ông đến rồi, mau xem Dao Nhi.” Đại thái thái vừa nhìn thấy Cao Viễn liền thả lỏng vẻ trấn định gắng gượng từ nãy đến giờ, bà được hai nha hoàn nâng đỡ đứng dậy, run rẩy nghênh đón, đau lòng khóc lên.

Cao Viễn liếc nhìn bà một chút, trầm giọng nói: “Nếu không chịu được nữa thì về trước, ở đây có ta.”

Cho dù giọng điệu lạnh lẽo, nhưng một câu “ở đây có ta” khiến trong lòng Đại thái thái bình tĩnh ấm áp hơn nhiều.

“Không, thiếp muốn lưu lại, từ nhỏ Dao Nhi rất y lại vào thiếp, thiếp sợ...” Bà vội lau khô nước mắt, bước chân lao đảo đi theo vào.

Cao Viễn không nói gì nữa, trực tiếp đi tới bên giường, bắt mạch cho Cao Vân Dao.

Đại thái thái hiểu chuyện đứng ở một bên, một tiếng cũng không kêu, bà biết lúc Cao Viễn đang xem bệnh thì không thích có người quấy rầy.

Nhưng thấy sắc mặt Cao Viễn ngày càng nghiêm trọng, trái tim của bà cũng dần dần chìm xuống.

Mãi đến khi Cao Viễn kiểm tra xong, bỏ tay Cao Vân Dao xuống, sau đó dặn dò: “Chuẩn bị thuốc kỹ lưỡng, trước tiên đem tiểu thư ngâm ba canh giờ, sau đó lại cho người bốc thuốc theo đơn này.”

Hắn còn chưa nói xong, đã sớm có nha hoàn hiểu chuyện đưa giấy bút đến, hắn nhanh chóng kê đơn, sai người lập tức đi bốc thuốc.

Sau đó lại dặn dò, thuốc này một canh giờ đổi một lần, mỗi lần dùng xong thì toàn bộ nước thuốc phải được đổ vào rãnh nước ở bắc viên, toàn bộ phải được thoát ra ngoài, không được để lưu lại trong phủ.

Như vậy, bọn nha hoàn cũng tất bật khắp nơi, không được rảnh rỗi chút nào.

Đại thái thái lúc này tìm được cơ hội lên tiếng hỏi dò: “Lão gia, bệnh của Dao Nhi có nặng không? Không phải đã khỏe rồi sao? Tại sao lại như vậy?”

Sáng nay thì ứng phó với Tam điện hạ và Ngũ điện hạ, từ lâu trong lòng Cao Viễn đã mệt mỏi, trở về lại vì Cao Vân Dao mà bận rộn nửa ngày, hắn đã không muốn nói chuyện nữa.

Câu hỏi của Đại thái thái, hắn không trả lời mà trực tiếp ngồi vào ghế, ngón tay xoa huyệt thái dương, muốn yên tĩnh một lúc.

Thế nhưng, trong đầu lại tràn ngập triệu chứng bệnh của Cao Vân Dao.

Làm đại phu, đối với chứng bệnh kỳ quái luôn có sự mẫn cảm và cuồng nhiệt đặc thù.

Nếu không phải đối tượng là nữ nhi của mình, giờ khắc này có lẽ là Cao Viễn cũng rất muốn được thấy một căn bệnh kỳ lạ như vậy.

Chỉ là, bệnh xảy ra trên người nữ nhi hắn, hắn có chút lực bất tòng tâm.

Đại thái thái thấy thế, muốn hỏi nhưng không dám mở miệng, chỉ dặn dò nha đầu của mình nấu một chén canh sâm cho lão gia bồi bổ thân thể.

Cao Viễn nghe vậy từ từ mở mắt ra: “Canh sâm thì không cần, nơi này nắng trông chừng đi, ta đến thư phòng một chút.”

Nói xong Cao Viễn liền đứng dậy.

Đại thái thái vội khom lưng đỡ hắn: “Lão gia, bệnh của Dao Nhi...”

“Chỉ sợ không tốt.” Cao Viễn than nhẹ một tiếng, có chút áy náy nhìn Đại thái thái.

Đại thái thái nghe vậy thân thể mềm nhũn, suýt chút ngã ra đất: “Sao lại... không tốt?” Trái tim nhảy loạn, bà cảm thấy cả người dường như chỉ còn lại một hơi thở chống đỡ, nếu Cao Viễn lại nói cái gì đó không hay, bà không nghĩ là mình sẽ chịu nổi.

Cao Viễn đỡ bà một cái, sau đó giao bà cho nha hoàn: “Tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, nhưng mà ta hành y nhiều năm rồi, lần đầu tiên gặp phải tình trạng này, nếu ta đoán không lầm, bệnh này không phải bệnh bình thường, mà giống như... một loại ôn dịch biến đổi.”

“Cái gì?” Sắc mặt Đại thái thái trắng bệch, môi cũng run rẩy “Ôn dịch?”

Nha hoàn phía sau nghe được lời ấy sắc mặt cũng hoảng loạn.

Ánh mắt Cao Viễn lạnh lùng: “Hiện giờ chưa thể xác định, nhưng cũng phải tám phần là vậy.”

“Nhưng mà...” Tâm tư Đại thái thái đột nhiên thay đổi “Nhưng mà, Dao Nhi nhà ta đang yên đang lành ở trong phủ, sao lại nhiễm phải thứ đáng sợ đó? Còn nữa, là ôn dịch thì sao chỉ một mình nó bị, chúng ta đều có tiếp xúc với nó, tại sao đều không bị gì cả?”

“Cái này...” Cao Viễn vừa muốn giải thích, ngoài cửa đột nhiên có một người tiến vào.

“Cha.” Nhìn thấy Cao Viễn, hai mắt Cao Dật Đình liền tỏa sáng, hần vội tiến lên, không kịp hành lễ mà vội nói: “Cha, người mau theo con đi xem tình hình của Hà Nhi, nàng... cũng bị trúng độc giống như Dao Nhi.”

"Cái gì?"

Mọi người ở đây đều chấn động.

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có tràn ngập trong không khí, len lỏi vào trái tim của từng người.

Trong vườn hoa Cao phủ, các khách mời sau khi ăn chơi thỏa mãn đã lần lượt ra về.

Lý Thanh Ca nhẫn nại chờ Lý Thanh Họa ăn no xong, lại nhìn hần và Cao Dật Hiền chơi đùa một hồi mới lên tiếng nói là phải về.

Hiển nhiên Lý Thanh Họa còn chưa hết thèm, hần còn chưa đoán ra kẹo trong tay Hiền ca ca là từ đâu ra, rõ ràng hần đã tìm kỹ hết rồi mà.

Cao Dật Hiền nhẹ nhàng nựng nịu cái cằm mũm mĩm của Lý Thanh Họa, cười nói: “Được rồi, hôm nay chơi đến đây thôi, nếu sau này Họa Nhi ngoan, nghe lời tỷ tỷ, lần sau Hiền ca ca sẽ dạy đệ biến ra kẹo này, được không?”

Nói xong, hần xé một mảnh giấy gói kẹo ra, lấy viên kẹo bên trong nhét vào miệng Lý Thanh Họa.

Gương mặt nhỏ nhắn của Lý Thanh Họa như nở hoa, hần vui vẻ kêu lên: “Tỷ, ngọt lắm, ngọt lắm...”

Lý Thanh Ca ngậy ngốc.

“Viên này cho tỷ tỷ ăn, được không?” Cao Dật Hiền lại đưa một viên kẹo khác cho Lý Thanh Họa.

Dĩ nhiên là Lý Thanh Họa đồng ý, trượt từ trên ghế xuống, cầm viên kẹo Cao Dật Hiền cho, nghiêng ngả đi đến bên cạnh Lý Thanh Ca, tha thiết mong chờ nhìn nàng, cất giọng năn nỉ: “Tỷ tỷ, ăn đi.”

Không muốn ăn đồ của Cao Dật Hiền, thế nhưng, Lý Thanh Ca phát hiện, nàng không từ chối được ánh mắt của Lý Thanh Họa.

Đó là đôi mắt tràn đầy tính trẻ con gian xảo và rất ngây thơ.

Nàng không đành lòng, không muốn phá hủy giây phút đẹp đẽ này.

Lý Thanh Ca há miệng, cười cười nói: “Ngọt, rất ngọt.” Âm thanh tràn ngập vui sướng, chỉ là, không ai chú ý tới khóe mắt long lanh nước nàng vừa buông xuống.

Loại hương vị ngọt này, không phải lần đầu tiên nàng được thưởng thức.

Chỉ là, vị ngọt trong ký ức kia mang theo cay đắng và đau lòng.

Đó là trung thu năm Thiên Nguyên thứ nhất, trước giờ chết của nàng chưa đầy nửa năm, lúc đó nàng vẫn sống trong thế giới của mình, cho rằng chỉ cần mình nhường bộ, không tính toán tranh giành cái gì, thì có thể cùng với con gái sống một cuộc sống bình yên vô lo.

Nhưng mà, sinh sống, hừ, sinh đã không dễ, sống càng không dễ.

Nàng ản nhẫn, nàng nhường bộ, nàng không tranh với đời, đổi lại chỉ là ám hại không ngừng và nhục nhã.

Một ngày kia sau giờ ngo, nàng giặt giũ quần áo và mền gối xong thì quay lại ôm con gái.

Con nàng...khi đó, còn chưa biết đi.

Cho dù mỗi ngày nàng đỡ cánh tay nhỏ của nó, dạy nó làm sao bước đi, đi như thế nào, nhưng mà, nó vẫn học rất chậm.

Lá gan của nó thật nhỏ, nhỏ đến không dám bước đi.

Bình thường khi nàng phải làm việc, thì nàng sẽ đặt con bé ngồi ở một cái ghế dưới hành lang, chờ làm xong thì sẽ quay lại ôm nó.

Một ngày kia, nàng làm hết việc xong, muốn đi ôm nó thì con bé đã hưng phấn giơ tay bước về phía nàng, còn ư a nói chuyện với nàng. Gương mặt gầy gò nhỏ bé tràn đầy nụ cười hài lòng.

Cho dù con gái nàng không biết nói chuyện, không biết đi, nhưng mà...nụ cười của nó... không ai có thể so sánh.

Nàng ôm lấy con bé, con bé lại hôn lên mặt nàng một cái, sau đó giơ lên trước mặt nàng một viên kẹo, đôi mắt óng ánh kia thật giống như đã nhặt được bảo bối.

Lúc này nàng mới phát hiện đó là một viên kẹo, đồng thời túi áo của con bé đang căng phồng, mở ra xem, thì ra là một bọc nhỏ toàn kẹo.

Loại kẹo này lúc nàng còn nhỏ cũng đã thấy, xuất xứ từ Quy Tư quốc xa xôi, mùi vị đặc biệt thơm ngọt, ngậm vào miệng, cả người dường như cũng được vị ngọt bao phủ.

Khi đó, vì sức khỏe của nương không tốt, mỗi ngày phải uống thuốc, cha không biết lấy từ đâu được mấy viên kẹo này, dùng để dỗ nương uống thuốc.

Cho nên nàng và đệ đệ cho dù có thêm muốn chết, cha cũng cứng rắn không cho bọn họ nửa viên.

Còn nương, có một lần đến khi uống thuốc xong, lén lút giấu lại nửa viên, sau đó, chờ khi cha đi vắng thì chia cho nàng và đệ đệ ăn. Lúc đó, nàng vì kích động mà cho hết vào miệng, còn chưa kịp thưởng thức thì viên kẹo nhỏ kia đã trôi vào cổ họng, cuối cùng, chỉ còn lại một chút vị ngọt trong miệng, cảm giác cũng không nhiều.

Nhưng có lần đó, ký ức về kẹo lại sâu hơn rất nhiều.

Cho nên, nhìn thấy kẹo trong túi con gái, nàng rất kinh ngạc.

Dù sao, đây là thứ đồ hiếm có, làm sao con gái nàng lại có được? Ai cho? Các nàng là cô nhi quả nữ (mẹ góa con cô), đơn độc ở trong viện này, cái ăn uống đều phải tự lo, cho dù có người đến thì cũng chỉ gây chuyện, chưa từng có ai có lòng tốt cho kẹo cả.

Lúc đó lòng nàng chợt lạnh đi, quá nhiều âm mưu và ám hại khiến nàng không thể không đề phòng, lúc đó nàng quyết định tìm chỗ ném kẹo đi, nàng biết, chỉ cần tìm được mớ kẹo này ở chỗ của nàng, cho dù có mọc thêm mười cái miệng cũng không giải thích được.

Nhưng mà, khi nàng ném kẹo ra ngoài tường viện thì con gái lại dùng bộ mặt oan ức và nghi hoặc nhìn nàng, tuy nó không khóc nhưng lại rơi nước mắt.

Gương mặt nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay đó, một khi chảy nước mắt đều sẽ khiến nàng đau lòng.

Cho nên nàng đã làm ra một quyết định to gan, sau khi thả con gái xuống, nàng mò đến một cái chuồng chó ở góc tường, bỏ ra ngoài, sau đó lại lấy một viên kẹo trong cái bọc đó.

Một viên, chỉ một viên thôi, để con bé ném thử cũng được, để nó biết được thế gian này ngoài đắng cay ra thì còn có thơm ngọt tuyệt vời như vậy.

Khắp người nàng là đất, nhưng khoảnh khắc nhét kẹo vào trong miệng con gái, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Vì mùi vị của iên kẹo, gương mặt nhỏ bé của con gái nàng lần đầu tiên hiện ra một màu hồng đáng yêu, con bé cười hi hi, sau đó hơi chu miệng ra, hôn lên môi nàng.

Khi tiếp xúc với đầu lưỡi ngọt ngào của con bé, hốc mắt nàng liền ướt.

Người khác có lẽ không hiểu, nhưng nàng lập tức hiểu được ý của con bé.

Ai nói con gái nàng ngốc?

Một đứa ngốc làm sao biết chia sẻ kẹo của mình cho mẫu thân chứ?

Bởi vì, con gái nàng còn chưa biết tự mình ăn cơm, nàng phải thường xuyên đút cho nó. Có lúc, gặp phải món nào khó nhau, hoặc là vào thời điểm lễ tết, bên kia đưa đến cho nàng một chén thịt, nàng đều sẽ tự mình nhai mềm rồi đút cho con bé ăn.

Cho nên, con bé không biết phải đút kẹo cho nàng, chỉ có thể học theo cách của mẫu thân, dùng miệng ngậm lấy kẹo, sau đó đưa vào miệng nàng.

Một khắc đó, nàng không từ chối mà chỉ tinh tế thưởng thức mùi vị của viên kẹo kia, thật sự rất ngọt.

“Nhìn đi, ta đã nói là tiện nhân này trộm đồ của người khác mà, các người còn không tin.”

Sấm sét giữa trời quang là gì? Đại khái không có gì so với khoảnh khắc đó làm cho nàng lĩnh hội được sâu sắc hơn.

Nàng tin tưởng, cho dù hóa thành tro nàng cũng sẽ không quên âm thanh cay nghiệt sắc bén, tràn ngập xem thường và tà ác của Hồng Hi lúc đó.

Con gái nàng bị sợ đến khóc lớn lên, thậm chí con bé còn chưa kịp nuốt viên kẹo xuống đã đã bị Hồng Hi tiến lên đoạt lấy con bé, móc viên kẹo từ trong miệng ra, cho những người khác xem

Trương thị, Dung ma ma cùng một đám ma ma nha hoàn khác cười gằn: “Nhìn đi, đúng là đồ đệ tiện, Đại thái thái còn nói là không đến nỗi, hừ, để xem hôm nay người giải thích thế nào? Bắt ngay tại trận rồi, tiểu tiện nhân, theo ta đi gặp Đại thái thái.”

Nếu có người trăm phương ngàn kế bày mưu thì cần bản thì trốn không thoát, trong chớp mắt ôm lấy con gái, nàng không vì gặp phải chuyện này mà lo lắng, chỉ cảm thấy tiếc nuối vì bao kẹo bị ném đi đó.

Nàng biết rõ, mặc dù không có bao kẹo đó, bọn họ nhất định sẽ còn có những cái cớ khác để dẫn vật nhục nhã nàng.

Như vậy, ngại gì mà không giữ lại kẹo để con gái được vui chứ?

“Tiểu thư, thế nào, có phải rất ngọt không? Ha ha, chưa từng thấy chưa từng ăn đúng không? Đây là lão gia chúng ta cố ý sai người mua cho ta đó, người biết không, lão gia bây giờ rất thương ta.” Trên đường đi đến chỗ Đại thái thái, Hồng Hi nhỏ giọng nói bên tai nàng một cách đặc ý và càn rỡ: “Thế nào, ngay cả Đại thái thái đối xử với ta cũng phải khách khí ba phần, không bằng, người cầu xin ta đi, chỉ cần người chịu quỳ xuống cầu xin ta, ta liền nói số kẹo này là ta đưa cho người, nếu không, lão thái bà kia sẽ tìm đủ cách để người sống không bằng chết.”

Đúng rồi, Lý Thanh Ca đột nhiên nhớ lại, Hồng Hi kia vốn định quyến rũ Cao Dật Đình, nhưng cuối cùng không biết tại sao lại do Đại thái thái làm chủ mà trở thành tiểu thiếp thứ năm của Cao Viễn. Tuy nói cũng là di nương nhưng cũng được xem như một nửa chủ nhân. Hơn nữa khi đó nàng đang có bầu, Cao Viễn tuổi cao có con, cho nên ngay cả Đại thái thái cũng phải khách sáo và chăm sóc nàng thêm mấy phần, lúc này mới làm cho nàng ngóng cuồng không coi ai ra gì.

Lần đó, Lý Thanh Ca mặc kệ Hồng Hi, kết quả cuối cùng là bị Đại thái thái xử theo gia quy, đánh hai mươi gậy, sau khi khỏe lại thì mỗi đêm phải đi hầu hạ Hồng Hi, lấy lý do là, làm sai thì phải được đương sự tha thứ.

“Hiên ca ca...” Đột nhiên, một âm thanh yếu điệu khẽ vang lên, đánh thức Lý Thanh Ca từ trong giấc mộng.

Nàng buông Lý Thanh Họa ra, thấy vẻ mặt hần vô cùng nghi hoặc nhìn mình, “Làm sao vậy?”

Lý Thanh Họa lắc lắc đầu, lúc này tỷ tỷ ôm hần rất chặt, hần sắp không thở nổi, nhưng mà, hần tự cho rằng đó là vì tỷ tỷ quá yêu thương mình nên không có gì.

Bên cạnh, Cao Dật Hiên hơi nghiêng đầu, nhìn thiếu nữ đang thướt tha đi tới.

Cô gái kia tuổi tác tương đương Lý Thanh Ca, nhưng vóc dáng cao hơn nàng một chút, thân hình khá nẩy nờ, một thân y phục màu hồng nhạt phát họa vóc dáng thướt tha mảnh mai, bên hông cột thắt lưng cùng màu, trên thắt lưng còn treo ngọc bội đẹp đẽ, khi di chuyển ngọc bội đung đưa khá đẹp mắt.

Cô gái có gương mặt trái xoan xinh xắn, da dẻ trong trẻo như tuyết, càng tôn lên đôi mắt to đen bóng như thủy tinh.

Đối mặt với ánh mắt của Cao Dật Hiên, cô gái cong môi một cái, làm như không vui: “Hiên ca ca, chuyện gì vậy, lúc này muội muốn tìm huynh những người kia lại không cho muội đến gần.”

Nghe giọng điệu của nàng, Lý Thanh Ca có thể kết luận quan hệ của nàng và Cao Dật Hiên cũng không tệ.

“Nhị thiếu gia, nếu người có việc bận thì ta và Họa Nhi về trước.” Nàng tự giác nói, một bên thì nắm tay Lý Thanh Họa muốn đi.

Cao Dật Hiên cười nhìn Lý Thanh Ca, tâm tư khẽ nhúc nhích, nhưng không nói thêm gì mà chỉ gạt đầu một cái, ừ một tiếng xem như trả lời. Sau đó lại nghiêng đầu nói với cô gái vừa đi tới: “Yên Nhi vội vã tìm ra là có chuyện gì?”

Một tiếng “Yên Nhi” làm cho cô gái này tươi cười rạng rỡ, sự bức bối vì bị cản trở lúc này đã tan thành mây khói.

“Yên Nhi nhớ Hiên ca ca, không được sao?” Cô gái liếc đôi mắt to xinh đẹp, sau đó liền ngồi vào bên cạnh hần, nhìn một bàn thức ăn ngon còn đó, không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Ồi, Hiên ca ca, huynh xấu quá, các người có thức ăn ngon sao không gọi muội?”

Cao Dật Hiên cười nhưng không đáp, có chút tà tứ nhìn sang Lý Thanh Ca, giờ khắc này nàng đang nắm tay đệ đệ đi ra khỏi bàn, hướng về phía bậc thang.

Bóng dáng nhỏ bé tinh tế kia quá mức yếu ớt, gió nhẹ lướt qua, hần thật sợ nàng sẽ bị gió thổi bay mất. Thế nhưng, cho dù yếu ớt đến vậy, lưng của nàng vẫn uốn lên thẳng tắp, giống như một cây tùng nhỏ quật cường, mưa gió nhiều đến đâu nàng vẫn kiên cường.

Không tự chủ, trong mắt Cao Dật Hiên càng có thêm nhiều ôn nhu.

Lý Thanh Họa đi theo sát bên người tỷ tỷ, được vài bước lại quay đầu lại nhìn, hần còn chưa chơi đủ với Hiên ca ca, thật không muốn đi.

Đột nhiên, vừa quay đầu lại, nhìn thấy tầm mắt của Cao Dật Hiền, tiểu tử lập tức mặt mày hớn hờ, miệng hô: “Tạm biệt Hiền ca ca, lần sau nhất định phải dạy đệ biến ra kẻo đó.” Vừa nói vừa sung sướng phát tay tạm biệt Cao Dật Hiền.

“Được.” Cao Dật Hiền cũng vung tay với hắn.

“Hiền ca ca.” Cô gái bên cạnh thu hết mọi cử động của Cao Dật Hiền vào mắt, đôi mắt đen óng lóe qua vẻ không thích, nhưng nàng chỉ gầy gầy chiếc đũa, vung lên gương mặt tươi cười, làm ra bộ dáng ngây thơ hỏi: “Họ là ai vậy? Sao trước đây chưa từng thấy?”

Cao Dật Hiền không muốn bàn luận về Lý Thanh Ca với người khác, chờ đến khi bóng lưng của hai tỷ đệ khuất khỏi tầm mắt, hắn mới nhàn nhạt nói với cô gái kia: “Nói đi, tìm Hiền ca ca có chuyện gì?”

Cô gái ngẩn ra, lập tức gất giọng: “Không có chuyện gì thì không thể tìm huynh sao? Muội đã nói là Yên Nhi nhớ huynh.”

Hừ, Cao Dật Hiền nhẹ nhàng cười nhạo, tiện tay rót cho mình một ly rượu, lúc này, tỷ đệ Lý Thanh Ca ở đây, hắn nhin không dám uống, giờ khắc này, hắn ngửa đầu uống một hơi đến hết, sau đó như cười mà không cười nói: “Nhớ ta?”

Ánh mắt hắn lạnh lợi lướt qua người cô gái.

Cô gái đỏ mặt lên, đôi mắt lấp lánh e lệ lại có chút ạo dạn, cầm chung rượu lên rót cho Cao Dật Hiền, tiếp tục nói: “Sao hả? Không được sao? Muội nói rồi, muội thích huynh, muốn gả cho huynh, nhớ huynh cũng là chuyện rất bình thường mà.”

Cao Dật Hiền liếc nhìn ly rượu trong vát kia, khoe môi cong lên một nụ cười, không biết là thái độ gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hết thuốc chữa!

“Huynh cười cái gì?” Cô gái bị nụ cười không rõ ràng của Cao Dật Hiền làm cho không hiểu, gương mặt nàng trầm xuống, tựa hồ tức giận: “Hiền ca ca, muội là thật lòng, sao lần nào huynh cũng như vậy? Không lẽ huynh không thích muội chút nào sao?”

“Người cảm thấy ta nên thích người sao?” Cao Dật Hiền thả cái chén trong tay xuống, thay đổi tư thế đối diện với cô gái, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười, nhưng lại vô cùng châm biếm. Vừa hỏi, hai chân vừa duỗi dài ra phía trước, đặt lên cái ghế ở bên cạnh nàng, rất không khách khí mà bày ra bộ dáng lười nhác trước mặt nàng, chân còn không ngừng run run lắc lắc.

Cô gái bị tức nghẹn, cái miệng nhỏ cong lên, oan ức nhìn hai chân hắn, thở phì phò hỏi: “Tại sao lại không? Huynh nói, muội có điểm nào không tốt, Liễu Như Yên muội có điểm nào không xứng với huynh?”

Cô gái xinh đẹp này tên là Liễu Như Yên, con gái nhỏ của Thái phó, là muội muội của cơ thiếp của Hề Vương gia, Liễu Như Lan.

Ai cũng biết, Liễu gia ở kinh thành có một đội tỷ muội như hoa, tỷ tỷ tao nhã nhàn tĩnh, giống như hoa lan trong sơn động, muội muội xinh xắn vui tươi, như đoá hải đường diễm lệ.

Mà cô gái tuổi còn nhỏ đã rực rỡ như đoá hải đường này, chính là con gái nhỏ của Liễu gia, Liễu Như Yên.

Còn Cao Dật Hiền, tuy rằng dáng dấp khí chất đều không tệ, cho dù đặt vào giữa những quý công tử ở kinh thành này, hắn cũng được xem như không thua kém ai, nhưng mà, thân phận vẫn còn ở đó, là con của một di nương, cho dù vẫn gọi Đại thái thái một tiếng mẫu thân, nhưng đến cùng vẫn là con thứ.

Nói nghe hay thì hắn vẫn là Cao gia Nhị thiếu gia, nói không êm tai thì hắn chỉ là một con chó dư thừa của Cao gia. Tất cả mọi thứ của Cao gia, tương lai đều có đại thiếu gia Cao Dật Đình kế thừa, còn Cao Dật Hiền, ngoại trừ mang họ Cao ra, chỉ sợ một mảnh ngói cũng không tới tay.

Điểm ấy Liễu Như Yên rất rõ ràng, nhưng nàng không quan tâm, cái nàng vừa ý chính là vẻ ngoài tuấn lãng và khí chất bất kham của Cao Dật Hiền. Nàng luôn cảm thấy hắn như một con ngựa trên thảo nguyên, là một con ngựa dũng mãnh cuồng nhiệt, cả người có một sức quyến rũ khiến người ta muốn chinh phục.

Lại nói, cả đời Liễu thái phó không có con trai, dưới gối chỉ có hai con gái, bây giờ, tỷ tỷ là thiếp của Hề Vương gia, lại có thai. Chỉ cần có khả năng sinh con trai cho Hề Vương gia, như vậy vị trí trắc phi sẽ không chạy đi đâu được.

Còn nàng, vẫn chưa cập kê, nhưng cha và tỷ tỷ nàng đã từ lâu chuẩn bị đồ cưới phong phú cho nàng, chỉ đợi nàng tìm được lang quân như ý liền có thể sống cuộc sống giàu có.

Thậm chí, nàng còn có ý nghĩ kỳ lạ là muốn Cao Dật Hiền ở rể Liễu gia, nếu Liễu gia có một nam nhân như vậy chống đỡ, tin chắc cha cũng sẽ tán thành.

Mà cha từng là Thái phó (thầy dạy học) của đương kim Hoàng thượng, mặc dù tuổi cao về hưu nhưng hoàng đế vẫn rất tôn trọng ông ấy, thường xuyên ban thưởng. Nàng nghĩ, chỉ cần Cao Dật Hiền tiến vào Liễu gia, lại dựa vào quan hệ của cha, không sợ không tìm được một chức quan trong triều đình.

Như vậy, cuộc sống sau này nhất định sẽ rất tươi sáng.

Nhưng điều duy nhất làm cho nàng uất ức chính là, nàng đã vì hắn sắp xếp tất cả, một đích nữ như nàng chịu gả cho một thứ tử như hắn, hắn còn không được vui?

Trong lòng Liễu Như Yên thâm hận, thấy hắn cúi đầu không nói không cảm xúc thì càng tức tối, hàm răng cắn chặt lấy môi, nàng đột nhiên cầm lấy ly rượu trước mặt Cao Dật Hiền, bộp một tiếng ném lên bàn, rượu trong chén trào ra hơn phân nửa: “Cao Dật Hiền, huynh nói đi, Liễu Như Yên ta có chỗ nào không tốt? Mỗi lần gặp huynh, huynh đều có dáng vẻ này, huynh... khinh người quá đáng.”

“Người có thể không đến.” Mí mắt Cao Dật Hiền khẽ nâng, đôi mắt thâm thúy hiện ra luồng sáng màu hổ phách lộng lẫy, nhưng cũng ẩn hiện một tia căm ghét và âm lãnh.

Liễu Như Yên tròn mắt há mồm, hầu như không thể tin hắn sẽ vô lễ với mình như vậy, không phải nói Cao nhị thiếu gia rất ôn nhu sẵn sàng các cô nương sao? Vì sao khi đến lượt nàng thì trở thành lạnh lùng vô lễ như vậy? Nhưng mà... nàng lại thích như vậy, nàng trẻ tuổi hơn tỷ tỷ, nhưng cũng có dung mạo xuất chúng như thế, hơn nữa tính cách hào sảng, nụ cười ngây thơ mà thuần nết. Một năm qua, cửa Liễu phủ sắp bị những người cầu hôn đi mòn, nhưng mà nàng không cần ai hết, chỉ chọn đúng nam nhân này.

Nhưng hắn...

Làm cho nàng thật đau lòng.

Đối mặt với ánh mắt không chút cảm tình của hắn, Liễu Như Yên chỉ cảm thấy đôi môi khô rát, trong đầu như trống rỗng.

Cao Dật Hiền lạnh lùng liếc Liễu Như Yên đang tròn mắt há mồm, hừ một cái rồi thu hồi hai chân, đứng dậy nhẹ nhàng phui vạt áo một cái, sau đó tao nhã bước đi.

Hai mắt Liễu Như Yên đột nhiên có chút đau, nhìn bóng lưng tuấn kiệt kiên cường của hắn rời đi không một chút lưu luyến, nàng đột nhiên không nghĩ ngợi gì mà vọt tới, nhanh chóng chạy theo hắn.

Nàng từ phía sau kéo tay áo Cao Dật Hiền, âm thanh yếu điệu, không còn chút sắc bén và tức giận như lúc này.

“Hiên ca ca, huynh tức giận sao? Đều do Yên Nhi không đúng, Yên Nhi xin lỗi huynh được không?”

Cao Dật Hiền ngừng lại, cúi đầu nhìn Liễu Như Yên, gương mặt kia điểm lệ như hoa, giờ khắc này cố ý nở nụ cười lấy lòng hắn, mang theo vài phần nghịch ngợm: “Hiên ca ca.”

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay hắn, lại chớp chớp hàng mi dài, vừa đáng yêu vừa cảm động: “Hiên ca ca, lúc này là Yên Nhi xấu tính, Yên Nhi xin lỗi huynh, xin lỗi mà, tha thứ cho Yên Nhi một lần đi.”

“Thế này.” Đột nhiên, nàng buông tay hắn ra, sau đó đứng thẳng người, gương mặt nhỏ trở nên nghiêm túc, đằng hoàng giơ ngón tay lên thề thốt: “Yên Nhi xin trân trọng xin lỗi Hiên ca ca, hy vọng Hiên ca ca đại nhân đại lượng, xin đừng trách tội Yên Nhi, chỉ cần Hiên ca ca hứa không tức giận nữa, chuyện gì... Yên Nhi cũng có thể làm.”

Bốn chữ cuối cùng, âm thanh dần thấp xuống, còn e lệ kéo dài.

Cao Dật Hiền bất đắc dĩ nở nụ cười, nhìn nàng cúi đầu đỏ mặt, e lệ chỉ dám nhìn xuống mũi giày của mình, đang muốn nói cái gì thì trong đầu lại lóe lên tình cảnh lúc đi bắt ma.

Cũng là e lệ, nhưng sự biểu hiện của Lý Thanh Ca lại không giống.

Hai người thân cận, hắn có thể cảm giác được cảm giác hoảng loạn của nàng.

Nàng run rẩy, nàng nóng bỏng, nàng không biết phải làm sao.

Nhưng mà dù là vậy, gương mặt của nha đầu quật cường đó vẫn cố gắng trấn định, lòng bàn tay bị bấm đến chảy máu, nàng vẫn làm như không liên quan, thậm chí còn dám ngửa đầu cắn hắn một cái.

Như vậy...

Giống như một con mèo mang gai nhọn trên người, sau khi làm cho người ta đau lòng lại không kèm được muốn trừng phạt nàng một trận.

“Hiên ca ca?” Liễu Như Yên ngẩn đầu, liền thấy Cao Dật Hiền si ngốc cười, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì không thể nói được, nụ cười kia càng có vẻ tà mị dị thường, khiến trái tim người ta không ngừng đập loạn.

Trong mắt Cao Dật Hiền lóe qua một tia sáng, nhẹ rên một tiếng, nhưng trên mặt vẫn khó nén ý cười: “Thôi, nếu ngươi đã xin lỗi thì Hiền ca ca tha thứ cho một lần.”

“Cảm tạ Hiền ca ca.” Không hiểu tại sao thái độ của hắn thay đổi nhanh như vậy, nhưng nếu hắn đã biểu thị hòa hảo thì Liễu Như Yên lại có thêm động lực, yếu điệu nói tiếng cảm ơn, nàng nhanh chóng kiễng chân lên, đôi môi đỏ mọng hướng về phía mặt Cao Dật Hiền.

Một tia chán ghét hiện lên, Cao Dật Hiền theo bản năng vung tay đẩy nàng ngã xuống đất.

“Ồi.” Liễu Như Yên té ngã chồng vó dưới đất.

Cao Dật Hiền lạnh lùng liếc nàng một cái, trong mắt không một chút ấm áp: “Hết thuốc chữa.”

Lạnh giọng quăng lại ba chữ, hắn vung tay áo, nghênh ngang rời đi.

“Hiền ca ca...” Liễu Như Yên không kịp bò dậy, hắn đã đi xa rồi, nàng chỉ có thể kêu to, nhưng mà dù sao ở trước mặt mọi người, nàng cũng không dám kêu quá to, chỉ hô hai tiếng, không có ai đáp lại thì vỗ vỗ tay tự mình đứng lên.

Tiện tay bắt được một nha hoàn đang thu dọn bàn ăn, Liễu Như Yên hỏi chuyện về Lý Thanh Ca.

“À, Liễu cô nương hỏi vị tiểu thư cùng Nhị thiếu gia ăn cơm lúc nãy sao?” Nha hoàn kia vừa nghe lời này thì hai mắt sáng lên, lại nói, ngày thường Nhị thiếu gia xem ra là một người rất phóng đảng bất kham, nhưng tính tình này thật khiến người ta nhìn không thấu.

Người ta đều nói Nhị thiếu gia là người phóng túng, thích làm chuyện treu hoa gheo nguyệt, ban đêm treo tường vụng trộm gì đó, nhưng tất cả đều giới hạn ở bên ngoài phủ.

Ở trong phủ, Nhị thiếu gia nghiêm ngặt chấp hành quy củ “thò không ăn cỏ gần hang”, ngay cả nha hoàn tự động đưa đến cửa hắn cũng không chút lưu tình mằn ném ra ngoài. Đã từng có một nha hoàn bộ dạng không tệ lắm, nhân lúc không ai để ý đã cơi hết quần áo nằm lên giường của Nhị thiếu gia, nỗ lực quyến rũ, nghĩ là Nhị thiếu gia còn trẻ sẽ rất nhiệt tình. Ai ngờ một thân trần truồng bị ném ra ngoài cửa, sau đó Đại thái thái biết được, đem nha hoàn kia đánh cho một trận, cuối cùng gọi người đem bán đi.

Từ đó, không ai dám quyến rũ Nhị thiếu gia nữa.

Mà Nhị thiếu gia cũng duy trì mối quan hệ xa cách với tất cả nữ nhân trong Cao phủ.

Nhưng mà, từ sau khi Lý Thanh Ca đến đây, mọi thứ liền thay đổi.

Nhị thiếu gia không chỉ ít đi ra ngoài, còn thường tìm cách dỗ dành Lý Thanh Ca, ngay cả các nha hoàn cũng nhận ra, đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia tốt với người khác như vậy, ngay cả với Nhị di nương, mẹ ruột hắn, cũng chưa thấy hắn làm vậy.

Đặc biệt là hôm nay, sinh nhật của Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia không tiếp khách, cũng không uống rượu vui đùa, chọn ra một bàn tiệc, đưa lên món ăn ngon nhất, hơn nữa không cho các nàng hầu hạ mà hắn tự mình phục vụ.

Phần tâm tư này, chắc Nhị thiếu gia cũng chỉ dành cho Lý Thanh Ca mà thôi, những người khác, bao gồm Lão thái thái, Lão gia, Thái thái, cũng chưa từng được hưởng.

Nha hoàn kia cái miệng không ngừng, cao hứng nói cả nửa ngày, thậm chí hưng phấn suýt nữa đã nói rằng, dù sao Đại thiếu gia và Biểu cô nương cũng rất thân thiết, e là sau này Lý cô nương sẽ được chuyển qua phối với Nhị thiếu gia không chừng, nhưng nhìn gương mặt âm trầm của Liễu Như Yên đột nhiên nhớ ra, tiêu rồi, đây chẳng phải là Liễu “sì tình” đang mê mẩn theo đuổi Nhị thiếu gia sao?

Đúng vậy, bề ngoài mọi người đều nói Liễu Như Yên đẹp như hải đường, nhưng thân là nữ tử khuê các, còn chưa cập kê đã không biết xấu hổ mỗi ngày đều chạy theo phía sau lưng nam nhân, nói nàng si tình đã là nói nhẹ rồi.

“Ta biết rồi, ngươi đi đi.” Liễu Như Yên vung tay lên, nha hoàn kia vội bụng mâm lui ra, chỉ sợ lại bị hỏi những chuyện không thể trả lời.

Nhưng trên thực tế, những gì Liễu Như Yên muốn biết đều là biết đủ rồi.

Nữ tử kia tên là Lý Thanh Ca, là hôn thê của Cao gia đại thiếu gia Cao Dật Đình.

Hừ, thú vị.

Hiền ca ca, không lẽ huynh muốn phạm vào đại kỵ loạn luân sao? Đó là Địa ngục...

Liễu Như Yên nở nụ cười, ngắt một cành liễu bên cạnh, gọt gao nhào nát trong lòng bàn tay, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm về hướng Cao Dật Hiền rời đi, trong đôi mắt đen óng đột nhiên trở nên âm u, như có mây đen che khuất...

Sau khi rời khỏi buổi tiệc, Lý Thanh Ca và đệ đệ cũng không có gì vội vàng, cứ thong thả trở về.

Trên đường, gặp phải nha hoàn trong viện của Hạ Chi Hà, tựa hồ là đi về phía Dao Trúc Hiền, đi rất gấp, thấy nàng cũng không thèm hành lễ.

Nàng cũng không ngại, Hạ Chi Hà bị Cao Vân Dao cào vào mặt, nói vậy chất độc cũng đã lan đến người nàng ta rồi.

Ôi, đó hoàn toàn là chuyện bất ngờ.

Lý Thanh Ca bắt giác nở nụ cười gằn.

Đối với Cao Vân Dao, nàng căm ghét, vì nàng ta vô cùng điêu ngoa vô lễ bạo lực, đối phó người như thế chỉ cần làm cho nàng ta chịu khổ da thịt là được.

Nhưng đối với Hạ Chi Hà, nàng hận, cuộc đời của nàng có một nửa bị hủy trong tay nữ nhân này, cho nên, chỉ nỗi khổ da thịt đơn thuần thì làm sao có thể... xóa tan nỗi đau và hận trong lòng nàng được.

Không, đối phó với Hạ Chi Hà tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy.

Thân thể thối rữa, dung mạo bị hủy, đều không bằng một trái tim tuyệt vọng.

“Tỷ tỷ...” Lý Thanh Hòa đột nhiên đau đớn kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn, thấy đôi mắt âm u của tỷ tỷ, nhất thời bị dọa choáng váng.

Lý Thanh Ca cúi đầu, hơi thất thần: “Hòa Nhi...”

“Tỷ tỷ.” Lý Thanh Hòa giơ bàn tay của mình lên, mu bàn tay mềm mại trắng nõn hiện ra một vết màu đỏ.

Sắc mặt Lý Thanh Ca tái đi, ngồi xổm xuống đưa bàn tay của hắn lên môi, nhẹ nhàng hôn một cái: “Xin lỗi, là tỷ tỷ làm sao?”

“Không đâu.” Lý Thanh Hòa hiểu chuyện nói: “Thật đó, tỷ tỷ hôn một cái thì không đau nữa.”

Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười nắm chặt tay hắn: “Lúc này tỷ tỷ đang nghĩ, cảnh liêu này thật đẹp, muốn cùng Hòa Nhi thắp một cái vòng hoa, nhưng mà Hòa Nhi là tiểu nam tử hán, muốn tiểu nam tử hán làm vòng hoa thì không hợp lắm.”

Nàng vội vàng nói, hoàn toàn che giấu ánh mắt âm u trước mặt Lý Thanh Hòa.

Lý Thanh Hòa lập tức thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt nhỏ ngược lên cao: “Tỷ tỷ, tỷ làm ná cho đệ, có được không?”

“Ná?” Lý Thanh Ca có chút bất ngờ, đó là thứ mà Trương thị hay nói là chỉ có bọn trẻ lang thang mới chơi, sao Hòa Nhi lại biết.

Gương mặt của Lý Thanh Hòa ửng đỏ, ấp úng nói: “Là Cầu Từ của Thường ma ma dạy đệ chơi.”

“Ồ”. Thường ma ma là nữ đầu bếp trước kia của Lý phủ, dưới gối cũng có một hài tử tuổi tác tương đương Lý Thanh Hòa.

“Được rồi. Nhưng mà tỷ tỷ không biết làm lắm, làm không tốt thì Hòa Nhi không được cần nhắc.” Lý Thanh Ca cười nói.

“Uhm”

Dưới hàng dương liễu đông đưa, Lý Bích Như lắc hông đi tới, vừa đi vừa tức giận, hàm răng cắn chặt, tựa hồ có thể cắn người bất cứ lúc nào.

“Ô, tiểu tiện nhân này, lão nương chờ ngươi hơn nửa ngày rồi, thì ra ngươi đang lười biếng ở đây.”

Trước mặt, một âm thanh tức giận như vệt kêu vang lên, Lý Bích Như cứng đờ người, trước mặt xuất hiện một cái bóng to lớn, sau đó da đầu lập tức đau rát, tóc của nàng bị người ta nắm lấy.

“Ah, Vương ma ma, bà buông tay ra đi, nô tì đang... đang đi làm việc.”

“Làm việc?” Phụ nhân được gọi là Vương ma ma kia đưa bàn tay to khỏe về phía Lý Bích Như, cả người Lý Bích Như lao đảo lui về phía sau, “Làm việc? Làm việc cho ai?”

Đôi mắt như cá chết đảo qua đảo lại trên người Lý Bích Như, toát ra vẻ xem thường rõ ràng, lại đưa tay nắm lấy Lý Bích Như: “Hừ, nhìn bộ dạng y phục của ngươi đi, nói, có phải là đi quyến rũ nam nhân không?”

Lúc nói chuyện, đôi mắt dâm tà kia liếc nhìn về bốn phía, thấy chung quanh vắng lặng liền đưa bàn tay thô ráp nhanh chóng sờ lên gò má Lý Bích Như.

“Nhìn đi, gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn này, để Vương ma ma ngửi xem ngươi dùng mùi hương gì nào.”

Gương mặt đen như đáy nồi béo phì kia lập tức kê sát đến gần nàng, cái miệng như khúc lạp xưởng thì phun ra một mùi hôi thối.

Dạy dày Lý Bích Như nổi lên một con khó chịu còn cào, nàng vội đẩy tay ra hô lớn: “Vương ma ma, bà buông tay ra đi, nó thì thật sự có chuyện phải làm.”

“Làm việc? Dĩ nhiên là phải làm việc, không bằng đến phòng của Vương ma ma, ma ma sẽ cùng người làm việc cho tốt, thế nào?” Gương mặt xấu xí đậm tã của Vương ma ma cười lên, khiến tóc gáy toàn thân Lý Bích Như dựng đứng.

Vương ma ma này là chủ sự trong phòng giặt quần áo, bình thường cũng không liên quan đến nhà bếp, chỉ có một lần bà ta đến phòng bếp liền đụng phải Lý Bích Như, từ đó liền đề ý nàng.

Ban đầu bà ta rất hòa khí với nàng, lúc không có chuyện gì thì hay đến giúp nàng làm này làm kia, trong lòng Lý Bích Như cũng có cảm kích, nàng còn không biết Vương ma ma này mặt người dạ thú, lại có âm mưu khác với nàng.

Mà đám tiện nhân trong phòng bếp, sớm đã biết Vương ma ma là người thế nào, nhưng không ai nhắc nhở nàng, thậm chí còn mang tâm lý xem trò hay.

Mãi cho đến một đêm, nha đầu cùng phòng với nàng đi về quê, không biết sao Vương ma ma lại biết được tin tức nàng ngủ một mình, nhân lúc trời tối mà mò vào phòng nàng, suýt chút nữa đã cưỡng bức nàng. May mà nàng sớm có cảnh giác, để sẵn một khúc cây trên đầu giường, sau đó đánh cho bà ta một trận mới chạy thoát được.

Từ đó về sau, Vương ma ma cũng không quấy rầy nàng nữa.

Nàng cho rằng đã không sao rồi.

Cũng không ngờ hôm nay oan gia ngõ hẹp.

Mất thấy nơi này bốn bề vắng lặng, nàng phải tránh cho được bàn tay của ác ma này, trong lòng Lý Bích Như rất thê lương, chợt nhớ đến đáng ghét vợ và lúc này của Cao Dật Đình, nhanh trí nói: “Vương ma ma, bà đừng nóng, là có chuyện thật, Đại thiếu gia bảo nó đi mời đại phu, Biểu cô nương bệnh rồi.”

“Đại thiếu gia?” Vương ma ma sững sờ, tất cả hứng thú bị ba chữ này dập tắt, nhưng còn không cam lòng: “Thật sao, người không gạt ta chứ?”

Lý Bích Như đẩy bà ra, sẵn giọng: “Cho dù cho nó thì mượn thêm lá gan cũng không dám lừa Vương ma ma đâu, là thật mà, Biểu cô nương bị bệnh, Đại thiếu gia liền phái nó đi mời đại phu.”

“Đại thiếu gia phái người? Làm sao Đại thiếu gia lại phái người? Người nói, có phải là người muốn quyền rũ Đại thiếu gia?” Sắc mặt Vương ma ma nhất thời hung dữ lên.

Lý Bích Như nỗ lực đè xuống căm ghét và buồn nôn trong lòng, cười lạnh nói: “Bà nói đùa rồi, Đại thiếu gia là ai chứ, nó thì làm sao dám làm chuyện đó? Đúng là nó thì vừa đến phòng Biểu cô nương, muốn cảm mấy cái chén đĩa từ ngày hôm qua đi về phòng bếp, đúng lúc bị Đại thiếu gia nhìn thấy, lúc đó Đại thiếu gia rất gấp, cũng không kịp nhìn là ai, vừa thấy thì liền gọi. Nó thì cũng không còn cách nào khác, bỏ chén đĩa lại đó mà chạy đi tìm đại phu liền.”

Vương ma ma thấy nàng nói có lý, cũng không giống nói dối, lúc này hừ một cái: “Hừ, ta đoán người cũng không dám nói dối, đi đi, nhớ lời mà người nói đó, người chỉ là một nô tì, đừng vọng tưởng trèo cành cao, ngay cả Lý gia tiểu thư kia Đại thiếu gia cũng nhìn không vào mắt, huống hồ là người? Còn nữa, người nhìn Biểu cô nương đi, người đề tiện như người có thể so sánh được không? Cho nên ta khuyên người nên thức thời một chút, ngoan ngoãn đi theo lão nương, lão nương có thể đảm bảo người sẽ sống một cuộc sống thoải mái không khác gì các tiểu thư trong phủ, hiểu chưa?”

“Hiểu, nó thì hiểu, vậy thì Bích Như xin được đa tạ Vương ma ma chăm sóc.” Lý Bích Như hơi cúi người hành lễ, trong lúc cúi đầu thì đẩy mắt lóe qua một tia sát ý thâm độc, nhưng rất nhanh liền thu lại, lúc ngẩng đầu vẫn là cười nói: “Được rồi Vương ma ma, nó thì phải đi rồi, nếu chậm trễ thì Đại thiếu gia nhất định sẽ trách phạt.”

Nói xong nàng vội cẩn thận vòng qua người Vương ma ma, nhanh chóng chạy đi.

Vương ma ma kia cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng chạy như bay của nàng, trong lòng hơi nghi hoặc, bà nghĩ đến cái gì đó, vỗ đùi một cái nói to: “Tiểu tiện nhân bỉ ổi, ngay cả lão nương cũng dám gạt? Lần sau bị lão nương bắt được sẽ lột da của người.”

Thì ra, phương hướng mà Lý Bích Như chạy đi hoàn toàn ngược lại với hướng đi ra khỏi phủ.

Chờ một đôi khiến người ta buồn nôn kia đi khỏi, Lý Thanh Ca mới từ từ lộ mặt ra, Lý Thanh Hòa thừa cơ tránh thoát khỏi người nàng, không vui nói: “Tỷ làm gì vậy, sao lại bị lộ tai của đệ?”

“Bởi vì...” Bên môi Lý Thanh Ca hiện ra một nụ cười, sóng mắt lưu chuyển một ánh sáng kỳ lạ, nàng vẫn nhìn chăm chăm về phía lúc này Vương ma ma và Lý Bích Như đứng, trầm giọng nói: “Lúc này nhìn thấy hai con chim đang đánh nhau, tỷ tỷ muốn bắt lấy chúng, sợ đề lên tiếng sẽ dọa cho chúng sợ nên mới bị tai đệ lộ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ném chuột sợ võ đồ!

“Tiểu thư...”

Vừa về đến Hà Hương viện, Túy Nhi và Hồng Hi đã đồng thời chạy ra nghênh đón.

Chỉ là, Hồng Hi có vẻ rất thô bạo, khi vừa đến cửa liền đẩy Túy Nhi một cái, sau đó chạy thẳng ra ngoài, hứng thú bưng bưng vọt đến bên người Lý Thanh Ca.

“Tiểu thư, cuối cùng người trở về rồi, thế nào, Đại thiếu gia...” có lẽ là mình hỏi hơi quá, khi nhìn tới ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua của Lý Thanh Ca thì Hồng Hi hơi đỏ mặt lên, tựa hồ hơi e lệ, nàng vội đỡ lấy Lý Thanh Ca, ân ý hỏi: “Tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia chắc là rất náo nhiệt chứ?”

Náo nhiệt?

Đúng là rất náo nhiệt.

Lý Thanh Ca gật gù, trong mắt không kèm được xẹt qua một luồng sáng khác thường.

Túy Nhi mặt mày phiền muộn đi ra, mạnh mẽ trừng Hồng Hi một cái: “Nha đầu chết tiệt không biết xấu hổ, tiệc sinh nhật của Đại thiếu gia náo nhiệt đến mấy cũng không có phần của ngươi.”

Sau đó nàng đi tới bên người Lý Thanh Ca, nắm lấy tay hắn, đi ở phía sau.

Hồng Hi cũng quay lại trừng nàng một cái: “Ai cần ngươi lo? Không có phần của ta, vậy có phần của ngươi sao? Cũng không biết tự soi mình vào nước tiểu...”

“Người nên tự soi mình vào nước tiểu là ngươi mới đúng.” Lúc này Túy Nhi khịt mũi coi thường nói: “Hừ, bộ dạng xấu xí cũng thôi đi, mỗi ngày bày ra một kiểu khác nhau, muốn quyến rũ Đại thiếu gia sao? Ta khinh, ngươi đúng là Trư Bát Giới soi gương, sớm muộn thì cũng càng lúc càng xấu.”

“Ngươi, ngươi nói ai xấu?” Hồng Hi buông Lý Thanh Ca ra, xoay người lại tranh cãi với Túy Nhi, đáng đáp hung hăng dữ tợn khiến Lý Thanh Ca sợ đến mức trốn sau lưng Túy Nhi.

“Thiếu gia, đừng sợ, chó điên cắn người, quá lắm thì dùng gậy đánh chó thôi.” Túy Nhi kéo Lý Thanh Ca đi, sau đó kiêu ngạo ngán đầu: “Chúng ta là chủ tử chân chính, không lẽ còn sợ một nô tì bỉ ổi hay sao?”

“Ngươi...ngươi mắng ta?” Hồng Hi xắn tay áo lên, tựa hồ chuẩn bị đánh nhau với Túy Nhi.

Túy Nhi lại ôm Lý Thanh Ca vào lòng, tựa như cười mà không cười nói: “Ngươi là chó điên sao? Nếu phải thì câu này đúng là chửi ngươi đó.”

Ách... Hồng Hi sững sờ.

Lý Thanh Ca đang cố gắng nín cười, nhìn gương mặt như trái táo của Túy Nhi mang theo ý cười nghịch ngợm điều ngoa, nàng không khỏi nghi hoặc, tiểu nữ tử này đúng là Túy Nhi sao? Kiếp trước sao nàng không nhận ra Túy Nhi có thể cãi nhau giỏi như thế chứ?

“Xem ta có đánh chết ngươi hay không.” Hồng Hi phản ứng lại, nhấc tay về phía Túy Nhi.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lùng quét tới, quát lên: “Làm càn.” Âm thanh tuy không quá lớn nhưng có uy nghiêm tuyệt đối khiến người ta không thể coi thường.

Tay Hồng Hi đứng lại giữa không trung, đầu dần dần quay sang, nhìn về mặt lạnh lẽo của Lý Thanh Ca không khỏi chột dạ: “Tiểu thư...”

“Xem ra, Hà Hương viện này càng lúc càng không có quy củ rồi.” Hai mắt Lý Thanh Ca không mang theo chút nhiệt độ nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Hồng Hi, làm cho nàng bắt đầu sợ hãi: “Các ngươi đã không xem ta là chủ tử, vậy ta cũng không dám xem các ngươi là nô tãi nữa, người đâu.”

Lý Thanh Ca vừa nói xong, một tiểu nha đầu châm nước tên là Thu Dung vội vàng bỏ ấm nước trên tay xuống, đi tới: “Tiểu thư, có gì dặn dò.”

Lý Thanh Ca nhìn nàng, cảm thấy rất lạ mặt, lại nói, trong Hà Hương viện này, ngoại trừ hai người Hồng Hi và Túy Nhi mình mang đến, Thúy Xảo là Lão thái thái cho, còn lại tất cả nha hoàn lớn nhỏ khác nàng đều chưa từng nhìn tới. Bình thường, các nàng làm gì cũng đều do Thúy Xảo dặn dò, tựa hồ không liên quan tới mình.

Còn Thúy Xảo... tương đương với tổng quản trong viện này, nhưng mà, thường thì khi nàng cần dùng người, nàng ta đều không có mặt.

Hôm nay cũng vậy.

“Thúy Xảo ở đâu?” Lý Thanh Ca hỏi một câu.

Đáy mắt Thu Dung tựa hồ lóe qua một tia bối rối, nàng cúi mắt xuống trả lời: “Lúc sáng Thúy Xảo tỷ tỷ dặn dò các nô tì làm việc xong thì bị Nhị di nương gọi đi, đến giờ còn chưa trở lại.

Nhị di nương? Lý Thanh Ca có nghi hoặc trong lòng nhưng không hỏi lại, chỉ nói: “Người đi đến chỗ Đại thái thái, cứ hỏi trong Hà Hương viện này có hai nô tì lớn tuổi, tâm tư cũng lớn, không để chủ nhân trong mắt, cho nên ta liền làm chủ đuổi đi ra ngoài cho xong. Người xem ý tứ của Đại thái thái nếu đồng ý thì trực tiếp đi tìm quản gia, phái người tới đây dẫn người đi, nếu người không đồng ý thì kính xin Đại thái thái chỉ dạy Thanh Ca phải làm thế nào.”

Thu Dung hơi kinh ngạc, âm thầm liếc nhìn Lý Thanh Ca, gương mặt nhỏ nhắn còn mang theo vài phần tính trẻ con, nhưng lại mang theo một phần tàn nhẫn và quyết đoán không thể nói rõ, còn có một chút lạnh lẽo khiến người ta e sợ, trong lòng run lên, nàng vội nói: “Dạ.”

“Tiểu thư.” Túy Nhi đã sớm choáng váng, đến khi nhìn thấy Thu Dung quay người đi thì lập tức chạy theo kéo Thu Dung lại, sau đó quỳ xuống đất khóc lên: “Tiểu thư, nô tì sai rồi, nô tì không dám, tiểu thư muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được, chỉ cầu xin tiểu thư đừng đuổi Túy Nhi đi. Mạng của Túy Nhi là phu nhân nhặt về, từ nhỏ Túy Nhi đã đi theo tiểu thư, trên đời này Túy Nhi chỉ có hai người thân là tiểu thư và thiếu gia thôi, Túy Nhi không đi, hu hu...”

Lý Thanh Ca lại không hề bị lay động, lạnh lùng nhìn về phía Thu Dung đang đứng sững sờ: “Còn đứng đó làm gì? Muốn bốn tiểu thư tự mình đi hỏi sao?”

“A, không...” Thu Dung vội đẩy tay Túy Nhi ra.

Túy Nhi khóc càng dữ, Lý Thanh Ca sững sờ tại chỗ, nhìn tỷ tỷ xong lại nhìn Túy Nhi.

Hồng Hi cũng bị tình cảnh trước mắt làm chấn động, không kịp phản ứng, đến khi thấy Thu Dung chạy đi thì nhanh chóng đi theo, sau đó đuổi kịp Thu Dung rồi kéo nàng ta trở lại. Nàng biết rõ, việc này một khi quấy đến chỗ Đại thái thái thì bất kể thế nào, nhất định cũng bị đuổi ra ngoài.

“Tiểu thư, Hồng Hi cũng biết sai rồi, cầu tiểu thư cho chúng ta một cơ hội, Hồng Hi cũng không dám nữa.” Hai mắt Hồng Hi đỏ ngầu tỏ vẻ hối cải, thấy Lý Thanh Ca vẫn không chịu buông lỏng, cuối cùng cắn răng một cái, dập đầu với nàng: “Tiểu thư, nô tì thật sự biết sai rồi, nô tì không dám nữa, thật đó, xin tiểu thư ngài đại nhân có đại lượng, tha thứ cho nô tì lần này, sau này nô tì sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ tiểu thư.”

Tự xưng là nô tì rồi, Lý Thanh Ca biết lần này Hồng Hi đã thật sự sợ, tuy rằng những câu nói này nàng cũng không tin một chữ nào.

Thế nhưng...

Ánh mắt của nàng nhìn sang Túy Nhi đang khóc lóc thê thảm, nhìn vào đôi mắt lấp lánh nước đỏ vẫn mang theo một chút nghi hoặc và hoang mang, còn có bi thương.

Trong lòng Lý Thanh Ca thở dài, sao nàng không biết làm như vậy chính là ném chuột vỡ bình, trừng trị Hồng Hi đồng thời cũng liên lụy Túy Nhi.

Nhưng mà nghĩ đến kiếp trước Túy Nhi chết thảm...

Nàng cho là Túy Nhi ở lại trong phủ cũng không có gì tốt lành.

Hành động này của nàng có thể nói là nhất thời nghĩ ra, nhưng cũng là bản năng hổ thẹn đối với cái chết của Túy Nhi trong kiếp trước.

Nàng muốn cho Túy Nhi rời đi, chỉ cần nàng rời khỏi Cao gia, bên ngoài có Từ quản gia, Túy Nhi vẫn sẽ có người chăm sóc.

Nhưng mà...

Nhìn bộ dạng Túy Nhi như vậy, nàng tựa hồ không nhẫn tâm.

Nếu như tất cả là số mệnh an bài, như vậy có thể trốn tránh khỏi hay sao?

Nếu không phải, thì nàng sẽ tìm mọi cách để tránh né, không phải sao?

Túy Nhi, cho dù là một nha hoàn, đời này nàng cũng sẽ không để cho nàng ta bị thương tổn.

“Đứng lên đi.” Lý Thanh Ca sâu xa nói, đi tới bên người Túy Nhi, tự mình dìu nàng lên.

Túy Nhi có chút hoảng sợ, vội nói: “Nô tì đa tạ tiểu thư.”

“Nô tì đa tạ tiểu thư.” Bên kia, Hồng Hi đứng lên, cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói cảm ơn giống Túy Nhi.

Lý Thanh Ca hoàn toàn không để ý Hồng Hi, nàng chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt đỏ hồng và gương mặt nhỏ của Túy Nhi, trong lòng đủ loại cảm xúc vây khốn.

Nàng lấy ra một cái khăn sạch, ôn nhu lau nước mắt cho Túy Nhi: “Túy Nhi cười lên là đẹp nhất.” Ai ngờ, vừa nói xong Túy Nhi càng khóc ghê gớm hơn, quả thật là vừa gào vừa rống, nàng còn ôm chặt lấy Lý Thanh Ca, nghiến tức mà nói: “Hu hu hu, tiểu thư, nô tì còn tưởng người không cần Túy Nhi nữa, thì ra người vẫn thương Túy Nhi.”

Lý Thanh Ca xạm mặt lại, cúi đầu, liếc nhìn ánh mắt giảo hoạt của đệ đệ, cũng nở nụ cười.

Thôi, kiếp trước có lỗi với nàng ta, kiếp này nàng làm sao có thể vứt bỏ được?

Túy Nhi, đời này của tiểu thư nhất định sẽ tìm một nơi nương tựa tốt của muội.

Thu Dung đứng ở một bên, biết tâm ý Lý Thanh Ca đã thay đổi, trái tim cuối cùng đã đập bình thường lại. Phải biết Đại thái thái nhìn thì ôn hòa thật ra là người nghiêm khắc vô cùng, những tiểu nha đầu như nàng sợ nhất là đi gặp bà ta, cũng may cũng may, chỉ sợ một chút thôi.

“Tiểu thư, ta đi người về phòng.” Lúc này Hồng Hi cũng ân cần tiến tới, bày ra bộ mặt tươi cười khiến người ta nhìn mà khó chịu.

Lý Thanh Ca nhìn nàng một chút, tay vẫn khoát lên cánh tay Túy Nhi: “Không cần, người đi làm việc đi, ở đây có Túy Nhi được rồi.”

Túy Nhi nghe vậy, gương mặt còn đang khóc lóc sụt sùi lập tức tươi cười như hoa đón gió xuân, nàng không tự chủ được mà thẳng tắp sống lưng, tươi cười nhìn về phía Hồng Hi, còn nhướn nhướn mày.

Hồng Hi ăn quả đắng, trong lòng ảo não, nhưng mà không dám rời đi, cuối cùng chỉ đi theo phía sau.

Chờ sau khi Lý Thanh Ca vào phòng ngồi xuống, Hồng Hi vội giành trước Túy Nhi, tự mình pha trà dâng lên: “Tiểu thư, uống trà.”

Nhìn nước trà xanh đang đưa trong chén, Lý Thanh Ca khẽ mỉm cười, mặt không cảm xúc nhận lấy, nhưng không uống mà để xuống, lại giương mắt lạnh lẽo hỏi: “Có chuyện gì?”

Hồng Hi ngượng ngùng nở nụ cười, bình thường nàng không thèm coi Lý Thanh Ca là chủ nhân, mặc dù là nô tì trong viện nhưng nàng chưa bao giờ làm việc của nha hoàn, việc của nàng toàn bắt các tiểu nha hoàn khác làm, lúc nào cũng cáo mượn oai hùm, nghiễm nhiên ra vẻ ta đây là một nửa chủ nhân trong viện.

Cho nên, những việc bưng trà rót nước cho Lý Thanh Ca nàng vẫn chưa bao giờ làm.

Giờ khắc này nghe Lý Thanh Ca hỏi, Hồng Hi hơi đỏ mặt, nhưng vẫn ản ản cười nói: “Nô tì hầu hạ tiểu thư là chuyện nên làm.”

“Thật sao? Ta thấy bình thường người chưa bao giờ ân cần như vậy, sợ là lại có yêu cầu gì với tiểu thư đây?” Túy Nhi ở một bên vừa giúp Lý Thanh Ca thay quần áo vừa không cam lòng nói, nhưng đột nhiên nhớ lại chuyện trong sân lúc này, mặt nàng tái nhợt, vội vàng im miệng.

Hồng Hi vốn muốn phản bác, nhưng cũng sợ chuyện lúc này, không dám lên tiếng.

Trong lòng nhất thời trở nên yên tĩnh nặng nề.

“Được, vậy ta sẽ nếm thử mùi vị trà của Hồng Hi pha là thế nào.” Lý Thanh Ca cầm lấy cái chén, hơi cúi đầu hớp một ngụm nhỏ, có lẽ là do bỏ nhiều lá trà, lại vừa mới pha xong, trà này không được ngon miệng, khi uống vào cũng không có vị ngọt hậu như trước.

“Tiểu thư, thế nào?” Hồng Hi chăm chú nhìn, trong mắt lóe qua vẻ vội vã.

“Lá trà thiếu một nửa, nước vừa sôi xong quá nóng, nếu để nguội hơn một chút thì càng tốt.” Lý Thanh Ca bỏ cái chén xuống từ từ nói, đôi mắt nhìn về phía Túy Nhi và Lý Thanh Hòa: “Hòa Nhi, một không? Nếu một thì để Túy Nhi tỷ tỷ dẫn đệ về phòng, ngủ một giấc trưa đi.”

“Ừm.” Lý Thanh Hòa gật đầu, tối hôm qua không ngủ ngon, hôm nay lại chơi nửa ngày, đúng là hơi mệt rồi.

Lý Thanh Ca liền dẫn dò Túy Nhi: “Thời tiết đang nóng, đừng đắp chăn dày cho thiếu gia, lấy cái chăn mỏng đắp hờ là được, thiếu gia ngủ rồi thì kéo màn lên, chỗ góc tường phòng của thiếu gia có nhiều hoa cỏ, rất dễ dẫn đến sâu bọ.”

“Vâng.” Túy Nhi vâng lời mang theo Lý Thanh Hòa đi qua căn phòng bên cạnh ngủ trưa.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Thanh Ca và Hồng Hi.

Hồng Hi đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, lại nhìn trà nguội trên bàn, có lẽ là dùng nước quá nóng nên nên những lá trà vốn có màu lục đã khô vàng héo úa, không chỉ không còn mùi thơm tao nhã như trước, ngược lại chìm hết vào đáy chén, giống như một mớ rác dưới đầm nước, đến cả nước trà cũng bị nhuộm một màu vàng nghệ nhìn mà ngán ngẩm.

Nàng không khỏi có chút ảo não, vì sao cũng cùng một lá trà cùng một nước, sau khi pha lại có kết quả khác nhau như vậy?

Bình thường, thấy Lý Thanh Ca tự tay pha trà, không những lá trà mềm mại nhẹ nhàng, mùi thơm lượn lờ, ngửi thấm vào cả ruột gan, liền chỉ nhìn tư thái pha trà của nàng thôi, vừa tao nhã vừa cảm động, cái ấm nước có chút thô tục đó được ngón tay trắng trẻo tinh tế của nàng cầm lên, tựa hồ cũng có sinh

mệnh, dòng nước trong suốt mang theo hơi ẩm, chậm rãi duyên dáng tuôn ra từ vòi nước, chảy vào trong chén trà xanh ngọc, lá trà từ từ mở ra, mùi hương mật mờ bốc lên, tôn lên đôi mắt trong suốt của Lý Thanh Ca, dịu dàng cảm động.

Chính là... loại tao nhã cảm động trong lúc nàng hồ hững bình thản vung tay nhấc chén, khiến trong lòng Hồng Hi không thăng bằng, nàng đổ ky, vô cùng đồ ky.

Cho nên thừa dịp Lý Thanh Ca không để ý, nàng liền lén lút đi vào, lấy lá trà của nàng ta, muốn luyện tay nghề một chút, ảo tưởng có một ngày chính mình cũng sẽ thanh nhã như thế, khí chất cả người giống như một chén trà mới pha, dư vị vô cùng, thậm chí từng kể rằng.

“Tiểu thư, nô tì pha thêm cho người một chén.” Hồng Hi có chút không cam lòng, hôm nay nàng vừa tới phòng Lý Thanh Ca đã bị Túy Nhi chọc tức, còn chưa kịp luyện tập. Chén trà lúc này là pha trong lúc cấp bách, cũng không phát huy được tài nghệ chân chính của nàng.

“Không cần, người lui xuống đi, ta cũng phải nghỉ ngơi.” Lý Thanh Ca vung tay với nàng, sau đó đứng dậy đi tới bên bàn, cầm lấy quyển sách trên cùng lên, nghiêng đầu tỉ mỉ xem sách.

Hồng Hi âm thầm cắn môi, hai tay gắt gao nắm vạt áo, quay đầu lại liền thấy Lý Thanh Ca nửa nghiêng đầu, một tay đỡ cằm, một tay cầm sách, biểu hiện chăm chú mà mê người, mái tóc đen như thác nước tản ra trước ngực, mi như núi xa, mắt như thu thủy, xuất thần xem sách, tư thái nhàn tĩnh điềm đạm không khác người trong tranh.

Bờ môi cắn đến trắng bệch nhưng Hồng Hi không hề hay biết, nàng chỉ nhìn Lý Thanh Ca, trong đôi mắt lóe ra đồ ky và thù hận sâu sắc.

Đừng nói đọc sách, ngay cả chuyện biết chữ, thậm chí ngay cả tên của mình, nàng cũng không biết.

“Còn có chuyện gì?” Cảm giác được ánh mắt sắc bén kia, Lý Thanh Ca đột nhiên ngẩn đầu.

Ánh mắt không tránh kịp, Hồng Hi bị Lý Thanh Ca đột nhiên hỏi tới làm cho không kịp ứng phó, nàng cười khàn một tiếng, có chút chột dạ: “Không, nô tì... nô tì cảm thấy, ở lại đây phòng khi tiểu thư có nhu cầu gì thì dặn dò, không cần gọi người bên ngoài.”

“Không cần, đi ra ngoài.” Mi mắt Lý Thanh Ca buông xuống, che giấu một vết hắc ám trong mắt, âm thanh lạnh lạnh trầm thấp mang theo uy nghiêm và tức giận.

Hồng Hi run lên, vội nói: “Vâng nô tì xin cáo lui.”

Đóng cửa phòng lại, Hồng Hi đứng ở giữa sân, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại ý thức được cái gì không đúng, đang yên đang lành nàng sợ cái gì? Lý Thanh Ca kia có gì đáng sợ? Từ nhỏ cô gái kia chẳng phải tùy ý mình nhào nặn hay sao? Hừ.

Nhưng mà nghĩ lại thì thật là không đúng, vừa rồi khi trong phòng chỉ có hai người, nàng quả thật có cảm giác ngọt ngào chưa từng có.

Không kèm được, Hồng Hi thấy hận, có gì ghê gớm chứ? Nàng xem thường trừng mắt một cái về phía cửa, ý tứ là trừng Lý Thanh Ca ở bên trong.

Hừ, có gì ghê gớm? Người còn tưởng đây là Lý gia hay sao? Người còn xem mình là đại tiểu thư Lý gia, mọi người đều phải xoay quanh người sao? Hừ, bây giờ người ăn nhờ ở đậu, vị hôn phu lại chỉ biết nghĩ tới nữ nhân khác, nói một cách dễ nghe, thì tương lai người là một nữ chủ nhân không được sủng ái, nói khó nghe, thì ai biết sẽ thế nào chứ?

Hồng Hi xem thường mà nghĩ, trong lòng nhất thời lại càng thêm coi khinh Lý Thanh Ca, giả thanh cao, ngay cả một nam nhân cũng không dụ dỗ được, vô dụng.

Nhưng mà nghĩ lại, Cao gia đại thiếu gia, anh tuấn đẹp trai mê người...

Ngày đầu tiên nàng đến đây đã động tâm tư, như vậy, tối nay nàng nhất định phải nắm được cơ hội này.

Hừ.

Nghĩ như vậy, đôi mắt của Hồng Hi liền toát ra vẻ quyền rũ âm lãnh, Lý Thanh Ca ới Lý Thanh Ca, sau đêm nay, nam nhân của người không chừng chính là của ta, xem người đến khi đó có còn hồ hững hồ như vậy được không, có thể duy trì vẻ tao nhã cao quý này nữa không? Hừ.

Nghĩ đến đó trong lòng Hồng Hi vô cùng vui vẻ, nhớ đến mình còn một ít sơn phấn lấy được từ chỗ của Lý Thanh Ca, càng kích động không ngừng, vội quay về phòng của mình chuẩn bị trang điểm.

Trong nháy mắt cửa phòng được Hồng Hi đóng lại, Lý Thanh Ca khẽ nhướng mắt, trong con ngươi lóe ra một tia sáng.

Phòng nàng bị người ta động vào, từ khi nàng bước vào phòng thì đã cảm nhận được.

Bỏ sách xuống, nàng chậm rãi đứng dậy, đến bên bàn trên điểm, trên bàn có lược gỗ, chu sai và gương đồng, rõ ràng là bị người khác động vào rồi mới đặt lại chỗ cũ.

Cho dù đã cố gắng để lại như cũ, Lý Thanh Ca vẫn nhận ra có chút khác thường, trên cây lược gỗ vẫn còn một sợi tóc, sợi tóc rất mảnh, không phải của nàng. Hướng hồ mỗi lần chải tóc xong nàng đều có thói quen, chính là thu dọn sạch sẽ toàn bộ tóc còn sót trên đó, tuyệt không chừa lại một sợi nào.

Còn có mấy cây chu sai, nàng tuy đã dùng qua nhưng đều thu dọn ngăn nắp, một hạt châu, một cái bông đều được sắp xếp cẩn thận. Nhưng lúc này, tuy chúng nó vẫn nằm ở đó, nhưng lại có một cái bông nằm đè lên một nhánh trầm khác.

Còn có gương đồng.

Lý Thanh Ca ngồi xuống, trong gương đồng, gương mặt của nàng có chút mờ hồ âm lãnh, mà đôi mắt của nàng lại nhìn chăm chăm vào vách tường được phản xạ trong gương mà cười gằn.

Vị trí tấm gương này cũng khác, trước kia, nàng luôn có thể nhìn thấy rèm cửa từ trong gương, đối với người đi từ bên ngoài vào đều nhìn thấy rõ ràng, bây giờ, tấm gương này đúng lúc lệch khỏi cánh cửa.

Đến khi Lý Thanh Ca mở hộp trang điểm ra, phát hiện bên trong thiếu một hộp phấn nước thì ý cười càng sâu.

Hộp phấn nước này là lần trước Cao Dật Hiến đưa, nàng không thích dùng những thứ này nên tiện tay ném vào hộp trang điểm, không ngờ hôm nay lại bị người cầm đi.

Thôi, cảm thì cảm, chỉ hy vọng vật đó có thể được nàng dùng cho tốt.

Chỉ là...

Sau khi sửa sang lại hộp trang điểm, Lý Thanh Ca khẽ thở ra một hơi, bàn trang điểm bị động tới, Lý Thanh Ca đã đoán ra chính là Hồng Hi làm, những năm này nàng ta đã làm không ít chuyện như vậy.

Nhưng mà, không đúng...

Lý Thanh Ca vẫn cảm thấy không đúng, trong phòng này nhất định còn có người khác động vào.

Nàng xoay chuyển thân thể, nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn bốn phía. Căn phòng bố trí rất thanh nhã, quét dọn cũng sạch sẽ, chỉ có mình nàng ở, lúc này vì đọc sách nên nàng kéo chăn lên đầu làm gối, có vẻ hơi nhăn nhoe.

Cái khác...cũng không có gì lạ.

Đột nhiên, linh quang trong đầu lóe lên, Lý Thanh Ca đi đến bên tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lấy một cái hộp nhỏ bên trong mở ra xem, mọi thứ đều còn.

Thế nhưng, nàng có trí nhớ rất tốt, hơn nữa khứu giác vô cùng nhạy bén, nàng lấy hết đồ đạc bên trong bày ra, lập tức liền biết cái gì đã bị động đến.

Trong một cái túi thơm màu vàng óng do chính tay mẫu thân làm cho nàng có đặt một tấm bùa ghi ngày sinh tháng đẻ của nàng, trên đó có một mùi lạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tâm cao hơn trời!

“Tiểu thư.” Sau khi thu xếp cho Lý Thanh Hòa xong Túy Nhi lập tức quay lại đây.

Lý Thanh Ca đang đứng sửa sò bên tủ quần áo, nghe tiếng kêu mới phục hồi tinh thần lại, không chút biến sắc bỏ cái túi thơm vào lại trong hộp, rồi một lần nữa đặt nó vào góc tận cùng của tủ quần áo.

Túy Nhi đã đi tới, gương mặt tươi cười mang theo vài phần lấy lòng: “Tiểu thư, người đang tìm cái gì, để Túy Nhi làm cho.”

Lý Thanh Ca đóng cửa tủ quần áo, xoay người lại hỏi: “Hòa Nhi đã ngủ chưa?”

“Rồi.” Túy Nhi gật đầu cười nói: “Nhất định là tiểu thiếu gia đã chơi mệt mỏi, bình thường dỗ cả buổi mới ngủ, hôm nay vừa nằm vật xuống đã nhắm mắt ngủ liền, thật tốt.”

“Ừm, chỗ của ta cũng không còn chuyện gì, ngươi cứ đi làm việc đi.” Lý Thanh Ca nói xong lại quay về trên giường, cầm sách lên tiếp tục xem.

“Tiểu thư.” Túy Nhi đứng ở phía đầu giường, muốn nói lại thôi.

“Hả?” Lý Thanh Ca giống như hững hờ, lại lật một trang sách.

Trong lòng Túy Nhi có chuyện, trời vừa sáng nàng đã phát hiện Hồng Hi trộm đồ trong phòng tiểu thư, muốn nói cùng nàng, kết quả chuyện còn chưa nói được thì đã cãi nhau với Hồng Hi, suýt nữa còn bị đuổi ra ngoài.

Cho nên chuyện vừa qua đi, trong lòng nàng lại rối rắm, không biết có nên nói hay không, chỉ ngây ngốc đứng một bên, biểu hiện lúng túng vô cùng, cuối cùng thấy bộ dáng nhẹ như mây gió hoàn toàn không để ý của Lý Thanh Ca, nàng không nhịn được nữa, cắn răng giậm chân một cái rồi quỳ xuống đất.

Lý Thanh Ca tựa hồ kinh ngạc: “Ngươi làm gì vậy? Mau đứng lên.”

“Tiểu thư.” Túy Nhi lắc đầu, vẫn cứ quỳ không đứng lên, “có mấy lời này nếu nô tì nói ra rồi, có chỗ nào mạo phạm tiểu thư thì xin tiểu thư tha thứ.”

Lý Thanh Ca nhẹ nhàng thở dài, thật ra những gì Túy Nhi muốn nói trong lòng nàng đã biết hơn một nửa, chỉ là không muốn để ý tới. Nhưng thấy nha đầu này kiên trì như vậy, nàng thả sách xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh nâng Túy Nhi lên: “Ngươi có gì muốn nói cứ nói, ở đây không có người ngoài, ta cũng sẽ không trách tội ngươi.”

“Chuyện này...” Đôi mắt Túy Nhi sáng lên, dựa vào câu này của tiểu thư, nàng nhất định sẽ nói hết mọi chuyện trong lòng ra: “Tiểu thư, người biết không, không phải nô tì cố ý bôi bác, thật sự là nha đầu Hồng Hi kia quá đáng, nàng ta... sáng sớm hôm nay len lút vào phòng người, nếu không phải bị nô tì bắt được thì không biết nàng ta sẽ làm gì nữa.”

Nghe nàng nói chuyện ngây ngô như vậy, Lý Thanh Ca cũng phải nở nụ cười: “Nàng ta có thể làm gì chứ?” Nói xong Lý Thanh Ca lại ngồi xuống, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Túy Nhi nghe nói vậy thấy kinh ngạc vô cùng: “Tiểu thư, nàng ta là một nô tì liền dám một mình vào khuê phòng của tiểu thư, như vậy mà được sao? Nếu còn không trừng trị chỉ sợ sau này sẽ còn làm quá hơn hơn. Nô tì thấy, trong mắt nàng ta hoàn toàn không có người chủ nhân như tiểu thư đây.”

Nàng thật sự là tức muốn chết rồi, tiểu thư muốn thế nào mới chịu tính tào lại đây?

Lý Thanh Ca vẫn cười nhạt: “Vậy ngươi nói thử xem, nàng ta có thể làm ra chuyện quá đáng gì nữa?”

“Tiểu thư?” Túy Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, “người cần Túy Nhi nói thẳng ra sao? Người... không lẽ tiểu thư còn không nhận ra, Hồng Hi là kẻ xấu xa, nàng ta... nàng ta đang để ý tới Đại thiếu gia?”

Lý Thanh Ca hơi nhíu mày, khóe miệng cong lên trào phúng: “Vậy ngươi cảm thấy nàng ta có thể thành công sao?”

Ách, Túy Nhi sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Cái này, không biết... à chết tiết Hồng Hi kia là một hồ ly tinh, thủ đoạn dụ dỗ rất nhiều, không sợ nếu như, chỉ sợ lỡ như, lỡ như nàng ta có cách hạ lưu gì đó quyến rũ được Đại thiếu gia, vậy thì... chúng ta...”

Túy Nhi muốn nói lại thôi nhìn Lý Thanh Ca, chỉ sợ lời của mình chọc giận tiểu thư, nhưng nhìn kỹ lại, thấy gương mặt thanh lệ của tiểu thư vẫn cứ mang theo nụ cười nhân nhật như có như không, nửa phần xấu hổ cũng không có.

Hồng Hi có bản lĩnh kia sao? Trong lòng Lý Thanh Ca cười lạnh, chuyện kiếp trước nàng biết rõ, Hồng Hi không có bản lĩnh đó, nếu không thì cũng không cần phải giả cho phụ thân của Cao Dật Đình để làm tiểu thiếp thứ năm.

“Tiểu thư?”

“Hồng Hi so với Hạ cô nương thì thế nào?” Lý Thanh Ca đột nhiên nhíu mày cười hỏi.

Túy Nhi ngăn ra: “Hạ cô nương xinh đẹp như hoa, đẹp như thiên tiên, mọi người đều nói là tiên nữ hạ phàm, nha đầu chết tiết Hồng Hi làm sao sánh bằng, cho dù xách gậy cho người ta sợ cũng không xứng.”

Túy Nhi rất xem thường nàng.

“Thì đúng rồi.” Lý Thanh Ca hừ nói: “Là người ai cũng có mắt, Hồng Hi khác một trời một vực với Hạ Chi Hà, Đại thiếu gia không mù, tự nhiên phân biệt được tốt xấu.”

Một câu nói đã chặn đứng Túy Nhi: “Nhưng mà...”

Hồng Hi không được, vậy thì Hạ Chi Hà có thể quyến rũ Đại thiếu gia sao? Vì sao tiểu thư lại thờ ơ không động lòng? Đại thiếu gia là vị hôn phu của tiểu thư mà.

Lý Thanh Ca liếc nhìn nàng một chút, âm thầm than nhẹ: “Túy Nhi, ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng mà có một số việc không thể miễn cưỡng, nếu như nói, Đại thiếu gia là một nam nhân mà tùy tiện một ả hồ ly nào đó cũng có thể quyến rũ được, vậy ngươi nói nam nhân như vậy ta cần làm gì? Hôm nay có Hồng Hi, ngày mai có Bạch Hi, ngày kia lại có Hắc Hi, vậy tiểu thư nhà ngươi chẳng phải ngày nào cũng u sầu đến chết sao?”

Xi một tiếng, Túy Nhi không nhịn được phì cười, tiểu thư nói chuyện thú vị thật đó, còn cái gì mà Hồng Hi, Hắc Hi, Bạch Hi.

“Nhưng mà...” suy nghĩ kỹ lại, tiểu thư tuy nói có lý nhưng Túy Nhi vẫn cảm thấy không đúng: “Hồng Hi thì không được, còn Hạ cô nương kia...”

“Hạ tỷ tỷ và Đại thiếu gia chính là biểu huynh muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dĩ nhiên phải thân thiết hơn người khác.” Lý Thanh Ca nghiêm mặt, chăm chú cảnh cáo: “Cho nên Túy Nhi, những câu này ngươi có thể nói trước mặt tiểu thư ta, trước mặt người ngoài không được nói bậy, biết không?”

“Đạ, biết rồi.” Túy Nhi vội che miệng lại, trong lòng nảy sinh cảnh giác, biết rằng những lời đồn này truyền ra sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Đại thiếu gia và Hạ cô nương. Tuy rằng giữa hai người này ai cũng nhận ra là có vấn đề, nhưng nàng là nô tì, nói sai một câu thì chính mình chịu tội không nói, chỉ sợ sẽ liên lụy đến tiểu thư, như vậy thì quá sai rồi.

Thế là Túy Nhi hơi cúi người, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, tuy rằng nô tì không nói nhưng mà không thể can thiệp được người khác nói, thật đó tiểu thư, nô tì đã nghe rất nhiều lần, ai cũng nói Đại thiếu gia và Hạ cô nương tâm đầu ý hợp, Đại thái thái có ý định tác hợp hai người họ, vậy đến khi đó tiểu thư nên tính làm sao đây?”

Túy Nhi lo lắng sốt ruột như vậy tất nhiên là có đạo lý của nàng.

Đại thái thái kia là di ruột của Hạ Chi Hà, sẽ trở mặt nhìn nàng ta bị ức hiếp sao? Nhưng nếu Hạ Chi Hà không làm thiệp chẳng lẽ lại muốn làm bình thê với tiểu thư? Nếu là vậy thì ngày sau tiểu thư sẽ sống được không yên ổn rồi.

Cho nên ý của Túy Nhi là, muốn Lý Thanh Ca chủ động một chút, không chỉ tranh thủ sự giúp đỡ của Lão thái thái, mà quan trọng nhất là phải đoạt được trái tim của Đại thiếu gia.

Nhưng mà tựa hồ Lý Thanh Ca hoàn toàn không có tâm tư này, cho nên nàng mới sốt ruột thay.

Lý Thanh Ca nhìn nàng một chút, biết nàng chưa hiểu được lời mình, không khỏi cười khò, đưa tay lên sờ gương mặt non nớt của Túy Nhi, nhẹ nhàng bóp một cái, trêu chọc: “Xem nha đầu muội lo lắng kia? Ngươi đang lo lắng tiểu thư nhà ngươi không ai thêm lấy, ảnh hưởng chuyện thành thân của mình sao?”

“Tiểu thư.” Gò má Túy Nhi đỏ hồng, giậm chân một cái, gắt giọng: “Tiểu thư biết trêu chọc người ta từ lúc nào vậy? Đúng là, không nói nữa, khổ cho người ta còn ngày ngày lo lắng cho tiểu thư.”

“Được rồi, quản gia bà bà của ta.” Lý Thanh Ca cười kéo nàng ngồi xuống, trầm ngâm chốc lát rồi nghiêm túc nói: “Túy Nhi, ta biết tâm ý của ngươi, nhưng mà ta cũng có chủ ý của mình.”

“Ý định gì? Không lẽ tiểu thư thật sự chịu cùng Hạ cô nương đồng thời gả cho Đại thiếu gia?” Túy Nhi nhanh miệng hỏi.

Ánh mắt Lý Thanh Ca lạnh lùng, đời này, đừng nói là nàng đã không còn ý tưởng gì về tình yêu, hôn nhân, nam nhân, hạnh phúc, cho dù thật sự phải thành thân, nàng chắc chắn cũng sẽ không gả cho một nam nhân như vậy.

“Ngươi lo quá sớm, ta còn ba năm nữa mới cập kê, ngươi nói, trong ba năm sẽ xảy ra chuyện gì? Không lẽ chắc chắn rằng ta phải gả cho Đại thiếu gia mới được sao?” Lý Thanh Ca cười hỏi.

“Chuyện này...” Túy Nhi bối rối, không lẽ tiểu thư còn muốn gả cho người khác? Nhưng mà, nàng đã có hôn ước với Đại thiếu gia, làm sao gả cho người khác được? Huống hồ, còn ai dám cưới nàng nữa?

Túy Nhi đột nhiên phát hiện, nàng không nhìn thấu được tiểu thư nhà mình.

Cổ một số việc, bản thân Lý Thanh Ca cũng không nói rõ được, cho nên nhìn gương mặt mơ hồ của Túy Nhi, nàng chỉ dặn dò: “Túy Nhi, sau này chuyện của Hồng Hi ngươi đừng chen vào, cứ làm như không thấy gì, ta tự có chủ ý của mình. Chuyện của Đại thiếu gia ngươi cũng đừng có quản được đúng không? Cho nên nếu ngươi rảnh rỗi thì chú ý Họa Nhi, ta không có ở đây thì Họa Nhi chỉ có thể giao cho ngươi, không được phép tin tưởng bất cứ ai hết, biết không?”

Túy Nhi sững sờ: “Vậy Nhị thiếu gia thì sao?”

“Hắn họ Cao hay họ Lý?” Lý Thanh Ca lạnh giọng hỏi.

“Cao...”

“Vậy thì được rồi, nghe rõ đây, trong phủ này ngoại trừ ta thì không được tin ai hết, hiểu không?” Lý Thanh Ca không thể không nhắc lại một lần.

Túy Nhi không hiểu tại sao Lý Thanh Ca lại nghiêm khắc như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Nhưng nàng ngờ ngợ nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, cũng không hỏi lại tại sao, chỉ gật đầu: “Túy Nhi nhớ rồi.”

“Ừm, ngươi ra ngoài trước đi, ta nghỉ một lát.” Lý Thanh Ca lại nghiêng người lên giường, trong đầu có chút động, lá bùa có ghi ngày tháng năm sinh của nàng bị người ta động tới khiến nàng chợt nhớ ra rất nhiều chuyện của kiếp trước.

Túy Nhi vâng lời lui ra, khi ra tới cửa thì thấy Thu Dung muốn đi vào bẩm báo, thì ra là Trương thị quay về, muốn đến báo cáo với Lý Thanh Ca một cái.

Thì ra, Lão thái thái sai người làm pháp sự của vợ chồng Lý Nam Phong ở Phổ Tế tự, trong bảy bảy bốn chín ngày này vốn là muốn tỵ đệ Lý Thanh Ca tự mình đến phụng dưỡng, nhưng Lão thái thái nghĩ tỵ đệ nàng còn quá nhỏ, lại sợ hai người quá bị thương đau lòng, nên chỉ để một mình nhũ mẫu Trương thị của Lý Thanh Ca đi.

Hôm nay vừa vặn bốn mươi chín ngày đã hết, Trương thị sáng hôm nay đã quay về Cao gia, lúc này đã đến chỗ Lão thái thái báo cáo xong, mới quay về chỗ Lý Thanh Ca.

Túy Nhi biết được lý do liền ngăn lại, bảo Trương thị tự mình nghỉ ngơi, tiểu thư vừa mới ngủ, chờ dậy rồi bà đến cũng được.

Lúc này Trương thị mới xem như thôi, lê thân thể mệt mỏi về phòng, liền thấy nữ nhi Hồng Hi đang ngồi trước bàn trang điểm mà làm đẹp, bà không khỏi thất vọng: “Nha đầu chết tiết này, ban ngày mà ngồi trong phòng trang điểm cái gì, muốn làm gì hả?”

Hồng Hi không đề phòng nên bị dọa sợ, hộp son trong tay rơi xuống đất, nàng quay đầu lại thì nhìn thấy Trương thị đứng ở bên cạnh, vội nhào đến ôm lấy bà: “Nương, cuối cùng người cũng trở về.”

“Con chỉ mong sao nương không về nữa, sau đó con có thể làm xằng làm bậy trong phòng ta chứ gì?” Trương thị dịu dàng xoa tóc con gái, sau đó nhìn gương mặt được trang điểm tí ti của Hồng Hi, càng nhìn càng thấy đẹp, không khỏi cười đến híp mắt: “Cho ta nhìn một chút nào, đây là Hồng Hi của ta sao? Chỉ ít ngày không gặp lại trở thành một mỹ nhân thế này?”

“Dĩ nhiên.” Hồng Hi kiêu ngạo giương cao gương mặt xinh đẹp lên, liếc mắt nhìn Trương thị, chỉ thấy bà mặc một cái áo màu xanh đã cũ, áo khoác xám nhạt cân đối, hơi rộng một chút, lại nhìn trên mặt, tựa hồ cũng hao gầy tiêu tụy đi một ít.

“Nương, người gầy đi nhiều”

Trương thị thở dài, buông con gái ra ngồi xuống ghế: “Có thể không gầy sao? Cả ngày đêm đều phải nghe hòa thượng tụng kinh, thỉnh thoảng phải đi thấp hương thêm dầu...”

“Nương, uống trà đi.” Lúc này, Hồng Hi bưng một chén trà nóng lại.

Trương thị tiếp nhận, ngửi đầu một hơi uống cạn sạch, sau đó thả cái chén xuống: “Lạ thật, vẫn là trà ở nhà uống ngon hơn nhiều, chỗ đó đúng là không phải chỗ cho người sống, một ngày ba bữa toàn là rau xanh củ cải, không có một chút đồ mặn nào. Đừng nói là trà, ngay cả nước cũng không được sạch sẽ, kêu người ta... làm sao mà uống chứ?”

Trương thị đang lúc thao thao bất tuyệt kể lể cùng con gái thì Hồng Hi lại mất tập trung ngồi xuống bàn trang điểm, vuốt ve áo của mình.

“Bộ quần áo này sao trước đây nương chưa từng thấy?” Trương thị nghi hoặc nhìn nàng, cũng đưa tay sờ sờ chất liệu, không khỏi kinh ngạc: “Vải tốt như vậy?” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Trương thị đập lên người Hồng Hi một cái: “Nha đầu chết tiết này, con lại đi trộm đồ của tiểu tiện nhân kia đúng không? Con phải nhớ, tiểu tiện nhân kia bây giờ rất lạnh lùng cứng rắn, không dễ dàng bắt bớ, con đã quên lần trước...”

“Nương.” Hồng Hi tự dưng bị đánh một cái, oan ức vô cùng, nàng oán trách trừng mắt nhìn Trương thị: “Người vừa về đã mắng con, cũng không hỏi rõ ràng nữa.”

Nàng kéo vạt áo, tức giận nói: “Người nhìn đi, y phục này là của tiểu tiện nhân kia hay sao?”

“Ôi tiểu tử tông của ta, con còn sợ không ai nghe thấy hay sao?” Trương thị vội vàng đứng dậy bịt miệng nàng lại.

Hồng Hi tránh ra, hung hăng nói: “Sợ cái gì? Chẳng qua là kẻ ăn nhờ ở đậu thôi, ai xem ả ta là chủ tử thật sự chứ?” Hừ, chỉ được cái tốt số hơn con thôi, sinh ra mang họ Lý, nếu không thì còn chưa biết sẽ ra sao đâu.”

Trương thị nghe vậy sắc mặt âm lãnh: “Chết tiết, con đã quên ta hay nhắc nhở con cái gì sao? Bất kể thế nào thì ả vẫn mang họ Lý, cho dù là ăn nhờ ở đậu, sau lưng thế nào không nói, trước mặt thì Lão thái thái, Thái thái ai cũng phải xem trọng ả ba phần. Con đó, mau cỡi y phục này ra, nhân lúc không ai nhìn thấy thì trả nó về đi.”

“Nương, đây là của con.” Hồng Hi lại nhảy dựng lên, “Người không tin, bây giờ người đi hỏi tiểu tiện nhân đó đi, khúc vải này là ả cho con, còn nói là ả đang trong hiếu kỳ (đỗ tang) nên mặc không phù hợp, thấy con thích nên cho con.”

“Cái gì?” Trương thị kinh ngạc.

“Nương, không phải con nói người, sao bây giờ người trở nên nhát gan chậm chạp như vậy chứ? Bình thường lúc ở Lý gia người cũng đã lấy không ít thứ tốt, bây giờ sao lại như vậy? Hừ, thật khiến người ta gai mắt.” Hồng Hi tức giận, sau đó lại ngồi xuống trước gương đồng bắt đầu vẽ lông mày.

Trương thị không vui, trừng nàng một cái: “Nha đầu chết tiết, còn dám khoe khoang sao, lão nương làm vậy không phải là vì con sao? Con tuy rằng xuất thân thấp hèn nhưng có khi nào nương bạc đãi con, ăn mặc dùng đồ đều không khác gì tiểu thư. Những tiểu thư của những gia đình nhỏ còn không được như con, con phải biết đủ chứ?”

“Hừ.” Trong gương đồng, gương mặt xinh xắn của Hồng Hi cười lạnh, nàng thả bút xuống nhìn chằm chằm Trương thị: “Nương người yên tâm, con gái sẽ không để cho người thất vọng, người chờ xem, không lâu nữa con sẽ có được cuộc sống sung sướng.”

“Sống sung sướng?” Trương thị híp mắt cười, “Nếu nói là sống sung sướng, thì mẹ con ta sống mấy năm nay đã rất sướng rồi, ai mà ngờ lại được sống thoải mái như vậy chứ? Có thể không chết đói là tốt lắm rồi.”

“Nương, “trong mắt Hồng Hi lóe ra tia sáng tự tin cực nóng bỏng “Nương, những năm này tuy chúng ta không lo ăn mặc, nhưng xét cho cùng thì cũng phải hầu hạ người ta, nhìn sắc mặt người ta mà sống...”

“Hồng Nhi?” Lúc này Trương thị mới phát giác ra ý của Hồng Hi: “Không lẽ con còn muốn làm chủ tử?”

“Không được sao?” Hồng Hi cau mày hỏi ngược lại, ngón tay tinh tế vén một sợi tóc trên mặt: “Không lẽ con không đủ đẹp, không xứng làm một chủ tử sao?”

“Nhưng mà...” Con gái có thể một bước lên trời dĩ nhiên là tốt, nhưng mà làm gì có chuyện dễ như thế, Trương thị biết rõ, dù con gái mình đẹp nhưng dù sao cũng chỉ là một nô tì.

Thấy Trương thị còn có điều muốn nói, Hồng Hi không kiên nhẫn mà phát tay cắt ngang, giữa hai lông mày toát ra ý tứ bất cần: “Đừng có nhưng mà nữa, nương, người cứ chờ đi, sớm muộn sẽ có một ngày con gái sẽ cho người sống cuộc sống một chủ tử.”

“Đứa nhỏ này...” Tuy rằng Trương thị cảm thấy làm chủ tử rất khó, nhưng thật sự con gái mình xinh đẹp, lại có thêm chí khí, lại có mình trợ giúp một bên, nói không chừng sẽ một bước lên mây.

Nghĩ như thế, một mối suốt mấy ngày qua của Trương thị liền tan biến, mặt cũng tỏa ra hào quang, thôi thôi thôi, cũng nói không lại Hồng Hi, ngược lại đứa nhỏ này rất có chủ ý, mình cũng quản không được, về phần bên phía Đại thái thái, có thể bà sẽ phải đi lại nhiều một chút.

Từ trong gương đồng Hồng Hi nhìn thấy dung mạo tươi cười của Trương thị, trong lòng hơi động, khóe môi cũng cong lên, âm thầm nói, nương cứ chờ xem, qua đêm nay mẹ con chúng ta sẽ khác.

Đêm đó, ánh trăng treo trên đầu cành liễu, Cao phủ sau một ngày rồi ren cuối cùng đã có thể yên tĩnh lại.

Cao Dật Đình kéo lê thân thể mệt mỏi trở lại phòng của mình, tựa trên giường mềm suốt cả buổi cũng chưa hồi lại được, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, hẳn thật sự cho rằng đây là một con ác mộng.

Đầu tiên là buổi tiệc bị phá hoại, hẳn bị bôi xấu trước mấy vị diện hạ, Hà Nhi bị Dao Nhi đã thương.

May là thuốc được chuẩn bị cho Cao Vân Dao khá nhiều, lại vì Hạ Chi Hà chỉ mới bị nhiễm phải chứ chưa nặng lắm, nhưng vì vết thương ở trên mặt nên không dễ dàng chữa trị, chỉ có thể đắp thuốc kèm chế trước.

Mặc dù vậy, Hạ Chi Hà vẫn khóc đến lệch trời lệch đất, thỉnh thoảng còn la đau, không cho phép hẳn rời khỏi.

Bất đắc dĩ hẳn phải ở lại đến thật muộn, chờ Hạ Chi Hà ngủ mới có thể quay về.

Ngủ được mùi buồn nôn khắp cơ thể, hẳn chỉ muốn tắm một cái, nhưng cả người nặng nề, hẳn thật sự không muốn nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, có nha hoàn bưng trà nóng tới, hẳn uống một ngụm lớn mới cảm thấy thoải mái một chút, lúc này mới sai người chuẩn bị nước nóng để tắm rửa.

Sau khi bọn nha hoàn chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, từng người lui ra ngoài thì ở cửa lại vang tiếng tiếng gõ.

Cao Dật Đình đang đứng bên bồn tắm cởi áo ra, nghe thấy tiếng gõ cửa thì rất ngạc nhiên: “Ài?”

“Đại thiếu gia.”

Bên ngoài là một âm thanh nữ nhân yếu điệu trong trẻo, nghe có chút lạ tai, hẳn cho rằng là nha hoàn nào đó, chỉ nói: “Đi xuống đi, chỗ của bồn thiếu gia không cần hầu hạ nữa.”

Nói xong, cởi áo bào rồi vắt lên bức bình phong.

“Đại thiếu gia, nô tì là Hồng Hi của Hà Hương viện, là tiểu thư bảo nô tì đến.”

Hà Hương viện? Trong lòng Cao Dật Đình sùng sốt, Lý Thanh Ca tìm hẳn? Muộn như vậy là có chuyện gì?

Không kèm được lòng hiếu kỳ, hẳn lại cầm lấy áo bào trên bức bình phong, chỉ khoác hồ lên vai, quay về cửa trầm giọng nói: “Vào đi.”

“Vâng.” Được cho phép, gương mặt Hồng Hi hiện ra một nụ cười sung sướng cảm động trong bóng đêm, nàng đưa tay vuốt tóc, sửa sang lại quần áo, xác định không có gì sai sót mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, chỉ có một ngọn nến, ánh nến mờ mờ lung lung nửa sáng nửa tối, Hồng Hi vừa bước vào liền nhìn thấy nơi bức bình phong có một bóng người kiên cường, tuấn lãng bất phàm, trái tim đột nhiên nhảy ầm ầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thiếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

